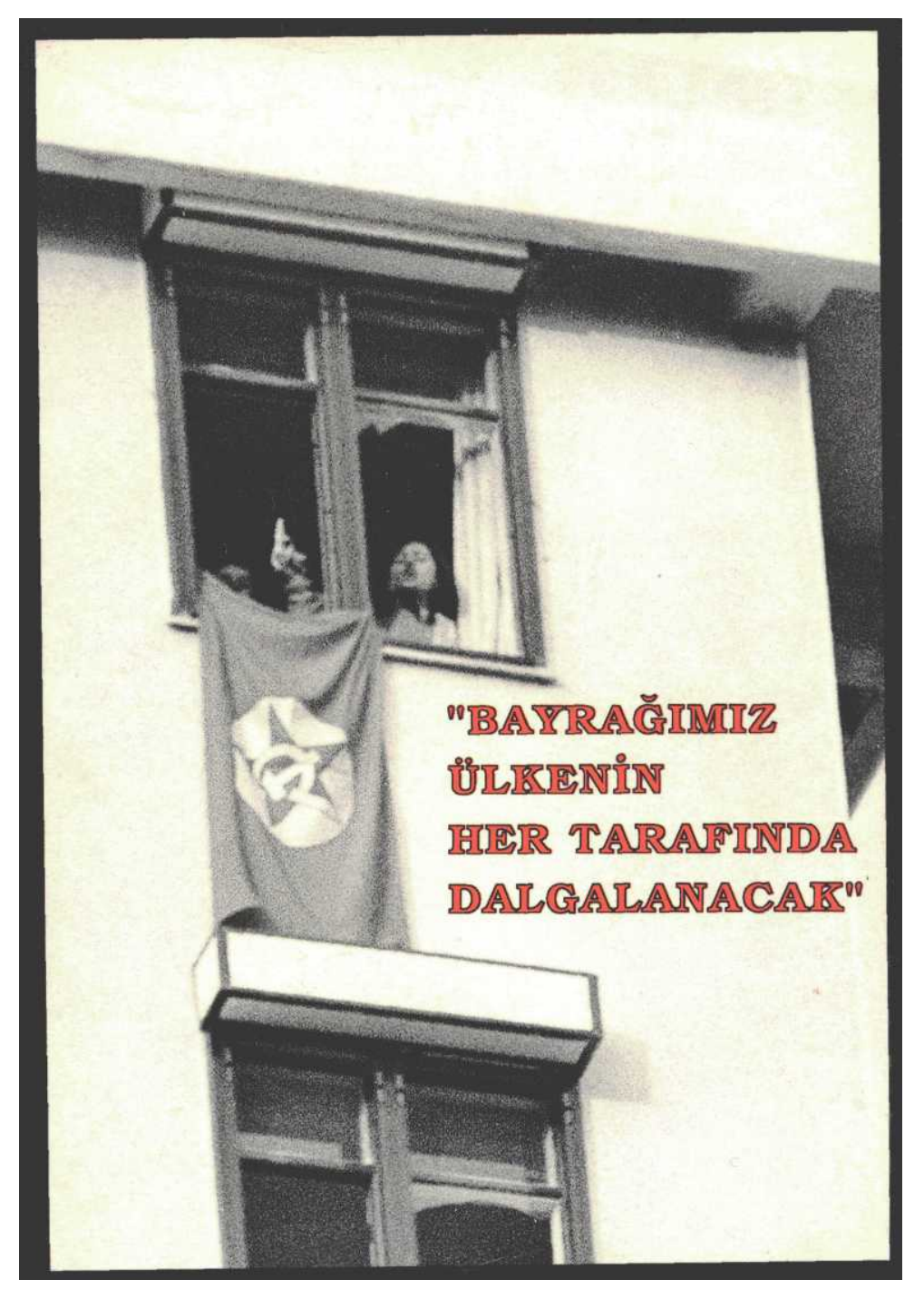

**"BAYRAĞIMIZ
ÜLKENİN
HER TARAFINDA
DALGALANACAK"**

**"BAYRAĞIMIZ ÜLKENİN
HER TARAFINDA
DALGALANACAK"**

HAZİRAN Yayınevi

Temmuz 1992

**"BAYRAĞIMIZ ÜLKENİN HER
TARAFINDA DALGALANACAK"**

Haziran Yayınevi

Alayköşkü Cad. Sıdika Batu işhanı 12/303 Cağaloğlu/İst.

Tel: 528 61 08

Baskı: Aydınlar Matbaacılık

*Sabahat'lere, Sinan'lara, Fazıl'lara
17 Nisan 'da, 30 Nisan 'da,
4 Mayıs'ta düşünlere...
Duvarlara kanıyla
"Devrimci Sol" yazanlara...
Ve yaşamlarını devrime armağan eden
bütün şehitlere...*

*Onur duyuyoruz kavganızdan...
Bizden biri olmanızdan onur duyuyoruz...
Onur duyuyoruz bizlere bıraktıklarınızı
yaşatmaktan...
Onur duyuyoruz sizleri anlatmaktan...*

ÇİFTEHAVUZLAR'DAKİ BAYRAK TÜM ÜLKEDE DALGALANACAK

Mücadele yürüyor. Kendini büyüterek, geliştirerek, yığınların içerisinde kök salarak yürüyor. Çatışma tereddüte, beklemeye, seyretmeye tahammül gösteremeyecek denli kızgın. Her alanda, her düzeyde kan bedeli, can bedeli adımlarını atıyor. İçinde bulunduğumuz anda oligarşi içine düştüğü acz karşısında artık daha fazla saldırgan, daha fazla kan dökücü.

16–17 Nisan'da dünya ve Türkiye halkları İstanbul'da devrim bayrağının yükseğe kaldırıldığı tarihsel bir direnişle birlikte, oligarşinin gerçekleştirdiği bir katliama tanık oldu.

Çiftehavuzlar'da Sabahat Karataş'ı, Eda Yüksel'i, Taşkın Usta'yı; Erenköy'de A.Fazıl Özdemir'i, Satı Taş'ı, Hüseyin Kılıç'ı; Üstbostancı'da Sinan Kukul'u, Arif ve Şadan Öngel'i; Sahrayı Cedid'te Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen'i katleden faşizm, kar-

şılaştığı destansı direniş karşısında bir kez daha yenildi.

30 Nisan'da Adana'da herkesin gözleri önünde güpegündüz üç devrimci daha katledildi. Tek bir kurşun atacak silahları olmayan Esmâ Polat, Güven Keskin, Sıdık Özçelik savcının da başında olduğu açık bir infazla katledildiler. Yetmedi, 4 Mayıs gecesi Ankara'nın Telsizler ve Dikmen semtlerinde Solmaz Karabulut, Halil Ateş, Ali Yılmaz ve Fikri Keleş yine infaz mangaları tarafından katledildiler.

Demokrasıcılık ve reform hayalleri yayarak işe başlayan DYP ve SHP hükümeti, hemen her gün yeni bir katliam fermanı çıkarıyor. Çözumsuzluğuna terör ve katliamlarla çare arıyor.

İktidar sözcüleri bir yandan "Kana kan intikam" yeminlerine açık destek verip, "Beyinlerini dağıttık" diyerek katliamları açıkta savunuyor; diğer yandan da açık katliamcı yüzlerini "Devlet cinayet işlemez", "Her şey hukukun, demokrasinin sınırları içinde yapılıyor." türünden demeçlerle gizlemeye çalışıyorlar. Amaç, demokrasi hayallerinin, reform beklentilerinin dağılmasını önlemektir. İktidarın bütün bu katliamlarına ve terörüne "demokrasi" beklentisiyle, reform hayalleriyle destek veren "aydınlar ise sadece demokrasıcılık oyununun figüranı olmakla kalmıyor, aynı zamanda faşizmin suç ortaklığını da üstlenmiş oluyorlar. İktidar bunlardan aldığı destekle saldırganlıkta daha da pervasızlaşıyor.

Ancak bu da onun için çözüm olmuyor. Oligarşinin hiçbir politikası, devrimcilerin giderek daha fazla kitlelerle kucaklaşmasının, gelişip güçlenmesinin, savaşıç geleneklerine sahip çıkarak bu gelenekleri yaşatmasının önüne geçemedi. Devrimciler inançla, kararlılıkla, büyük bir özveriyle mücadele çizgilerini ölümle burun buruna geldikleri anlarda bile terk etmediler. Faşizmin saldırılarını cevapsız bırakmadılar.

Çiftelhavuzlar'da 8.5 saat faşizmin MİT'ine, özel timine, panzerlerine, ölüm kusan silahlarına, sandıklar dolusu harcanan kurşunlarına, bombalarına karşı, bilinçleriyle, yürekleriyle, marşları ve sloganlarıyla, astıkları devrim bayrağıyla direnen Sabahat, Eda ve Taşkın ikinci bir Maltepe direnişi yarattılar. Üstbostancı, Erenköy ve Sahrayı Cedit semtleri de, aynı gece, devrimcilerin siyasal bir zaferle sonuçlanan destansı direnişlerine tanık oldu. Faşizm, devrimcilere boyun eğdiremedi. Bu insanları

böyle kahramanca bir direnişe götüren, ölümü sakın, soğukkanlı ve gülerек kucaklamalarını sağlayan, faşizmin karşısına yığıldığı tüm gücüne meydan okuyan örnek tutumlarının altında yatan gerçek, sosyalizme olan bağlılıkları, devrime olan inançları, halka, yoldaşlarına ve kendilerine olan güvenleridir. Sosyalizm yıkıldı, ideolojiler bitti söyleminin moda olduğu bir dönemde, onlar, sosyalizm bayrağını yükseklerde dalgalandırarak, bütün dünya halklarına işte sosyalizm yaşıyor, biz yaşıyoruz, hem de canımız pahasına diyerek sosyalizmin ölmeyeceğini gösterdiler.

Sosyalizm gelecektir, halklarımızın kurtuluş yoludur. Sosyalizmin yıkıldığını, ideolojilerin bittiğini söyleyenler, bir avuç kapitalist ile onların paralı uşakları, militarist güçleri ve kapitalizmin beyinlerini satın alıp, köleleştirdiği bir kısım dönemden başkaları değildir.

16-17 Nisan şehitleri halka olan bağlılığın ve güvenin, dostluğa ve yoldaşlığa olan inancın en güzel örneklerini verdiler. Bir ellerinde silahlarıyla, faşizmin üzerlerine çevirdiği yüzlerce nam-luya karşı çatışırken, bir an olsun canlarının kaygısına düşmediler.

Ölümle kucaklaşırken bile akan kanlarıyla duvarlara "DS" yazarak bu bağlılığın, kendilerine olan güvenin ne denli güçlü olduğunu ortaya koydular.

Onların tek kaygıları yoldaşlarıydı. "*Sinan'ı sorun*", "*Amca beyimi sorun*", "*Onlardan haber getirin.*" derlerken, yoldaşlık bağ-ğının anlam ve önemini, yeni insan ilişkilerinin hiçbir çıkara da-yanmadığını, ölümle yüz yüzeyleken bile düşünülmesi gereken şeyin ne olduğunu gösterdiler.

Halka seslenişleri sıcacık bir bağ oluştururken, geleceğin halkın olduğu inancıyla hareket ettiler.

Onlar mültecilikten uzak durdular. Hep ateş hattında, hep en önde, canlarını ortaya koyarak mücadele ettiler. Devrimci ya-şamanın zorluklarını göğüslerken, hep mücadelenin çıkarlarını en üstte tuttular. Kendilerini feda ederken, ölümü teslim alıp, düş-mana katliamlarının da çare olmadığını gösterirken, düşmana bir çöp dahi bırakmadılar.

Onlar ne bir bürokrat yönetici, ne de sadece bir militandılar. Tam tersine hem devrimci mücadelenin içerisinde her işe girip

çıkmaktan korkmayan militan, hem örgütsel çalışmada, hem de mücadeleyi yönlendirmede önder niteliklere sahip yönetici insanlardı. Bunu yaşamlarıyla, direnişleriyle, ölürken gönderdikleri mesajlarla, halka seslenişleriyle, attıkları sloganlarla gösterdiler.

Çok yönlü insanlardı onlar. Sadece direnişçi değil, sadece özverili değil, sadece inançlı değil, tüm bunlarla birlikte kolaycılığa kaçmayan, hazırlopçu olmayan, en küçük bir şeyi bile elde edebilmek, yaratabilmek için emek sarfetmek gerektiğini bilen, bunu gerçekleştiren, bütün sıkıntılara göğüs gerenlerdiler.

Türkiye devrim tarihinde önemli bir yer tutacak olan 16-17 Nisan direnişleri bir başka gerçeği daha gözler önüne serdi, Bu direnişlerde yaşları 40'a varanlarla, yaşları bunun yarısı kadar olanlar aynı idealler, aynı amaçlar uğruna ölümü omuz omuza, gülerek kucakladılar. Bu bir zamanların moda teorisi olan kuşaklar arası kopukluk teorisinin, bizzat mücadele içerisinde mahkum edilmesidir. Devrimciler kuşakları mücadeleyle, birbirlerine bağladılar.

Faşizmin katliam ve terör politikasına karşı yaratılan bu destansı direnişler her yanıyla, her boyutuyla yol gösterici özelliğe sahip derslerle doludur. Bu direnişlerle, sosyalizme olan inancımız, halka ve yoldaşlarımıza olan bağlılığımız daha da güçlendi. Mücadele ve mücadelenin gerektirdikleri daha da netleşip belirginleşti.

Zafer oligarşinin değil bizimdir. Şehitlerimize söz veriyoruz ki, yarattıkları örnek direnişlerle bize bıraktıkları değerleri gözümüz gibi koruyacak, onların ışığında, Çiftelhavuzlar'da yükseğe kaldırdıkları devrim bayrağını Türkiye'nin dört bir yanında onurla, gururla dalgalandıracağız.

BÖLÜM 1

Sabahat KARATAŞ: Devrimci Sol Merkez Komitesi Üyesi

Eda YÜKSEL: Devrimci Sol Üyesi

Taşkın USTA: Devrimci Sol Üyesi

SON SÖZLERİ

*O gece Sabahat Karataş kuşatma altındaki Çiftelhavuzlar'daki evden telefonla TAYAD Başkanı Gülten Şeşen'i ve ablasını aradı. Ölümün kapının eşiğinde beklediği bir sırada, o duru ve son derece sakin bir sesle konuşuyordu. Bir yandan cellatlara gereken cevabı verirken, barikatı sağlamlaştırırken, bir yandan da halkına ve yoldaşlarına mesajlar ilettili. Bir ara Gülten Şeşen'le yaptığı görüşmeyi keserek ablasını aradı. Ablasına; **"Ben istediğim gibi yaşadım, istediğim gibi ölüyorum. Benim durumunun böyle olacağını biliyordunuz. Geç bile oldu. Daha önce olabilirdi. Üzülmeyin, ağlamayın. Ben çok iyiyim. Hepinizi kucaklıyorum. Herkese selam."** dedi.*

Gülten Şeşen ile yaptığı telefon konuşmasını, tarihsel bir belge olması özelliğiyle onun anlatımıyla yayınlıyoruz.

00.20: Telefonda bir kadın sesi...

SABO: Merhaba,

Evimizi sarmış durumdalar. 30 dakika oldu. Ben ve iki yoldaşım varız. Yarım saattir oyalıyoruz. Tüm belgeleri banyoda yaktık. **Bir çöp bile bırakmadık.** Biraz sonra ateş etmeye başlarlar. **Çatışacağız.** Niyazi'lerin, Apo'ların, Haydar'ların yanına gideceğiz. 12 Temmuz şehitlerinin yanına gideceğiz. Yanımdaki yoldaşım seninle konuşmak istiyor.

EDA: Bizler Devrimci Sol savaşçıları olarak Türkiye halkları için şehit düşeceğiz. Bizler çok iyiyiz. Çok sakiniz. Kızıldere'de, 12 Temmuz'da ölümü gülererek kucaklayan yoldaşlarımız gibi, biz de ölümü gülererek, çarpışarak karşılayacağız.

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!..

YAŞASIN SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİMİZ!..

Hoşçakalın.

Sizleri, halkımızı çok seviyoruz.

SABO: Sizi TAYAD Başkanı olduğunuz için arıyoruz. Duyduklarınızı ve söylediklerimizi derginiz kanalıyla tüm dünyaya iletmenizi istiyoruz arayın. Hemen dışardan arayın. Telefonu meşgul etmeyin. Hemen haber verin. Sinan'dan haber var mı? Sinan'ı sorun, haberleri açın, dinleyin. Haber almaya çalışın. Bir dakika bekleyin. Tekrar ediyorum. Şu anda evimiz sarılmış durumda. Yarım saat oyaladık. Tüm belgeleri yaktık. Kimliklerimizi dahi yaktık. Birazdan çatışma başlar. Çatışsacağız. Evlerde, sokaklarda, Malatya dağlarında şehit düşen yoldaşlarımız gibi. Hamiyet'ler, Olcay'lar gibi gülerek gidiyoruz ölüme. **Bir Devrimci Sol savaşıncısına yaraşır gibi çatışsacağız.** Derginiz kanalıyla tüm dünyaya ulaştırmanızı istiyoruz. **Tanığımızsınız. Duyduklarınız kelimesi kelimesine yazılmalı.** 12 Temmuz şehitlerinin yanına gömülmek istiyoruz. **Cenazelerimiz Devrimci Sol bayraklarıyla kalkmalı.** Tüm halkımız katılmalı. Ailelerimize yardımcı olun, bilgi verin, şimdi kapatıyoruz. Birazdan tekrar ararım. Telefonu meşgul etmeyin.

01.20:

SABO: Sinan'dan haber var mı? Telefon ettiniz mi? Haberleri dinlediniz mi? Sinan'dan bahsediyorlar. Lütfen bu telefonu meşgul etmeyin. Dışarıdan telefon edin.

(Telefona silah sesleri geliyor...)

SABO: Başladılar, duyuyor musun? Kapatmamı ister misin?

-Hayır!..

SABO: Peki o zaman...

(Slogan sesleri geliyor...)

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!..

YAŞASIN 12 TEMMUZ ŞEHİTLERİ!..

YAŞASIN MALATYA DİRENİŞİMİZ!..

YAŞASIN DİRENİŞİMİZ!..

YAŞASIN KIZILDERE!..

SABO: arayın. Haber verin mutlaka. İhmal etmeyin.

(Çok yoğun silah sesleri...)

SABO: Kapatmak zorundayım.

02.30:

SABO: Sinan'dan haber var mı? Haber alabildiniz mi?haber verebildiniz mi? İki telefon var. Oraya telefon et sinler. Sinan'ı öldürdüklerini söylüyorlar.

(Eda'nın sesi geliyor...)

EDA: Sinan'ın saçının kılına dokunamazsınız.

SABO: Sürekli küfrediyorlar. Özellikle bana isimle küfrediyorlar. Cevaplarını da alıyorlar. Duyuyorsunuzdur. İlk geldiklerinde Mali Polis olduklarını söylediler. Ardından Sabahat Hanım diye hitap ettiler.

(Silah sesleri, sloganlar, kapı zili, kapıya vurmalar...)

YAŞASIN SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİMİZ!..

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

SABO: Kapı deliğinden bakınca çelik yelekli polisler olduğunu gördük. Sinan'ın öldüğünü söylüyorlar. Lütfen bana haber getirin. Dışardan telefon edin. Şu anda üstteler. Üstten delmeye çalışıyorlar.

(Silah sesleri, kapı vurmalar, polis küfürleri!..)

..... Orosuplar çıkın, açın kapıyı, sağa doğru, sağa doğru... ru...

EDA'NIN SESİ: Hadi tanklarınızla, toplarınızla gelin, girin içeri, ölülerimiz dahi korkutuyor sizi, geceleri rüyalarınıza giriyoruz. Titriyorsunuz korkudan, hadi girin, ayak parmaklarınızı dahi gösteremezsiniz. Kaybolacağınızı zannediyorsunuz. Ama yanılıyorsunuz. Unutmayın ki, tek bir gedik dahi kalsa oradan gireceğiz. Devrimci adaletimizden kaçamayacaksınız. Yoldaşlarımız cezalandıracak sizi.

(Küfür sesleri...)

SABONUN SESİ: Sizin bin ananız, bin babanız var. Babanız Bush, ananız Manukyan. Lağım fareleri, orada doğup büyüdünüz.

(Sloganlar...)

YAŞASIN DEVRİMCİ ADALETİMİZ!..

YAŞASIN SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİMİZ!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

(Silah sesleri çok sık. Kapı zorlanması telefonda geliyor. Her telefona ara verişte "Hoşçakalın" diyorlar)

SABO: Evet, bacadan gaz vermeye başladılar. 12. kattayız. "12. kattan aşağıya atacağız." diyorlar. "Ev örgütün evi" diyorlar. Kapıyı zorluyorlar. Açamıyorlar. Kapımız çelik. Büyük bir gedik açtılar.

(Yoğun silah sesleri...)

SABO: Yoldaşlarıma yardıma gidiyorum. Hoşçakalın.

(Silah sesleri, sloganlar...)

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!..

YAŞASIN TÜRK VE KÜRT HALKLARININ KARDEŞLİĞİ!..

TÜRK VE KÜRT HALKLARININ MÜCADELESİ

FAŞİZMİ YENECEKTİR!..

(Silah sesleri, tekrar telefona geliyor...)

SABO: Barikatı güçlendirdik. Açamıyorlar. Bir yoldaşımız kolundan yaralandı. Sinan'ı öldürdüklerini söylüyorlar. Durumu nu öğrenin arayın. Amca beyimi sorun. Arkadaşlar onu bilir. İkizler Apartmanı'ndan söz ediyorlar. Sinan ve Güneş'in adı geçiyor. Basılan çok yer olduğunu söylüyorlar. Bu bir darbe olabilir. Öğrenin, haberleri dinleyin.

(Silah sesleri ve sloganlar....)

SABO: Bomba kullanacaklar, hazırlanıyorlar. Bizler iyiyiz, sakınız.

(Polisin küfürleri ve verilen cevaplar...)

SABO: Bizler birer kırmızı karanfil olarak ülkenin dört bir yanında açacağız.

EDANIN SESİ: Devrimci Sol bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanacak.

(Polisin Sinan'a ilişkin sözleri, küfürler tam anlaşılıyor...)

CEVAPLAR: Sinan'ın saçının teline dahi dokunamazsınız. Yoldaşlarımız sizleri cezalandıracak. Hiçbir şey sizi kurtarmayacak.

SABO: Düşünüyorum, yoldaşlarıma yardımcı olmak istiyorum. Zorluyorum kendimi. Nasıl bulduklarını bilemiyorum. Bilemiyorum ama sabah evden çıktığımda hiçbir şey yoktu.yanına uğradım. Bir şey yoktu. Ne olduysa, bulaştıysa bugün oldu. Bir günlük bir olay. Düşünüyorum, zorluyorum kendimi. Bulamıyorum. Tüm belgeleri banyoda yaktık. Zaten bir bidon gazımız her zaman bulunur. Kimlikleri yaktık. Paraları da.

Onlara bir şey kalsın istemiyoruz. Pardon. Çantalarımızda biraz var. Onlara henüz bakmadık. Tüm bunları iletmenizi istiyoruz. Tüm belgeleri yaktık. Hiçbir şey kalmadı.

(Silah sesleri, sloganlar...)

SABO: Duyuyor musun? İki yoldaşım daha var. Çok değerli yoldaşlarım. Çok iyi çatıştılar.

(Slogan ve silah sesleri)

EDANIN SESİ: Halkımız onlara inanmayın. Yalan söylüyorlar...

(Halka konuşurken tam duyamıyorum...)

SABO: DIŞARDA TÜM HALK BİZDEN YANA. Bir tek kadın hariç. Ona da gereken cevabı verdik. Dergiye haber verin. Muhabir göndersinler. **Bizim insanlarımızı görmek istiyorum. TAYAD'lı anaları gönderin.** Yerimiz, Göztepe Meteoroloji Müdürlüğü'nü dönölüyor. Bağdat Caddesi'nin paraleli... Karasu Apartmanı. Güvenlikten fark edilir.

(Her gidişten sonra "hoşçakalın" diyorlar, silah sesleri, sloganlar...)

SABO: Kolumdan yaralandım. Kurşun girip çıktı. Ama ateş edebiliyorum. Banyo duvarını bombayla açmaya çalışacaklar.

(Bir bomba sesi, sloganlar...)

SABO: Tam açamadılar, orayı yeniden sağlamlaştırdık.

(İçerden sürüklenen bir şeylerin sesi...)

SABO: Dışardan doğrudan beni bilerek geldiler. Sinan'ı öldürdük diyorlar. İkizler Apartmanı'ndan bahsediyorlar. Doğru, orada Amca beyim var. Haberleri dinleyin. Bana haber verin. **Düşünüyorum, yoldaşlarıma nasıl yardımcı olabilirim diye. Nasıl oldu, nasıl gelişti bilemiyorum. Sabah gittim. Temizdim. Sabahtan sonra, evet ne olduysa bugün oldu, ne olduysa, ne olduysa...**

(Basınla görüştüğümü, polis telsizlerini dinleyemediklerini, niçin operasyon olduğunu, iki farklı yerin basıldığını, bir yerde üç ölüm olduğunu, Sinan'ın adının geçtiğini öğreniyoruz ve iletiyoruz...)

SABO: Çok sakiniz, çok iyiyiz. Kanımızın son damlasına kadar çarpışacağız.

(Polislere cevap veriyorlar...)

EDA'NIN SESİ: Tankınızla, topunuzla gelin korkaklar...

(Yine küfürler ye verilen cevaplar...)

EDA'NIN SESİ: Lağım fareleri, sizin kafanız ancak iki bacak arasına çalışır.

(Silah sesleri çok sıklaştı...)

SABO: 12 Temmuz'da Malatya dağlarında yoldaşlarımız nasıl gittilerse ölüme, biz de öyle gidiyoruz. Hamiyetler, Olcay'lar gibi. **KADIN YOLDAŞLARIMIZA SESLENMEK İSTİYORUM...**

(Yoğun silah sesleri, sloganlar...)

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

YAŞASIN 12 TEMMUZ DİRENİŞİMİZ!..

YAŞASIN KIZILDERE!..

YAŞASIN DURSUN KARATAŞ!..

YAŞASIN DİRENİŞİMİZ!..

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN DİRENİŞİMİZ!..

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!..

YAŞASIN GÖZTEPE DİRENİŞİMİZ!..

06.45

(Artık telefona sık gelemiyorlar. Telefona sürünerek geliyor. Daha sonra bacağından yaralanıyor. Yaklaşık bir saat aradan sonra, arada halka sesleniyorlar. Sesler net değil, uzaktan geliyor...)

SABO: Kapıyı bombayla açmak için hazırlık yapıyorlar. Telefon kapının yanında olduğu için gelemiyoruz. Artık arkaya çekiliyoruz... Giriyorlar...

(Son telefon...)

SABO: **ELLERİMİZDE SİLAHLARIMIZ, DİLİMİZDE SLOGANLARIMIZLA KUCAKLIYORUZ ÖLÜMÜ. EŞİME, ÖNDERİME, DEVRİMCİ SOL ÖNDERİNE BİZZAT SELAMIMI İLETMENİ İSTİYORUM. TÜM YOLDAŞLARIMA SELAMIMI İLETMENİ İSTİYORUM. HOŞÇAKALIN...**

(Çok yoğun silah sesleri, kovanlar dökülürken telefondan duyuluyor...)

07.15

(Silah sesleri çok korkunç. Sağa sola silah sesleri. Sanki

yüzlerce kişi ateş ediyor. Telefonda cızırtı var. Onların sesini duyamıyorum. Yalnız silah sesi...)

07.25

(Telefon kesildi...)

BÖLÜM 2

ONLARA DAİR...

Duru bir su gibiydiler; tereddütsüz yaşadılar. Namusluydular; namuslu kalmanın ağır bedellerle yürüdüğü yerde sonuna kadar namuslu kalmayı bildiler. Dostlarına dost, düşmanlarına yırtıcı birer kartaldılar; öfkelerini kınlarına hiç sokmadılar. Aydındılar; bir halkın, bir davanın, bir çağın aydındılar; kavganın ve savaşın destanını yazdılar.

Onurluydular; hiçbir adaletsizliğe boyun eğmediler. Devrimin adaleti ve onuru onlar oldular.

*Kale kapısından çıkarken ölümle buluşmak üzere
Son defa dönüp baktığımızda şehre
içimiz rahat,
gönlümüzde hak edilmiş ekmeğine doymuşluk,
gözümüzde ışığından ayrılmanın kederi
işte geldik gidiyoruz
Şen olasin İstanbul şehri...*

**Devrimci Sol
Merkez Komitesi
Üyesi,
şehir SDB'leri ve
bir kısım
örgütlenmelerden
sorumlu**

**SABAHAT KARATAŞ
(1953-....)**

14 YILI YERALTINDA GEÇEN, BAŞARILARLA DOLU 22 YILLIK DEVRİMCİ YAŞAM

Yoksul bir Kürt ailesinin kızıydı. Çocukluğu Nusaybin ve Diyarbakır'da geçti. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü mezunu. 1976'ya kadar İYÖKD (İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği) içinde çalıştı. Yaşamının bu döneminde bir yandan fabrika işçiliği yapar, işçilerin örgütlenmesi için çalışırken, diğer yandan da öğrenci gençlik içindeki çalışmalarıyla militan bir DEV-GENÇ'li olarak herkesin sevgi ve saygısını kazandı. 1976'da bir grup arkadaşıyla birlikte DKD'yi (Devrimci Kadınlar Derneği) kurdu ve bu derneğin yönetim kurulunda görev aldı. Bu dönemde kısa bir süre öğretmenlik yaptı. Gecekondularda, fabrikalarda emekçi kadınların örgütlenmesi çalışmalarını yürüttü.

Devrimci Sol'un oluşumuyla birlikte yeraltı örgütlenmesine geçti ve bu alanda aktif görevler üstlendi. Bu aşamadan sonra "Sabo" artık örnek bir yeraltı elemanıydı, savaşıcıydı.

12 Eylül sonrası faşist cuntanın tüm saldırıları, yenilen darbeler onu sarsmadı. Geri çekilme, karamsarlık, bireysel kaygılar vb. onun kişiliğine yabancı duygulardı. Gecekondularda kitle çalışmaları yürüttü, halkın önderi oldu.

İstikrarlı, kararlı tutumu ve durmak-yorulmak bilmeyen çalışmalarıyla 1982 yazından itibaren sorumlulukları artmaya başladı ve 1983 başlarında Devrimci Sol Merkez Komitesi'ne seçildi. Bu dönem, mücadelenin ihanete, kaçışlara, yılgınlık ve karamsarlık rüzgarlarına, olanaksızlıklara karşın yürütülmek zorunda olduğu bir dönemdi, ama Sabo tüm bunların karşısında yıkılmaz bir duvar olmayı bildi. Olanaksızlıklara karşın mücadelenin sürmesi gerektiğini yaşamıyla çevresine öğretti, kanıtladı. Ama hiç bir zaman "bana ne" demedi, "ben" demedi.

Sağlığı iyi değildi Sabo'nun, ağır sağlık sorunları vardı. Ama o, bunları hiç dikkate almadan, var olan tüm enerjisini sonuna kadar mücadelenin geliştirilmesi için kullandı. Öyle ki, sokaklarda bayıldığı günler oldu, ama o, bir tek gün bile "dinleneyim" demedi, "hastayım" demedi,

Evet, Sabo bir devrim emekçisiydi, büyük-küçük demeden

her işe koşturdu. Devrimcilik dışında bir yaşamı yoktu ve devrimciliği içselleştiren bir yeraltı örgütünde ciddiyetin en gerekli özellik olduğunu üst boyutta kavrayan bir devrimciydi.

Sabo iyi bir kitle örgütçüsüydu. Konuştuğu herkesi kısa sürede etkiler ve devrimci mücadeleye kanallıze ederdi. İstanbul'un gecekondı emekçileri onu çok iyi tanırdı. Sabo onlar için fedakar, çalışkan bir devrimci, teklifsiz gelen bir dosttu. Bir gece bir yoldaşının evindeyse, ertesi gece bir gecekonduda siyasi gelişmeleri onların anlayacağı bir şekilde konuşan, onlardan biri olan dostları, yoldaşları olurdu.

İstanbul sokakları çok iyi tanırdı Sabo'yu. Bu sokakları karış karış bilen Sabo, onlarca kez peşindeki işkencecileri atlatmış, sokaklarla bu dostluğu sayesinde onlarca takip ve kovalamaca-dan hep başarıyla çıkmıştır.

İlkeli, kurallı, disiplinli ve liberalizme düşman kişiliğiyle bu yaşam tarzının ustası oldu. İlkesiz, kuralsız, disiplinsiz davranış-lara ve bunlara karşı gösterilen liberalizme kesinlikle taviz ver-medi. Yanlış bulsa da alınan karara mutlaka uyan bir disiplin anlayışına ve bu yanlış en amansız ve acımasızca eleştiren, düşüncesini ve sözünü saklamayan ilkeli bir kişiliğe sahipti.

Defalarca kurulan karakollara düştü, bekleyen işkencecilerle burun buruna geldi, ama her seferinde soğukkanlılığı ve ustalığı ile kurtulmayı becerdi. 22 yıllık devrimci yaşamı boyunca bir kez olsun düşman eline geçmedi. Sabo'nun hiç yakalanmaması, her şeyin önüne kendini koyduğundan değildir. Her an sokakta, her an çalışmanın içindeydi, başındaydı, ama her şeyi kurallara uy-gun ye disiplin içerisinde yaptı ve bu yüzden efsane oldu. Bu-gün bile faşizm onun ne yaptığını, nasıl ve nerede çalıştığını çı-karamıyorsa, hatta kimliğinden bile emin olamıyorsa, bu onun kişiliğini belirleyen özelliklerinden dolayıdır.

Onlarca kişi vardır, "Beni o yetiştirdi." demenin gururunu ya-şayan. Onlarca kişi vardır, hiç kimseyle konuşmadığı konulara Sabo'nun çözüm bulmasını isteyen.

Sabo yoldaş evliydi ve bu konuda da devrimciler için örnek bir ilişkinin yaratılmasında pay sahibi oldu. Onun evliliği sevgiy-di, vefaydı, ama bu devrimci yaşamla yoğrulmuş, en yüksek ve en yoğun ifadesini bu yaşam içerisinde bulan bir sevgi ve vefay-dı. Özel yönü konusunda da o denli titizdi ki, onunla çalışan bir-

çok insan ancak şehit düştükten sonra burjuva basının kopardığı yaygaranın sonucunda kimliğini, evliliğini ve kiminle evli olduğunu öğrenebilmiştir.

O yaratacağımız toplumun yeni insanının örnek bir tipidir.

İhanet, kaçış, teslimiyet, kuralsızlık, ikiyüzlülük karşısında boyun eğmezlikle biçimlenen bir yaşam ancak Sabo gibi bitirilebilirdi. *"Hiçbir zaman, hiçbir koşulda beni direnmeden teslim almazlar."* diyordu ve dediğini yaptı.

Evet Sabo yoldaş, sen yine görevini en iyi biçimde yaptın. 22 yıllık dolu dolu geçen, hep hızlı koştuğun, lekesiz, pürüzsüz ak bir kağıt gibi olan devrimci yaşamınla ve örnek direnişinle bizlere büyük bir armağan bıraktın. Her zaman örnek alacağımız, örnek bir önder, örnek bir kadın devrimci, örnek bir devrimci eş, kısacası her yönüyle örnek bir devrimci oldun. Bir elde silah, bir elde zafer işaretiyle, Eda ve Taşkın yoldaşlarla birlikte yarattığınız direniş, devrim tarihimizin önemli bir parçası olarak bilinçlerimize kazındı.

17 Nisan 1992 günü saat 7.25'te direniş destanları yaratarak şehit düşen Devrimci Sol Merkez Komitesi Üyesi Sabo yoldaşı unutmayaçağımız, unutturmayacağız.

Reşat Karataş (Akırabası)

İnsana yakın, sevgi dolu, sakin ve hayat dolu biriydi. Sanırım onu en iyi bu sözcüklerle anlatabilirim. Sade giyimli, güler yüzlü, neşeli ve ağır başlıydı.

O, hep gelecek güzel günlerden söz eder, ne yapar eder, konuşmalarını, sohbetlerini bu noktaya getirmeyi başarırdı... Geleceğin güzel olacağına inanırdı.

Ortalık suskunluğu seçenlerle doluyken, bu zor koşullarda mücadelesini yürütmüş, cesareti ve özverisiyle örnek bir insan olmuştu.

Onu ilk önceleri kardeşimin bir eşi olarak sahiplenmiştik, ama onun kişiliği ve mücadelesi, kardeş eşi olmaktan öte, örnek bir devrimci olarak sevip-saymamıza, değer vermemize yol açtı. Zaten kendisini hemen benimsemiştik. Kısa sürede çok sevdik.

Çok cana yakın birisiydi. Sanki yıllardır berabermişiz gibi kaynaşmıştık. Çevresine karşı çok saygılıydı. Davranışları olgundu. Onda kibirden hiç eser yoktu. Fedakarlığını tanımlayacak bir sözcük bulamıyorum. Çok fedakar birisiydi. Hiçbir zaman bir başkasından önce kendisini düşündüğünü görmedim.

Yiğit bir kadındı. Eşiyle birbirlerine çok bağlıydılar. Eşi on yıl cezaevinde yatmasına rağmen, bu konuda olumsuz hiçbir yaklaşıma olmadığı gibi, tam tersine örnek bir yaşamı vardı.

Öldürüldüğünü televizyondan öğrendim. İsyan ettik. Öyle bir insanın öleceğini doğrusu hiç düşünemezdim. O, son nefesinde bile en doğrusunu yaptı. Teslim olmadı. Yüzlercesine karşı büyük bir cesaretle direndi. Öldürdükten sonra, her parmağına bir kurşun sıkmışlar. Öldürülen bir insanın parmaklarını tek tek kurşunlamak, korkaklıktan başka bir şey değil.

Bizi en çok o pencereden konuşmaları etkiledi. Televizyondan tam anlaşılmıyordu, ama yine de çok etkiledi. Cenazesine bile sokmadılar bizi. Mezarlıktan kefen almak için dışarı çıkıp, tekrar mezarlığa dönmek istediğimde, kapıdan çevirerek "Kaybol" dediler. Ölüye bile saygıları yoktu. Halbuki, halk bunlara saygı duyuyorsa, onlar halkın sevgisini kazanmışlarsa ne yapılabilir ki?..

O güzel bir insandı.

Bir gün kayınvalidesi "Bize ne zaman çocuk vereceksin?" diye sorduğunda, o, "Dünyanın bütün çocukları bizim çocuklarımızdır. " demişti. Bunu hiç unutmam.

Haberim olsa, çatışmanın olduğu yere giderdim. O insanların öldürülmemesi için ne gerekirse onu yapmaya çalışırdım. Sağ yakalamak isteselerdi, bekleyebilirlerdi. Ama açıkça görülüyor ki, öldürmek amacıyla gidilmiş. Onlar kendi olanaklarıyla direnmişler, kendilerini müdafaa etmek istemişlerdir.

TV haberlerinde olayı izledim. Yaşananlara gerçekten tanık olmak için orada bulunmak isterdim. Çünkü görüntüler tüyler ürperticiydi. İçerdeki üç kişiye karşı, yüzlerce polis, bombaları, silahlarıyla saldırmışlardı. Oysa biz de onların aileleriydik. Çocuklarımızın öldürülmemesi için orada bulunmak, onlara en azından sesimizi duyurmak bizim de en doğal hakkımızdı.

Üzülmekle birlikte, böylesine inançlı, yürekli insanları tanımaktan onur ve gurur duyuyorum. Nasıl duymayayım ki!..

Hasine Ecemiş (Annesi)

Sabahat için hareketi ve arkadaşları her şeyin önündeydi. '70'li yıllarda İstanbul'a gelmişti. 5 Ağustos 1977'de evlendiler. Eşi ile de hareket içinde tanışmışlardı. Eşini çok sever, sayardı. Çok fedakardı, çok bağlıydı.

Felsefe bölümü mezunuydu. 12 Eylül öncesinde bir süre Srikss fabrikasında işçi olarak çalıştı. Orada örgütlenme yaptı. İşe girerken ilkokul 3'ten terk ettim demek zorunda kalmıştı. Fabrikada onun diğer işçilerden farklı olduğunu anlamaları zor olmadı. Çalıştığı yerde "Sen çok akıllı bir kızsın. Sana yakında ilkokulu bitirtiriz." derlerken, Sabahat'i tanıyan birinden onun üniversite mezunu olduğunu öğrenmişler... Çalıştığı süre boyunca, elleri kalem yapmaktan yara içinde kalıyordu. Sabahat o fabrikadan, arkasında mücadeleye kazandırdığı işçileri bırakarak ayrılmıştı.

O ailemizin en küçüğüydü. Biz hepimiz ona "Delal" derdik. Delal, Kürtçede çok değerli anlamındadır. Sevgi doluydu, kırıcı değildi. Hiç karamsarlığa düşmezdi. Canımız bir şeye sıkılrsa, moralimiz bozuk olsa, bizimle beş dakika konuşması yeterli olurdu. Çok da espriliydi. Tabii yerinde ve zamanında olmak koşuluyla.

Doğru bildiğini sonuna kadar savunur, asla taviz vermezdi.

Herkesi, her sorunu bütün ayrıntılarıyla düşünürdü. Fedakardı, cesaretliydi, paylaşmayı çok severdi. Aile ilişkilerinde çok saygılıydı. Mükemmel bir evlattı. Onun ölümünden sonra, aile ve akraba çevremizden karşıt düşüncede olanlar dahi bizi arayarak, üzüldüklerini söylediler. Onunla ne kadar gurur duysak azdır. Bugün hiç tanımadığımız insanlar bile onunla gururlandık diye bize telefon açıyorlar. İnsanlarla ilişkileri çok iyiydi. Kendi düşüncelerine karşı olan bir insanı bile yanına çekebilen biriydi.

Çok temiz ve titizdi. Ama bulunduğu her ortama da uyum sağlardı.

Sevdiklerine karşı kıskançlık, kin, nefret nedir bilmezdi. Onun yaşamında ben yoktu, bana yoktu. Hareket ve arkadaşları vardı. "Ailem çok değerli ama hareket ve arkadaşlarım her şeyin üstünde" derdi. Onun ölümüyle inancımız sarsılmamıştır. Mücadelenin devam edeceğine inanıyor ve güveniyoruz. Kay-

bettiler olarak kabul etmiyoruz.

Onu televizyonda izlerken gurur duyduk. Cenazelerine bile işkence yapılmıştı. Sabahat'in bacağı kırılmış, avucunun tam ortası kurşunlanmış, elinin içinde hilal şeklinde bir şekil oluşturulmuştu. Satı'da ise aynı şekil göğsündeydi.

Biz Sabahat'i çok seviyoruz, çok da saygı duyuyoruz. Onun bütün arkadaşlarını da seviyoruz. Hepsinin gözlerinden öpüyoruz.

O ölümlerin en güzelini, en onurlusunu seçti. Daha yetişecek nice Sabahat'ler var. Çatışma sonrası polisi alkışlayanlar da bir gün onların haklı olduklarını anlayacaklar ve yaptıklarından pişmanlık duyacaklardır. Kanları yerde kalmayacak.

Fatma Gülten Şeşen (TAYAD Eski Başkanı)

Bilemiyorum, böyle bir şey olmuş mu? Belki de ilk defa benim başıma geliyor. Düşünebiliyor musunuz? Binlerce silah, bombayla birlikte polisler, özel timler, MİT ve kontrgerillacılar evi sarmış, onlar beni arıyorlar. Böyle bir şey, ancak Sabahat gibi bir insanın aklına gelir ve düşünebilir. O büyük insan, bizim insanımız... (...) Çok güzeldi. Onu dinledim, onun sesini, sloganlarını, bana dikte ettirdiği sözleri dinledim.

(...) Telefon tekrar çaldığında korkunç sakın bir ses geldi. Onun sesiydi. Tek tek vurgulayarak anlatmaya başladı. O, orada ölecek, ama yoldaşlarına yardım etmek istiyordu. Sürekli Sinan'ı sorması beni çok etkiledi. Korkunç disiplini ve bunun yanında yumuşak, ikna edici sesi, bende büyük bir hayranlık uyandırdı. Ancak böyle bir insan önder olabilirdi. (...) Öyle ki, bana moral vermek istiyor, üzülme diyordu. Direnişin uzun süreceğini kastederek, "Galiba daha çok konuşacağız." diye espi yapıyordu. Kendi durumuna rağmen rahatlatmak istemesi de beni utandırmıştı.

Sinan'dan bahsettiğindeki ruh hali korkunç etkiliydi. "Sinan, ah Sinan" derken, onu bulmak, onu fırlayıp almak için çırpınır gibi bir hali vardı. "İkizler Apartmanı diyorlar, orada Amca beyim var." dediğinde de bir ah vardı.

Sabahat'in bilinmeyen yönlerini anlatabilmek de önemli. Sabahat gibi ölüme gelene kadar birçok şey başarabilmek... Ortalıkta birçok devrim dönęinin dolaştığı, insanları etkilediği

dönemde o, devrimciliği sürdürmede ve davasına sahip çıkmada gösterdiği cesaretle, özveriyle ve asıl önemlisi de olanaksızlıkları olanaklı hale dönüştürme yeteneğiyle, mücadele etmek isteyen birçok insanı olumlu olarak etkiledi. İnsanlar onu gördükçe, mücadeleye katıldılar. Onun kadınlarla ilgili de ne kadar çok çalıştığını biliyorum. O çok şey başardı. TAYAD'ın ülke toprağına serptiğı geleneğın kurucusuydu. İnsanlarda yarattığı umut ışığını görmeyen, ondan etkilenmeyen insan tanımadım. Keşke bana gel deseydi. Sormadım da... Sekiz saatin içinde insan hiç mi durmaz, bocalamaz, sesi titremez diye düşündüm. Sinan'la ilgili konuşmasında ıstırap ve yumuşama hali vardı, Amca bey deyişi çok değişti. Sesi oldukça huzurlu bir sestir. Morga gittiğim zaman, morgdaki yüz ifadesini, adeta bize gülümser gibi bakışını unutamıyorum. Bir geceye bir dünya değerinde güzellikler sığırdırmanın huzuruyla öylece yatıyordu.

*Dövüşenler de var bu havalarda
El, ayak buz kesmiş, yürek cehennem
Ümit öfkeli ve mahzun
Ümit sapına kadar namuslu*

**Devrimci Sol
Merkez Komitesi
Üyesi,
Anadolu ve bir
kısım alan
örgütlenmeleri
sorumlusu.**

**SİNAN KUKUL
(1956-....)**

İŞKENCELERİN, ZİNDANLARIN YILDIRAMADIĞI BİR ÖNDER...

Trabzon/Beşikdüzülü Laz bir ailenin çocuğuydu. 1974 yılını da geldiği İstanbul Teknik Üniversitesi'nde devrimci mücadeleyle tanıştı ve DEV-GENÇ mücadelesi içinde önderlik nitelikleriyle öne çıktı. 1977 başlarında o dönem DEV-GENÇ örgütlülüğünün yasal platformdaki kurumu olan İYÖD'ün (İstanbul Yüksek Öğrenim Gençlik Derneği) fiili yönetim kuruluna seçildi. İYÖD'ün kapatılmasının ardından, yasal platformdaki boşluğu doldurmak amacıyla başlatılan merkezi gençlik derneğinin kuruluş çalışmalarında yer aldı ve kurulan İst. DEV-GENÇ'in (İstanbul Devrimci Gençlik Derneği) Genel Sekreterlik görevini üstlendi.

Sinan, örgütlenmenin gelişmesi ve sağlamlaştırılması için kafa yoran, politikalar üreten, taktikler belirleyen bir yöneticiydi. Bir öğretmendi. Onun yöneticilik yaptığı dönemde DEV-GENÇ içinde tartışılan birçok konuda söylenen "Kukul'la konuştum, böyle diyor." sözleri tartışmaları sonuçlandırmaya, konuyu aydınlatmaya yeterliydi. Sinan, DEV-GENÇ'in her kademesinde militan mücadeleden kopmadı, yöneticiliği masa başında kavramadı. Okul önlerinde, sokaklarda, meydanlarda faşistlerle süren silahlı çatışmaların çoğunda onu görmek mümkündü, hem de en önünde.

Devrimci Yol tasfiyeciliğine tavır alınmasında önemli görevler üstlendi. Devrimci Yol oportünizminin teşhirinde olsun, THKP-C geleneğine uygun yeni bir yapının örgütlenmesinde olsun en fazla emek harcayanlardan biri Sinan'dı.

İşkencecilerle defalarca karşılaştı. DEV-GENÇ döneminde yurt-dernek baskınlarında, okullardaki çatışmalarda, kavgalarda defalarca gözaltına alındı ve nasıl girdiyse öyle de çıktı. 1980 yazında şüphe üzerine yoldan alındı. Üzerinde şifreli, kodlu dokümanlar ve yüklü miktarda para vardı. Dokümanların üzerinden çıktığını bile kabul ettiremediler. 12 Eylül sonrasında Merkez Komite üyeliğine atandı. 12 Eylül faşizmine karşı savaşını sürdürürken, Aralık 1980'de tekrar yakalandı. Bir ay boyunca gördüğü işkencelere karşın sırlarını vermedi. Bundan sonra yaklaşık 10 yıl süren uzun bir tutsaklık yaşamı başladı. Davutpaşa, Metris Askeri cezaevleri, Sağmalcılar Özel Hücre Tipi Ce-

zaevi ve Bayrampaşa Kapalı Cezaevi'nde geçirdiği bu 10 yıllık tutsaklık yaşamı boyunca direnişin bir parçası olan Sinan yoldaş, bir örgütleyici ve yönetici olarak direniş geleneğimizin yerleşip, kökleşmesinde aktif bir misyonun sahibi oldu.

Tutsaklık yıllarını boş geçirmedi. Devrimci hareketin 12 Eylül sonrası revaçta olan sivil toplumculuğa, revizyonizme ve reformizme karşı sürdürdüğü ideolojik-politik mücadelesinde önemli görevler alan Sinan, bu mücadelenin bir parçası olan ve faşizme karşı devrim haykırışı olan "Haklıyız Kazanacağız" isimli siyasi savunmanın hazırlanmasında önemli bir rol oynadı. Savunmanın tartışılması aşamasından yazıya dökülmesine, yazımından redaksiyonuna kadar her aşamasında en fazla emek harcayan yoldaşlarımızdan biriydi.

Oligarşinin her kurum ve makamına karşı devrimci tavrı ön-gören anlayışın en iyi örneklerinden biri de Sinan'ın tavırlarında somutlaştı. Mahkemeler, hakimler, savcılar, generaller, işkence-ciler karşısında her zaman inançlı bir devrimcinin gururuyla davrandı, konuştu ve dinletti.

2 Ocak 1990'da gerçekleştirilen özgürlük eylemiyle tutsaklığına son veren Sinan yoldaş, yeniden sıcak mücadelenin içine atıldı ve Merkez Komitesi'nde görev aldı.

Sıcaktı, sevecendi, neşeliydi, insan ilişkilerinde her zaman iknaya önem verirdi. Ama onun bu mülayim görüntüsünün altında ilkeli ve kararlı bir devrimci vardı. Onun bu görüntüsüne aldanıp da suiistimal etmek isteyenler her zaman yanıldılar ve şok oldular. Çünkü onun bir de Laz damarı vardı ki, bu, mücadelenin ve örgütsel çıkarların gerektirdiği anda ortaya çıkıp, her şeyi silip süpüren, karşıdakine kaçacak yer aratan bir öfke kavgasıydı.

"Ben düşündüğünü söylemek isteyen bir Sinan olmak isterim." Saf, temiz yaklaşımı birçok kesimler tarafından onun hakkında spekülasyonlar yaratılmasına neden olmuştur. Bunları yapanlar gerçek anlamda Sinan'ı tanımayanlardır. O gerek yaşamı, gerekse ölümü ile onlara gereken cevabı vermiş ve basitliklerini sergilemiştir.

6.3.1986 tarihinde 2 No.lu Sıkıyönetim Mahkemesi'ne verilen "Faşizmin Zindanlarında 6 Yıllık Onur ve Siyasi Kimlik Mücadelemiz" başlıklı dilekçede şöyle diyordu: "Birçok arkadaşı-

mız öldü, birçoğu sakat kaldı. (...) Ancak bundan yakınmıyoruz. Ödediğimiz ve ödeyeceğimiz bu bedellerin gerekli olduğunu biliyoruz. İnsani değerleri koruma ve emekçi halklarımızın (...) mücadelesini zafere ulaştırmadaki kararlı uğraşımız, şanlı direnişimiz, geleceğin özgür ve demokratik Türkiye'sini muştulayan gücümüz, övünç ve gurur kaynağımızdır."

Sinan yoldaş ödediğimiz ve ödeyeceğimiz bedellerin bilincinde olan bir devrimci önder olarak, 16 Nisan gecesi faşizmin katiller sürüsüne örgütümüzün mücadele ve devrim şiarlarını haykırarak şehit düştü. Faşizmin suratına bir şamar gibi inen direnişiyle gücümüze güç katan Sinan yoldaş övünç ve gurur kaynaklarımızdan biri olarak devrim tarihimizde layık olduğu yeri alacaktır.

DEVRİMCİ SOL ŞİMDİ DAHA GÜÇLÜ.

RAHAT UYU SİNAN YOLDAŞ...

YERİNİ ALACAK ONLARCA YOLDAŞIN VAR...

Musa Kukul (Babası)

Sinan'ı iki yönüyle tanırım. Babası olarak, öğretmeni olarak. Hepsinde de dürüst, sevecen, canayakın, yalana kaçmayan biri çıkar karşıma. Ortaokuldan sonra Yüksek Öğretmen Okulu'na gitti. Mezun olduktan 8 ay sonra Yozgat'a tayini çıktı. Bu arada liseyi de bitirip, İTÜ Makine Mühendisliği'ni kazandı. İyi bir mühendis olmak istiyordu. Araştırmayı severdi. Kafasına takılan her şeyi anında çözmek isterdi. Kendisine her yönüyle güveniyordum, çok yardımseverdi.

Teşekkürlük öğrenciydi. Öğretmenini iyi dinler, dersini az çalışırdı. Ama iyi bir öğrenciydi. Onu Trabzon Öğretmen Okulu'na gönderdim. Orada da takdir-teşekkür almış, gönderdiler bana. Son sınıftayken, okul birincisi olmuş, okul idaresi onu Yüksek Öğretmen Okulu'na göndermeye karar vermiş.

Sinan'a bol para gönderemedim. O bu kısıtlı olanaklarla bile yaşamasını bildi. Beni sıkıştırmadı, daha sonra ortak hesap açtık. Sıkıştığında kullanması için hesaba bol para yatırmıştım. Ama o yine aynı oranda kullandı parayı. Zaten paraya değer

vermezdi. Sinan'a bütçemden düşen payı gönderiyordum. Sonra burs kazandı. Ben de biraz azalttım.

12 Eylül'den önce gözaltına alındı. İşkence gördüğü her halden belliydi. Savcılığa çıkartıldığında görüştük. Orada sigara ikram ettim. Almak istemedi. Yanımda içmek istemiyordu. Israr ettim. Sigarasını yakıp verdim. Benim amacım Sinan'ın reflekslerini ölçmekti. Fena hırpalanmış, yorgun ve işkence görmüştü.

İşkenceden sonra 6 Eylül'de yanıma geldi. Kucaklamak istediğimde kaburgalarının kırık olduğunu anladım. Siyasi polise götürüp, taşla vurarak dört kaburgasını kırmışlar. Yoğun falaka sırasında falaka ipleri ayak bileğinde 2-3 milimlik derin izler bırakmış. Gitmemesini söyledim ama gitti.

Sinan cezaevinde çok badireler atlattı. Açlık grevlerine girdi. Bu açlık grevlerinden birinde mide kanaması geçirdi. Bir operasyonda tazyikli su sıktılar, kafasına kalasla vurdular. Kafası yarıldı. Dört dikiş atıldı. Küçük parmağı kırılmış. Askerler dipçikle dövmüşler. Hastaneye yetiştirilmese kan zehirlenmesinden gidecekti.

Tarih generalleri haksız çıkardı. 1971'de idam edilen üç gencin yargılanmaları bugün tartışılıyor. Çok bahsedilen 'hukukun üstünlüğü' nedir, var mıdır? Madem demokrasi var diyorlar, neden Sinan'ı katlettiler. Biz bu adamlar karşısında haklarımızı arayamıyoruz. Hukuk da onlarda, para da, silah da, yalan da. Örneğin Hürriyet gazetesiyle yaptığım röportaj öyle çarpıtılmış ki, söylemediğim sözler yan yana dizilmiş. Ben orada Sinan'ı anlattım. Yayınlamadıkları gibi, yalanla doldurmuşlar. Sormak istiyorum, dağıldı gitti diyorlar her gün komünizm için. Peki niçin korkuyorlar?

Benim üzüldüğüm Sinan'ın katledilmesi değil... Biliyorum ne Sinan'lar katledildi, ne Sinan'lar katledilecek.

Sinan'ı öyle büyüttük ki, katletmekten başka çare bulamadılar. Sinan'ı katlederek olayları durduracaklarını sandılar. Oysa ideolojilerde kişilerin yok olması ideolojinin yok olması anlamına gelmez. Bu düşünce nesilden nesile aktarılmıştır.

Sinan'ı katlettiler. Şimdi her yerde en az beş Sinan doğdu.

*Düşmanın göğsüne açtığı yara
seni yıkmaya yetmedi yığidim
kişiliğindir senin
ayakta dimdik ölmek*

**Devrimci Sol
Şehir Silahlı
Devrimci
Birlikleri Genel
Komutanı**

**A.FAZIL ERCÜMENT
ÖZDEMİR
(1954-)**

YORULMAK BİLMEYEN BİR SAVAŞÇI, BİR ÖNDER

1974 yılında kayıt yaptırdığı İTÜ'de devrimci mücadeleye katılan Fazıl, Adapazarı'nda yaşayan yoksul bir Gürcü ailesinin oğluydu. İTÜ gençliğinin devrimci mücadelesi içinde önderlik yetenekleriyle öne çıktı. 1976 yılında kurulan İYÖD'ün (İstanbul Yüksek Öğrenim Gençlik Demeği) kurucu yönetim kurulunda yer aldı. Gençlik içinde militan ve yönetici olarak her türlü görevin üstesinden gelen Fazıl, 1977 yılından itibaren bu militan ve yönetici özelliklerini işçi kesimi ve mahalli bölge örgütlenmesinde de gösterdi.

12 Eylül öncesinde bir dönem Ege bölgesi sorumluluğunu üstlendi. 12 Eylül'den sonra Merkez Komite içinde yer aldı ve Askeri Birim Sorumluluğunu üstlendi. Mart 1981'de tutsak düştü.

Okuyan, araştıran yapısıyla, insanları ikna etme ve tartışma yetenekleriyle dikkat çeken Fazıl, aynı zamanda her zaman pratikle iç içe geçmiş bir devrimciydi.

12 Eylül sonrası yakalanmasının ardından Erim-Dikler davası diye bilinen davada yargılandı ve azmettirme "suç"undan beş yoldaşıyla birlikte idam cezası aldı. Uydurma delillerle, siyasi nedenlerle açılan bu davanın hukuk ve yargılamayla kesinlikle ilgisi yoktu ve 12 Eylül'ün amacı ellerinde rehin bulundurmaktır ve devrimci örgüte karşı tehdit ve baskı aracı olarak kullanmaktı. Ama davanın daha ilk gününde nasıl bir kayaya çarptıklarını anladılar. Fazıl yoldaş ve arkadaşları davanın ilk gününde mahkemenin bu amacına tavır alıp, sloganlarıyla mahkeme salonunu inlettiler.

Fazıl, diğer yoldaşları gibi yıllarca zindanlarda boynunda idam ipiyle yaşadı. Ama ne idam tehditleri, ne pişmanlık çağrıları onu mücadeleden ve direnişten koparamadı. İdam sehpasında ne söyleyeceğini, atacağı sloganları belirlemişti.

Cuntanın her tehdidinde bir devrimcinin verebileceği en güzel cevapları verdiler: "Biz halkımız ve hareketimiz için ölmeye hazırız, ama siz de" hazır mısınız?" diye mahkeme kürsülerinde haykırırken, faşizmin tüm tehditlerini boşa çıkarıyorlardı.

1991'in ilk günlerinde gerçekleşen özgürlük eylemiyle sıcak

m¼cadele ¼zlemine kavuşan Fazıl, bir¼ok başarılı eylemi planladı, ¼rg¼tledi, y¼netti. Ve o, "başaracağız" mesajını bilinci- ne kazıyarak SDB'lerin eğitimi, gelişimi ve yaygınlaşması i¼in t¼m enerjisiyle ¼alıřtı. şehit d¼řene kadar g¼revini başarıyla s¼rd¼rd¼. 16 Nisan gecesı ¼rnek bir direniş sergileyerek kavga sloganlarıyla ¼l¼m¼ kucakladı. ¼l¼m¼, idam aldığı davada s¼y- lediği son s¼zlerinin kanıtlanması oldu: "Biz bu uğurda canımızı vermekten şeref duyarız. (...) Yaşasın T¼rkiye Halklarının Dev- rimci Sol ¼nderlięindeki Kurtuluş M¼cadelesi, Yaşasın Devrimci Sol!.."

Fazıl yoldaş, militanlıkla, y¼neticilikle, kitle ¼alıřmalarıyla, askeri eylemlerle, direnişlerle, h¼crelerle, s¼rg¼nlerle dolu dolu ge¼en 18-20 yıllık devrimci yaşamını onur verici bir şekilde bitir- di.

Baki Altın (Aynı davadan yargılandığı arkadaşı)

Fazıl devrimin hem hamalı, hem kurmayı olmayı başarabil- miş ¼rnek bir devrimciydi. ¼yle ki, onu tanımak, onunla kısa bir s¼re beraber olmak bir insanın devrimci, hem de iyi bir devrimci olması i¼in yetip artıyordu. Sosyalizme olan inancı insana olan sevgisi, yoldaşlarına olan bağlılığı her davranışında, her konuş- masında karşısındaki insanı sarsacak boyutta hissediliyordu. Onun literat¼r¼nde zorluk kelimesi yoktu. Gerek 12 Eyl¼l ¼ncesi s¼re¼te, gerekse 12 Eyl¼l sonrası s¼re¼te omuzunda ağır y¼kler olmasına karşın, o hep m¼cadelenin gerektirdiği şeyleri layıkıyla yerine getirme kararlılığı i¼inde oldu. G¼n¼n 24 saati ona yet- mezdi. Adeta mekik dokurcasına her yere, her şeye yetmeye ¼alıřırdı. Tutsak d¼řt¼ę¼nde de, g¼stermelik bir yargılamayla idam cezasına ¼arpıtıldıęında da onun i¼in değişen bir şey yok- tu. Cezaevindeki g¼nl¼k yaşamın gerektirdiği en basit şeyler- den, okuyup araştırmaya, politika ¼retmeye kadar her şey onun i¼in b¼y¼k ¼nem taşırdı. Fazıla ilgili bir anımı aktarmak istiyo- rum. İdam cezası aldıktan sonra Fazıl'ın ¼nerisiyle her birimiz bir aylık araştırma, inceleme konuları saptadık ve programlı bir ¼alıřma başlattık. İlk iki ¼alıřma programımızı tamamladıktan

sonra, dosyamız Danışma Meclisi'nin gündemine girdi. Bu gelişim üzerine içimizden bir arkadaş "Dosyamız hemen onaylanabilir, o yüzden yeni bir çalışma programı çıkarmayalım, idam gecesi için gerekli hazırlıklara başlayalım." önerisinde bulundu. Fazıl yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesiyle "Doğru, idam gecesi için hazırlıklara başlamalıyız, ama bu iş o kadar zamanımızı almaz, bir yandan o hazırlıkları yaparız, bir yandan daha kısa bir çalışma programını hayata geçirebiliriz." diye karşılık verdi. Ve hep beraber öncekilere nazaran daha kısa, 15 günlük bir çalışma programı çıkardık ve hayata geçirmeye başladık. Ancak çok kısa bir süre sonra basında bizimle ilgili haberler sık sık çıkmaya başladı. Basında yazılanlara göre dosyamız her an onaylanabilir, infazımız her an gerçekleştirilebilirdi. Bunun üzerine biz Fazıl'a "Amca bey, Amca bey, bu adamların çok acelesi var, bize 15 günlük programı bile bitirtmeyecekler." diye takılmaya başladık. O yine her zamanki sevecenliğiyle hepimizi tek tek kucaklayıp, "Hayır arkadaşlar, hayır, onlar bizim hızımıza yetişemezler, biz gerekirse bu kez üç günlük, o da olmadı bir günlük programlar çıkarırız ve bitiririz." diye cevap veriyordu.

Devrimcilik onun için bir yaşam tarzıydı. Yaşamını her yönüyle devrimcileştirdiği için, ölüm onun için yeri geldiğinde layıkıyla yerine getirilmesi gereken devrimci bir eylemden öte bir şey değildi. Bunu çok sevdiği Çek devrimcisi Julius Fuçik'ten yaptığı "İşçi ölür, iş sürer." alıntısıyla sık sık vurgulardı.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelemizde en iyilerimizi, en değerlilerimizi yitiriyoruz. Acı dayanılası bir acı değil, ama başarının, zaferin bunlara dayanabilmekten geçtiğinin bilinciyle dayanıyoruz, dayanacağız.

Evet, senin de sık sık vurguladığın gibi işçilerimiz ölüyor, hem de en değerlileri, en iyileri. Ama iş durmuyor, sürüyor...

*Beni ben yapan halktan
Bir fidan gibi topraktan
Hiçbir şeye
Hiçbir şeye boyun eğmeyeceğim
Yiğit ve erdemli insanların
Sıcak ve kederli gözlerinde
Işık ışık yaşayacağım*

**Devrimci Sol
Üyesi ve bir üssün
kurumlaşmasında
görevli...**

**EDA YÜKSEL
(1962-....)**

CESARETİNİZ VARSA GELİN"

Artvin Borçka'da bir memur ailesinin kızıydı. Lise ve üniversiteyi İstanbul'da bitirdi. Devrimci mücadeleyle lise yıllarında tanıştı ve tüm öğrenim hayatı boyunca DEV-GENÇ'li oldu. Okul hayatı bitip, mühendis olduktan sonra "Bu iş bitti" demedi. Elektirik Mühendisleri Odası'nda devrimci çalışmalarına devam etti ve oda yönetim kurulunda görev aldı.

O devrimcilik yapmak istiyordu. Yaptığı işler için ödül veya karşılık bekleyen küçük burjuva anlayışından hep uzak oldu. Onun "Benim için yatacak yer, giyecek giysi, yiyecek ekmek dahi olmasa, ben her koşulda yaşar ve görevimi yaparım" deyişi, bu anlayışını en özlü şekilde dile getiriyordu.

Eda, çalışkan, yerinde durmayan, atılgan bir ruha sahipti. Üzerine aldığı her işi mutlaka sonuna kadar takip eder ve sonuçlandırır. Boş olduğunu görmek mümkün değildi, mutlaka elinde bir iş olurdu. Önüne çıkan her soruna, her işe bir devrimcinin gözüyle bakar, kadın erkek ayrımı yapmazdı.

Sevecen ve sürekli moralini yüksek tutmasını bilen yapısıyla en acılı günlerde dahi yoldaşlarına, çevresine moral verdi ve karamsarlık bulutlarını dağıtmak için çaba gösterdi. Ve her şeyi paylaştı yoldaşlarıyla, maddi-manevi hiçbir şeyini yoldaşlarından esirgemedi.

Ve Eda şikayet etmeyen, sıkıntıları omuzlamasını bilen tavrı ve kararlı kişiliğine uygun bir biçimde faşist katillerle sabaha dek çatıştı. Devrim ve savaş naralarını haykırmaktan geri durmadı. 17 Nisan sabahı 07.25'te Sabo ve Taşkın yoldaşlarıyla birlikte şehit düştü. Onun namluların karşısında zafer işareti yapan, "Cesaretiniz varsa gelin." diye haykıran görüntüsünü unutmaya çağız, yaşatacağız.

Enise Yüksel (Annesi)

Bir davaya inandıysa kimse onu caydıramazdı. Oraya girebilmesi için de çok okumuştur, Okumayı çok severdi. Çok kitap okurdu. Onları çok denemiştir, güvenmiştir. Ondan sonra karar vermiştir.

Eda evden ayrılırken çok ağladım. İkna etmeye çalıştım. Buna rağmen o kadar sakin ve kendinden emindi ki. Bu kadar ağlayan insan vardı, ama sakin bir şekilde ve kararlı bir şekilde gidiyorum dedi. Daha sonra ablasına, Tüm istediğim buydu, böyle bir yerlere gelebilmektir, istediğim gerçekleşti." demiş. Bir kere telefonda ablasıyla konuşmuş, "Çok mutluyum, çok iyiyim." diyormuş. Kızımın gerçekten mutlu olduğunu, rahat olduğunu, inandığı ve sevdiği şeyi yaptığını biliyorum.

İnsanlarla iç içe yaşadı. Ben mesleğim nedeniyle birçok yerde bulundum. Bulunduğu tüm yerlerin özellikleri onun kişiliğini oluşturdu. Şuradan çıkın, onu tanımayan insan yoktur. Eda'yı çok severler. Hatta bunlardan birisi bana "Eda bizler için öldü." dedi. Çocuklarla, büyüklerle çok iyi anlaşırdı. Yeni yeni öğreniyorum, başsağlığı için gelenlerden biri bana "Benim evimin projesini Eda para almadan çizmişti." dedi. Hiç duymamıştım. Bazen birlikte dışarı çıktığımızda kırk kişiyle selamlaşırdı. Hiç kimseye kaba davrandığını duymadım. Çocukken bile hiçbir haksızlığa tahammül edemezdi.

Çocukları çok severdi. Çingene çocuklarını bayramda getirir, evde yedirir, içirir, onların kirlilerini de bana temizletirdi. Elbiseleri küçültüp yaptırırdı. Ben Eda'nın arkasına bir sürü çocuk takıp, eve getirdiği günleri bilirim. Birinin başını okşar, birine çıklet verir, onları çok severdi.

Bir gün beraber oturuyorduk. Bir ev basılmıştı. Bir tanesi yaralı olarak ele geçmişti. Çok sinirlenmişti. "Elinde silah varken, nasıl teslim olur. Son kurşunu da kendine sıkmalıydı." dedi. Biz olayı duyduğumuzda teslim olmayacağını biliyorduk. Onu orada kimse teslim alamazdı. Böyle davranmasına hiç şaşırmadık.

Hele bazı kişilerin lüks içinde yaşıyorlar sözü beni çok rahatsız etti. Ben kızımı iyi tanırım. En küçük lükse bile karşı çıkardı. Evine eşya alınması gerekiyordu. Fazla para vermemek için Gölcük'e gidip eşya almıştık. Çünkü orada ucuzdu. Şatafattan ve süsten hiç hoşlanmazdı. Onun için bir hırka, bir lokma ekmek yeterdi.

Burada yeni doğan bir çocuğa Eda ismini verdiler.

*"Yandık"
dememişler
Dayanmışlar
Gözleri gülerek bakıyorlarmış
Ama şakaklarında taze bir yara yeri varmış*

Devrimci Sol
Üyesi ve bir üssün
kurumlaşmasında
görevli...

**TAŞKIN USTA
(1962-....)**

FETHEDİLEMİYEN DEVRİMCİ BİR YÜREK...

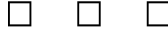
Gümüşhaneli yoksul bir ailenin çocuğudur. Çocukluğundan başlayarak tüm yaşamını çalışmakla, üretmekle geçirdi.

Taşkın edindiği bütün olanakları mücadeleye sunardı; özverili ve davasına bağlıydı. İsteseydi kapitalist düzende kendisine iyi bir yer edinebilirdi, ama o devrimi seçti.

Bulunduğu yerin önemini biliyordu ve orasının düşman eline geçmemesi için üstün bir özveri ve katı, disiplinli bir yaşam gerekiyordu. Taşkın bunları eksiksiz yerine getirdi.

Yoldaşları Sabo ve Eda dokümanları yakarken, o, faşistlerle çatışmayı soğukkanlı bir şekilde sürdürdü. Barikatlar kurdu, açılan gedikleri anında kapattı. Ve saatlerce süren çatışmalarıyla, direnişleri ve son mesajlarıyla halkımıza, devrimcilere yol göstericilik yapmanın huzuruyla şehit oldu.

Taşkın, Çiftelhavuzlar'daki destansı direnişin kahramanlarından biriydi.

Hüseyin Usta (Babası)

Dürüst bir insandı. Biz mahallenin eskilerindeniz. Bütün mahalle tanırdı. Ve severlerdi. Herkes çok üzüldü. Ticaret hayatında dürüst bir insandı. Başarılıydı da. Paraya ihtiyacı yoktu.

Oğlum sağ ele geçirilmek istenmemiş. Bütün her şey açıkça bunu gösteriyor. Bunu savcıya da söyledim. Ölmüş bir adamın vücuduna elli kurşun sıkılmış. Öldürdükten sonra zafer kazanmış gibi havaya kurşun sıkılmış. Sıkılmışsa bunda kasıt aramak lazım. Bu devlete vergi veren insanım. Devlet benim verdiğim paralarla bu kurşunları alıyor. Ben vergimi oğlumun cesedine elli kurşun sıkılsın, sonra da Teksas'taki gibi havaya ateş edilsin diye vermedim. Savcıya dedim ki, bunlar 12. kattaydılar. Kuş olsalar uçamazlardı. Herhangi bir yere kaçmaları mümkün değildi. O kadar polis, asker, karşılarında ise üç kişi vardı. Osman Paşa bile bir kuşatmada ne kadar dayanabilmiştir. Ama amaç onları öldürmekti.

Morgda Taşkın'ın yanında iki ceset daha vardı. Biri meyhanede mi nerede bıçaklanmış ölmüş, diğeri devrimciler tarafından

öldürölmüş polis. Üçü de gözümün önündeydi. Oradaki polislere dedim ki; bak şurada üç ceset var. Şu bıçaklanmış olanı bir kenara bırak, şunlardan birini devrimciler, diğerini polis öldürmüş. Yalnız bir fark var ki, devrimciler sizden daha onurlu, şerefli. Şu polisin cesedine bak. İki mermi izi var. Tertemiz orada yatıyor. Bunu vuranlar iki el ateş etmiş, yeterli görmüşler. Ama bir de şuna bakın. Vücudunun her yerinde mermi izi var. Öldükten sonra bile ateş etmişler. Cesedi tanınmayacak halde. Bunu düşman bile yapmaz. Bana hiçbir şey diyemediler. Ben oğlumun cesedini çocuklarıma göstermedim. Görüp etkilenmesinler diye.

Necdet Menzir'le, İçişleri Bakanlığıyla, bu işin sorumluları her kimse onlarla hesaplaşacağız. Mahkeme önünde, tarih önünde onlardan hesap soracağım. Bu işin peşini bırakmayacağım. Olaydan hemen sonra evdeki eşyalar apar topar kaçırılmış. Nereye götürüyorsun, kimin malını götürüyorsun? Ne hakkın var? İşte ben birinin evine, arabasına, eşyasına göz dikeceğim, sonra ihbar gelecek, terörist diye gidip öldüreceğim, sonra da eşyalarına el koyacağım. Olur mu öyle şey? Bunları onlara bırakmayacağım.

*Yeryüzüne tohum gibi saçmışım ölülerimi
kimi İstanbul'da yatar...
En sevdiğim memleket eryüzüdür
Sıram gelince yeryüzüyle örtün üzerimi*

Devrimci Sol
Üyesi ve bir üssün
kurumlaşmasında
görevli...

SATI TAŞ (KILIÇ)
(1963-....)

HER ZAMAN ÖZVERİLİ, HER ZAMAN YİĞİT...

Çorumlu yoksul bir ailenin kızı olan Satı yoldaş, hemşirelik mesleğinin onurunu savunan, sorunlarını çözmeye çalışan bir devrimciydi. Hemşireler arasında arkadaşlarıyla bu doğrultuda çalışmaları sonucu, bir burjuva kadın kulübü halindeki Türkiye Hemşireler Derneği İstanbul Şubesi yönetiminin devrimcileşmesini sağladı. Başkan yardımcılığı görevini üstlendi.

'89 1 Mayıs'ında sokaklarda-alanlarda Satı da vardı. Mehmet Akif Dalcı'yı katledenler, onu da işkenceden geçirip, tutukladılar. İşkencelerden alınıp ak olarak çıkan Satı şöyle diyordu: **"Hangi polis benim sardığım yaraları sarabilir? Onlar açacak yara ararlar, yaraya elektrik verirler. (...) Hastalarım ilaçları kim verecek? Enjeksiyon yapıp, serumlarını kim tacecek? Savcı kendisi mi yapacak yoksa? (...) Birçok insanın idamını isteyen bazı savcıların, serum bağı ile yağlı urganı ayırt edebileceğinden bile emin değilim."**

Sürekli gelişen istikrarlı yapısıyla, özverili, temiz karakteriyle her görevi tereddütsüz üstlenen Satı, 16 Nisan 1992 gecesini saldırıya uğrayan eşi Hüseyin Kılıç ve A.Fazıl Özdemir ile birlikte savaşıarak şehit düştü.

Halkımızın kadın kahramanlarına katıldı.

Ankara Cebeci Sağlık Meslek Lisesinden Bir Arkadaşı

Çorum olaylarının olduğu o günlerde, Satı yapılan katliama duyduğu öfkeyi "Ah ben de orada olsaydım, bir taş da ben atabilseydim." diye dert yanarak dile getirdi. Ta o zamanlarda eziklik duyardı. Tunceli katliamıyla ilgili okuduğu kitaplardan çok etkilenmişti. Bir ekmeği olsa kırk kişiyle paylaşırdı.

Hanım Taş (Annesi)

16-17 Nisan operasyonunda katledilen kızımın cesediyle karşılaştığımda, polisleri bağırdım. "Kızım tez canlıydı. Bir kurşunla da öldürdü. Ama siz işçiden, köylüden alınan paralarla bu kurşunları aldığınız için hiç acımadan yüzlerce kurşun sıktınız. Halktan toplanan parayla aldığınız silahları, kurşunları şimdi

halk çocuklarına kullanıyorsunuz. Kızım gitseydi, fahişelik yapıp, telekızlık yapsaydı, ona o zaman yardımcı olurdunuz. Ama şimdi kızım halkı için dürüstçe, namusluca yaşayan biri olduğu için sahiplenmemizi istemiyorsunuz, ama ben kızımı yalnız bırakmayacağım. "

*Bütün korkulardan uzak
Bir sevdadır böylesine yaşamak ve ölmek*

**Devrimci Sol
Üyesi ve bir üssün
kurumlaşmasında
görevli...**

**HÜSEYİN KILIÇ
(1961-....)**

KÜRT VE TÜRK HALKLARININ KURTULUŞ SAVAŞÇISI...

Tuncelili Kürt bir ailenin oğluydu.

Satı yoldaşla devrimci bir evliliği yapan Hüseyin yoldaş, evliliğinin devrimci mücadele içinde anlam kazandığının bilincinde olarak, evlilik ilişkisini mücadeleye en yararlı hale getirmeye çalıştı.

Özverili ve yorulmak bilmeyen çalışkan yapısıyla, çalıştığı her alanda, aldığı her işi başarıyla yerine getirdi. Şişli bölgesindeki Çağlayan, Gültepe, Okmeydanı, Kasımpaşa gecekondu halkı ve gençleri onu iyi tanır. Onun her anı halkın sorunlarıyla, çözüm yollarıyla uğraşmakla geçmiştir.

Hüseyin için hiçbir zaman yaptığı işi büyük-küçük, önemli önemsiz ayrımına tabi tutmadı. Onun için önemli olan yapılan işin devrimci mücadeleye yarar sağlayıp sağlamadığıydı.

16 Nisan gecesi şehit düşen Hüseyin'in mütevazılığı ve çalışkanlığı bize örnek oldu.

Dersim'in Kürt halkı, Şişli'nin gecekondu emekçileri ve biz Devrimci Solcular onu unutmayacağız.

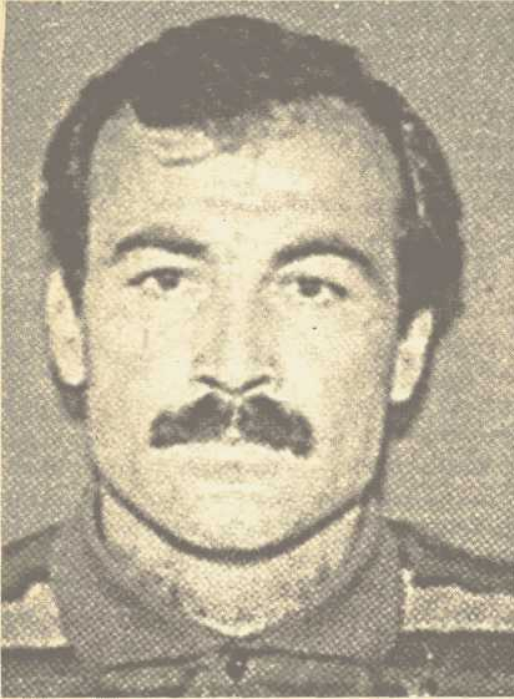
Selma Akgün (Ablası)

Ben Hüseyin'le hiç bir arada bulunmadım. Daha doğrusu ben evlendiğimde Hüseyin çok küçüktü. Ne çocukluğunu, ne de gençliğini görmedim, izleyemedim. Bu nedenle söyleyebileceğim pek bir şey yok. Siz ne kadar tanıyorsanız, biz de o kadar tanıyoruz. Annem ve babam Kürt. Daha doğrusu biz hepimiz Kürdüz. Zazaca konuşuruz. Hüseyin de kendi anadilini rahatça konuşur ve kullanırdı.

Her şeyden önce dürüst bir insandı. Çalışkandı. Özellikle de yardımseverdi. Biz bazen onun yanına hasta götürürdük. Hastalarla çok ilgilenir, iyileşene kadar takip eder, hatta çoğu kez ilaçlarını da kendisi alırdı. Bir keresinde hiç unutmuyorum, fakir bir çocuğu götürmüştüm. Hastaneye yatırdı ve iyileşene kadar onu bırakmadı.

Yardım edeceği insanlar arasında akraba vb. yakınlık derecesi gözetmezdi, herkese eşit davranırdı. Sadece maddi değil, aynı zamanda manevi yardımı da gözardı etmezdi.

*Daha gün o gün değil, derlenip dürölmesın bayraklar
Dinleyin duyduğumuz çakalların ulumasıdır
Safları sıklaştırın çocuklar
Bu kavga faşizme karşı, bu kavga hürriyet kavgasıdır*

**Devrimci Sol
Üyesi ve bir üssün
kurumlaşmasında
görevli...**

**ARİF ÖNGEL
(1963-....)**

DEVRİMCİLİK HER İŞİ KOLAYA KAÇMADAN YAPMAKTIR...

Yoksul bir ailenin çocuğu olan Arif, lise öğretmeni idi. 1988-89 yıllarında devrimci mücadeleyle tanıştı.

EĞİT-DER içerisinde Devrimci Mücadelede Öğretmen hareketinin kararlı, inançlı bir militanı olan Arif, mütevazı, ağırbaşlı, az ve öz konuşan yapısıyla kendini sevdirdi. Yönetici olarak kendini kabul ettirdi. Şehit düşmesinden bir yıl öncesine kadar Devrimci Memur-Öğretmen hareketinin yöneticilerinden biriydi.

Evliliği devrimci yaşamından önce yapılmış, sıradan bir evlilikti, ama bu konuda da kolayca kaçmadı. Kararlı ve inatçı tutumuyla yılmaksızın çaba gösterip eşini ve evliliğini dönüştürdü, mücadeleye kattı.

Son görevi sırasında bir dava adamının niteliklerine sahip olduğunu kanıtladı ve küçük-büyük iş ayrımı yapan küçük-burjuva anlayışa bir an dahi kapılmadan en iyisini yapmaya çalıştı ve yaptı.

16 Nisan gecesi saldırıya uğrayan üslerinde Sinan ve Şadan'la birlikte çatışarak şehit düştü.

Arif Bir Öğretmenin Nasıl Olması Gerektiğini Şöyle Anlatıyordu

"Yurtsever ve demokrat olmanın hiç de kolay olmadığı, bunun bile bir bedelinin olduğu ülkemizde, aydın olmanın, öğretmen olmanın da bir bedeli var elbette. Sorun bunu göze alamamaktan kaynaklanıyor.

Oysa ülkemiz öğretmenleri olarak, bedeli ne olursa olsun, demokrasinin ve yurtseverliğin gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor. Öğretmen tarafsız değildir, taraftır. O, iyiden, güzelden, doğrudan yana taraf olmak ve doğru bildiğini hiç tavizsiz savunmak zorundadır. Sınıf mücadelesinin yer aldığı toplumlarda, bu mücadelede bir taraftır. Toplumun sınıflara bölündüğü ve eğitimi öğretimin bu dünya görüşleriyle yoruma tabi tutulduğu bir dünyada yansızlık, içi boş bir iddiadan öteye geçemez. Tarihten bugüne isimleri kalan ve saygıyla andığımız nice eğitim emekçileri,

egemen güçlerin tekellerine aldıkları ve insanlığı uyutmanın bir aracı olan resmi görüşlere karşı bayrak açtıkları, ileri düşüncelerden yana oldukları için bu saygıya layıktır. Onlar bu saygıyı egemen sınıflardan icazet dilenerek değil, baskıyı, işkenceyi, hapsi, ölümü göze alarak hak etmişlerdir."

Serap Topçu (Öğrencisi)

Onunla ilişkimiz bir öğretmen-öğrenci ilişkisi değildi. Politik insanların, aynı değerlere inanan insanların paylaşımı vardı aramızda.

Derslerinde oldukça disiplinli bir öğretmendi. Ama nasıl diyeyim, sevecen bir disiplinlilik. Hiçbir öğrencisinin ondan yakındığını duymadım. Okulun gerici-faşist idaresinin sevmediği biriydi. Ama demokrat öğretmenlerin de saygı duyduğu, sözüne değer verdiği bir öğretmendi.

Bir gün elinde bir saz vardı, kimin çaldığını sorduk, "Eşim" dedi ve eşi üzerine söyleştik biraz. Eşinin apolitik olduğunu anlatıyordu. Sanıyorum, onun da yeni netleştiği bir süreçti. Ben eşinin şehit düştüğünü öğrendiğimde çok büyük bir saygı duydum. Bu arada, bu kadarcık bir sürede dönüştürebilmişti eşini. Kolayına kaçmamıştı işin... Dönüştürebileceğini düşünüyordu ki, buna kararlıydı ki, eşinin apolitik olduğunu belirtirken, yine de bundan olumsuz bir biçimde söz etmedi.

Onun öğrencisi olmaktan onur duydum. Onunla daha fazla şeyi paylaşmış olmak isterdim.

*İnsanlar için öleceksin
Hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için
Hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken*

**Devrimci Sol
Üyesi ve bir üssün
kurumlaşmasında
görevli...**

**ŞADAN ÖNGEL
(1966-....)**

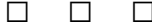
ŞADAN MÜCADELEYE DÖRT ELLE SARILDI

Devrimci mücadeleyle bir ev hanımı olarak tanıştı. Eşinin devrimciliği bir yaşam haline getirmesi karşısında gösterdiği tepki uzaklaşma ve uzaklaştırma çabası değil, eşini ve düşüncelerini anlama çabası oldu.

Düşündü, okudu, eşiyle günlerce tartıştı ve eşiyle birlikte mücadelede yerini almakta tereddüt göstermedi.

Eşinin durumundan dolayı yeni bir alanda mücadele etmenin coşkusu dışında bir kaygı duymadı.

16 Nisan gecesı saldırıya uğrayan Sinan ve Arifle birlikte çatışarak şehit düşen Şadan, sevecen, samimi yapısıyla her koşulda sevgi ve birlikteliği içeren evliliğiyle ülkemiz devrimci kadınına örnek oldu.

Ramazan Perk (Halasının oğlu)

Şadan'ın ekonomik olarak herhangi bir sorunu olmamıştır. Ben duymadım. Çok rahat yetişti. Ama Arifi tanıdıktan sonra, hele devrimcilerle temasıyla birlikte değişmeye başladı.

Andaç'a çok düşküdü. Sürekli ondan bahseder, anlatırdı. Sıcak, samimi, dürüsttü. Sevecenlik ve sempati dediğimizde Şadan aklımıza geliyor. Kim olursa olsun, sıcak davranır, sanki kırk yıllık arkadaşı gibi, her şeyini anlatırdı.

Şadan tipik bir memur ve ev kadınıydı. İş yaşamındaki haksızlıkları anlatır ve kızardı. "Böyle memur olmaz." derdi. Devrimcileri tanımadan önce de devrimcilerin toplumun kötülük ve pisliklerini devindiren insanlar olduğunun bilincindeydi. Bu nedenle işyeri çevresinde devrimciyim deyip de hiçbir şey yapmayanları kendi doğallığı ile eleştirir, "Bence devrimci dürüst olandır, oysa bunlar devrimciliği maske ediniyorlar, ahlaklı davranmıyorlar." derdi.

Arifle tartışarlardı. Arif sabırla dinler, ona kızmaz, anlatır, anlatırdı. Aralarındaki bağlılık öyle güzeldi ki, Şadan Arife ne kadar kızsarsa kızsın, aylarca yanından ayrılırsın, sonunda döner gelirdi. Arif onu sabırla, inatla nakış nakış ördü diyebilirim. O eşine, yani Arife olan sevgi ve bağlılıkla onun yaptıklarına inan-

dı. Ona güvendi. Çok büyük sorun olarak gördüğü evini, işini doludizgin geçecek kavganın ortasına attı.

Şadan her şeyi sorun ediyormuş görünümünü altında, aslında her şeyi düşünen, sorgulayan sağlam bir kişiliğe sahipti.

Arif gözaltına alınmıştı. Şadan hemen 1. Şube'nin önüne gidiyor, Arifi görmek istiyor. Polisler kovalamak istiyorlar. Ama o "Gitmeyeceğim" deyip duruyor. Bir sürü bağırış, çağırış ve saldırıya rağmen onun o bilinen inadı ile oturuyor ve kalkmıyor.

Mücadeleyi tanıdığına, hayatında yaşadığı olayları bir bir anımsayarak, toplumdaki olumsuzluklardan ayrı olmadığını kavrayarak, uğruna dövüşülecek çok şey olduğunu görmekte gecikmedi. Mücadelenin içine atıldığında, bir çocuğu değil, gıdasızlık, hastalık ve eğitimsizlik çemberinden kurtarılmayı bekleyen on binlerce Andaç olduğunu kavrayarak, mücadeleye bu ana ruhuyla sarıldı.

*Söz istemez
Yaşlı göz istemez
Çelenk melenk lazım değil
Susun!
Sıra neferi uyusun...*

**Devrimci
Sol Üyesi**

**AYŞE NİL ERGEN
(1968-.....)**

MÜCADELE BİR SANATSA, NİL ÇOK YÖNLÜ BİR SANATÇIYDI...

Nil bir şehir planlamacısı-mimardı. Mühendis-mimar odalarında çeşitli çalışmalar yürüttükten sonra, devrimci yaşamın zorluklarını özverili bir biçimde omuzlamaya başladı.

Sanatçı bir kişiliğe sahip olan Nil, ürettiği düşüncelerle, fiili katılımıyla, kültür ve sanat alanında halktan ve mücadeleden yana bir anlayışın güçlenmesi için çalıştı.

1 Mayıs 1991'de sokaklara, alanlara 1 Mayıs'ın coşkusunu taşıdı, işkenceciler tarafından yakalanıp gözaltına alındı. 15 gün kaldığı 1. Şube'de tüm işkencelere rağmen direndi.

Candan, enerjik, hayat dolu karakteriyle, zeki, çalışkan yapıyla sürekli gelişip, ilerleyen Nil, 16 Nisan gecesi kurşuna dizildi. Ölümü yakınmasız kucaklayan Nil'in gülüşünü ve çalışma sevgisini unutmayacağız.

Mücadelenin gelişiminden bugüne önemli rol oynayan kadınlarımızın direnişçi mirasına sahip çıkarak şehit düştü.

Bir arkadaşı Nil'i anlatıyor

"O tatlı yarışta öyle bir adım ki attığın, sana kucak açanlara açmıştın yüreğini. İnanmışlığını, gencecik taze coşkularını, yeteneklerini yürekleri kavgada sınananlara sunmada tereddüt etmedin."

Nil kısa sürede gelişti ve bugüne ulaştı. Mücadeleyi isteyerek, gönüllü, ama hızlı ve yoğun yaşadı.

Onun en büyük özelliği, her işi disiplinli bir şekilde yapması ve sonuçlandırmasıdır. Kolaylıkla başarırdı, hiçbir zaman gözümüz arkada kalmadı. Buraya geldiğinde büyük-küçük demeden bütün işlere sarıldı. Temizlikten, daha büyük işlere kadar her işi aldı ve yaptı. Yaptığı işlerin sonuçlarını gördükçe havaya fırlar, coşar ve büyük haz duyardı. Neşeli ve espriliydi.

Bir başka özelliği de, arkadaşlarına olan bağlılığıdır. Bizleri bir aile olarak ele alır ve sanki bir ana bağlılığı ile arkadaşlarına bağlanırdı. Öyle ki, bu özelliği ile insanın aklına gelmeyecek fedakarlıklar yapabilir, en riskli işlere girebilirdi; girdi de...

Duyguları abuk kaban; sık sık arkadaşları için, bizler için ağlayan, kaygılanan biriydi o... Bir olay karşısında, hatırladığı bir arkadaşını için, kısaca akla gelebilecek her şey için duygulanır, gözleri dolar ve rahatlıkla ağlayabilirdi. Dolayısıyla bu sevecenliğini unutmak mümkün değil.

Birçok yerde aldığı tavırlar şaşırtıcı denebilecek düzeydeydi. Ailesinin ayakbağı olmasına izin vermedi. Babası yoğun bakım-da olmasına karşın, gitmesi gerekiyordu ve mücadeleden yana tavır koyup, aramızdan ayrıldı. Aynı zamanda, işkenceciler karşısında, haksızlıklar karşısında dikleşen, bağırıp-çağıran ve ini-siyatif koyan davranışlarıyla büyüdü.

*Ben yanmasam
Sen yanmasan
Biz yanmasak
Nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa*

Devrimci Sol
Taraftarı

**AYŞE GÜLEN
(1964-....)**

ONURLU BİR YAŞAM, DEVRİMCİ BİR ÖLÜM...

Yurtdışında çalışan Rizeli bir ailenin kızıydı. Ailesinin sunduğu tüm olanaklara rağmen devrimci mücadelenin bir parçası olmayı seçti. Devrimci kültür-sanat faaliyetlerinde tiyatro oyuncusu olarak yer alan Ayşe basit bir oyuncu değil, düşünen, yaratan, kitlelere bilinç taşıyan bir sanatçıydı.

Ayşe enerjisini, zekasını taraftarlığa hapsedmeyen, daha yararlı ve büyük görevler için kendisini hazırlayıp, yetiştiren bir taraftardı.

Kadın kahramanlar bitmez.

Fatma Çiçek (Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nden Arkadaşı)

1 Mayıs geldiğinde alanlara koştu. Gözaltına alındı. Aslında o gösteri bittikten sonra olay yerinden uzaklaşmıştı, ama birlikte gittiği arkadaşını polis yakalamış götürüyordu. Ayşe bu; sessiz kalamaz, gitti, polise arkadaşını niçin götürdüklerini sordu. Onu da götürdüler. Serbest kaldığında eski Ayşe gitmiş, bambaşka biri gelmişti. DGM'nin kapısında zafer işareti yaparak "İfade vermedim." diyordu. Tipik bir Karadeniz kadınıydı. Cana yakın, neşeli, sevecen, misafirperver. Evine gelenleri ağırlamaktan büyük bir haz duyardı.

Ayşe ekonomik anlamda darlık çekmeyen bir insandı. Aynı zamanda bir mesleği de vardı. Düzen içinde kolaylıkla iyi bir yer edinebilirdi. Ama o bunları elinin tersiyle itti. Ve devrimci olmayı tercih etti. Mücadelenin sanat cephesinde yer aldı, devrimci bir sanatçı, bir yaşam savunucusu oldu. Ayşe, Esmâ Polat'ın "Namussuzluk benim değil, işkencecilerin namussuzluğudur." sözünü çok severdi. Çeşitli vesilelerle bu sözü yineler, bunu ön plana çıkarırdı. İşkencede de bu sözün gereklerini yerine getirdi.

"Adımız Ayşe Gülen Halk Sahnesi"

"Tiyatromuz bugüne kadar toplumsal mücadeleye katkıda bulunan, dünyayı değiştirme bilincini geliştiren oyunlar üreterek oynadı. Her repliğimiz, her hareketimiz, baskı ve zulüm politikalarına, açlığa, yoksulluğa, kimliksizliğe bir karşı çıkıştır. (...) 'Ortaköy Halk Sahnesi' adı altında grev yerlerine, fabrika önlerine, sendika şubelerine, pazar yerlerine, gecekondu mahallelerine, tiyatro salonlarına götürdük oyunlarımızı. Oyunlarımızın hepsin-

de Ayşe'nin inancı ve katkısı vardı. Bugünden sonra da yine sınıfsız ve sömürsüz bir dünya özlemiyle yanarak, ama 'Ayşe Gülen Halk Sahnesi' adı altında ulaşacağız insanlarımıza. Onun ilkeleri, inancı ve her zaman gülen yüzüyle oluşacak oyunlarımız. Ve bu oyunlar Ayşe'ye bu kadar yakın doğdukları için daha güzel ve anlamlı olacak."

AYŞE GÜLEN HALK SAHNESİ

*Varsın hainler gizlensinler soğuk bir taş altında
Dürüstçe yaşadım, karşılığında
Yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim*

**Silahlı Devrimci
Birlikler
Komutanı**

**SİDDİK ÖZÇELİK
(1970-....)**

"BİZİM ÖLÜLERİMİZ BİLE HAREKETE FAYDALI OLMALI"

Çorum/Mecitözü'lü yoksul bir köylü ailesinin beşinci çocuğu olan Sıddık yoldaşın tüm yaşanı çalışmakla, üretmekle geçmiş-tir. Çobanlıktan inşaat işçiliğine kadar hemen her işte çalışan Sıddık için çalışmak-üretmek doğal bir karakterdi. Ortaokulu, liseyi hep çalışarak okudu. Hep hayatın içinde oldu. Yaşam hiçbir zaman onu çaresiz yakalayamadı. Sorumluluk ve fedakarlık duygusu o denli ileriye ki, hiçbir işten gocunmadı, kaçmadı. Ne gerekiyorsa onu yaptı. Annesi öldü, kardeşlerinin de tüm sorumluluğunu aldı, onlara ana oldu, baba oldu...

Sözünün eri ve haksızlıklara karşı çıkan yapısıyla devrimci düşünceleri hemen benimseyen Sıddık yoldaşın lise yıllarında başlayan bu yaşamının ilk yılları başka bir siyasi yoğunluk içinde geçti. 1988 yılında devrimci hareketin ideolojik-siyasi yapısıyla tanışan Sıddık tüm duygularına, öfkesine, kinine, azim ve cesaretine yanıt bulduğu bu yapının sarsılmaz bir elemanı olmakta gecikmedi. Sonradan söylediği "Ne mutlu bana ki, Devrimci Sol'cu olmuşum." sözleri, onun başından itibaren bu mücadeleden bilinçli bir unsuru olduğunun göstergelerinden biriydi.

Devrimci hareket içindeki çalışmaların ilk dönemleri emekçi halk içerisindeki örgütlenme çalışmalarında geçen Sıddık yoldaşın, gecekondulardaki faaliyetleri devrimci harekete yeni insanlar, yeni olanaklar kazandıran bir faaliyetti. O bir emekçiydi ve emeğini en verimli şekilde kullanmasını çok iyi biliyordu.

Bir hainin marifetiyle yakalanan Sıddık, 1. Şube'de işkencecilerine daha ilk anda nasıl bir kayaya tosladıklarını çok güzel gösterdi. Sokaktan alınırken, işkencecilere "Sonunuz Hiram Abas'ın sonu, Hulusi Sayın'ın sonu gibi olacak." diye haykıran Sıddık'ı zapt edemeyen işkenceciler son çare olarak kafasına silah dayadılar. Ama Sıddık ölüme de, tehdide de pabuç bırakmayacak bir Devrimci Sol'cuydu. Horozu kalkmış, ölüme tehdit eden bir silah karşısında "Bu tetiğe basacak yürek sizde yok. Verin nasıl basıldığını size göstereyim." diyebilmek, ancak Sıddık gibi bir Devrimci Sol'cunun yüreğinden çıkabilirdi. İşkenceciler o denli çılgına dönmüşlerdi ki, şubede her türlü yöntemi denemelerine rağmen hınçlarını alamadıkları Sıddık'a DGM tuva-

letinde bile işkence yaptılar. Tutuklanan Sıddık için cezaevi yepyeni bir mücadele alanıydı ve orada da mutlaka bir şeyler öğrenmeli, kendini yeni sürece daha sıkı hazırlamalıydı. Ve dışarı hazır olarak çıktı.

Ocak 1992'de SDB savaşçılığı görevini büyük bir sevinçle, onurla üstlenen Sıddık, bu alanda da bir emekçi disipliniyle, bir Devrimci Sol'cu kararlılığıyla mücadele etti, görevlerini yerine getirdi. Bu alanda gösterdiği başarılarla kısa zamanda birlik komutanı olan Sıddık, SDB komutanının da nasıl olması gerektiğini, yaparız, dediği, yapmalıyız dediği her işi yaparak SDB komutanlığından gelen emir ve talimatları eksiksiz yerine getirerek gösterdi.

30 Nisan 1992 günü Adana'daki üslerini saran işkencecilere karşı saatlerce direnen, yoldaşları Esmâ ve Güven ile birlikte yeni bir direniş destanı yaratan, son nefeslerinde dahi duvarlara kanlarıyla Devrimci Sol yazan Sıddık'ın yaşamı ve mücadelesi, SDB savaşçıları ve komutanları için, tüm üye ve taraftarlarımız için örnek olacaktır.

Asuman Özcan (Bir Arkadaşı)

Sessiz, sakın bir görüntünün altında bitip tükenmez bir sabır ve korkunç bir inat. Sıddık'ın en belirgin özellikleriydi bunlar. Önüne bir hedef koyar ve hedefine ulaşınca kadar yakınmadan, bıkkınlık göstermeden uğraşır, didinir, olmazsa bir daha, bir daha denerdi. Elde edinceye kadar...

Tuttuğunu koparan bir insandı. Üzerine aldığı hiçbir görev için "Olmaz yapamam." demedi. Çok zor görevlerde dahi sonuna kadar uğraşır, her türlü yöntemi kullanarak, görevini mutlaka sonuçlandırır. Bir emekçiydi Sıddık, örgütlü yaşamına da taşıdı bu yanını. Çalışmaktan zevk alır, işlerinin az olduğu zamanlarda sıkıldığını söylerdi. Fedakardı, ancak yaptıklarını fedakarlık olarak görmezdi. "Bir devrimcinin fedakarlıkları değil, görev ve sorumlulukları vardır." derdi. Koca bir kış, bir ceket ve sağından solundan delinmiş ayakkabılarla geçirdiği halde, kendisine gönderilen giysilerini daha çok ihtiyacı olduğuna inandığı arkadaşlarına vermiş, korunması gerekenin onlar olduğuna inandığı-

nı söylemişti.

"Yeni insan"da bulunması gereken birçok özelliği üzerinde toplamıştı Sıddık. Onu düşündüğümde, inançları uğruna hiçbir fedakarlık yapmaktan kaçınmayacak kararlı bir insan geliyor aklıma. Üstelik yaptıkları ne denli önemli olursa olsun, bunu sessiz sedasız yapan, büyük bir mütevazılıkla "Yaptıklarının koca bir okyanustaki kum taneciği kadar önemli olduğunu" iddia eden, aldığı övgüler karşısında utanıp sıkılan o geleceğin pırıl pırıl insanı geliyor gözümün önüne. Sıcak, samimi, dürüst ve sevecen. Kürdistan dağlarında daha hızlı yürümek için günde 1.5 saat koştuğunu söylemişti bir kez. Şimdi onun ve tüm şehit yoldaşlarının açtığı yollardan yeni insanlar koşuyor.

*Kardeşler! Hızın, özverinin, hareketin kardeşleri
Sırdaşlarım,
Bilgi ve dövüşkenlik
Bilgi ve dövüşkenlik sizi bekliyor*

**Silahlı Devrimci
Birlikler
Üyesi**

**ESMA POLAT
(1971-....)**

"KADINLARIMIZIN NAMUSU İŞKENCEDE DİLİNE SAHİP OLMAKTIR!.."

Kars/Sarıkamışlı yoksul bir ailenin dokuz çocuğunun ortancası olan Esmâ yoldaş, özverili mücadelesiyle ve her keresinde işkenceci katillerin suratına bir şamar gibi inen onurlu direnişleriyle tüm kadınlarımızın örnek alacağı dolu dolu bir yaşam bıraktı bizlere.

1986'da devrimci mücadeleyle tanışan ve hemen bu mücadelenin bir parçası olan Esmâ, iki yıl okuduğu üniversiteyi terk edip, her zaman bir parçası olduğu emekçi gecekondu halkının örgütlenmesi çalışmalarına katıldı. Her dönem çalışan, bazen işsiz kalan, işsiz kaldığı günlerde su satmak dahil her türlü emek gerektiren, onurunu çiğnetmeyen işi yapan Esmâ, yoksulların, emekçilerin, işsizlerin toplandığı gecekonduların da yabancısı değildi. İnsaniyla, sokaklarıyla, sorunlarıyla gecekondu onun da yuvasıydı.

1991 Mart'ına gelene kadar gecekondu emekçi halk içinde çalışan Esmâ, bu tarihte bir hainin ifadesiyle gözaltına alırdı. Hiçbir işkenceyle Esmâ'nın dilini çözemeyen işkencecilerin o denli gözü dönmüştü ki, Esmâ'ya tecavüz etme alçaklığını gösterdiler. Ama Esmâ kadınlık onurunun kafada olduğunu, dilde olduğunu biliyordu ve feodal değerlere yenilmedi, işkencecilerden aman dilemedi, pes etmedi. Bu direnişçi tutumunu cezaevlerinde ve mahkemelerde de sürdürdü. Karşısına çıkamayan işkencecilere karşı, zaferin yine direnişten ve onurdan yana olduğunu haykırdı. Esmâ'nın "Kadınlarımızın namusu işkence diline sahip olmaktır." haykırışı tüm devrimci kadınların, işkenceciler karşısında sloganları oldu. İşkencecilere geri adım attırdı.

Ahlaksızların, onursuzların karşısında bir ahlak, bir onur abidesi olan, direnişleriyle onları Türkiye ve dünya kamuoyunda yerin dibine batıran Esmâ, cezaevinde de bu onurlu tavrına yaraşan bir tutsaklık yaşamı sürdürdü. Direnişlerde, eylemlerde kendinden beklenen tavrı göstermekte bir an bile tereddüt etmedi...

Cezaevinden çıkışta Esmâ'nın söyleyecek fazla bir sözü yoktu. O tüm diyeceklerini direnişleriyle söylemişti. Tutsaklık koşulları bir okul işlevi görmüş, Esmâ mücadelenin zenginliğini,

devrimci bilinç ve iradenin gücünü daha iyi kavramış olarak sıcak mücadelenin görevlerini omuzlamaya hazır bir halde dışarıya adımlarını atmıştı. Dışarıya çıkan Esmâ şöyle diyordu yoldaşlarına: "Nerede ve ne görev verilirse verilsin yapmaya, bu uğurda her türlü bedeli ödemeye hazırım." Onurlu ve yürekli bir devrimci kadının verebileceği başka bir cevap da olmazdı.

Ezilen halkların haklı kavgasına baş koyan Esmâ, 1992 ba-şında SDB savaşçısı olarak görev aldı. Her zaman olduğu gibi, bu görevinde de verebileceğinin en fazlasını vermek için gecesini gündüzüne katan bir Esmâ vardı. Bu görevini yerine getirirken, 30 Nisan 1992 günü bulundukları üstte iki yoldaşı ile birlikte kuşatılan Esmâ, yoldaşları Sıddık ve Güven ile birlikte katiller sürüsüne Devrimci Sol savaşçıların hiçbir koşulda teslim olmayacaklarını bir kez daha kanıtladı. İşkenceci katil polis şefi Mete Altan komutasındaki ölüm mangaları karşısında Devrimci Sol bayrağını yere düşürmeden, saatlerce direnen Esmâ ve yoldaşları son nefeslerinde dahi düşmanlarına darbe vurmanın yollarını buldular.

Faşist cellatlar bombalarla harabeye çevrilen üsse girdiklerinde, kanla yazılmış yeni direniş destanıyla karşılaştılar. Bu, Esmâ ve yoldaşlarının kanıydı, onları boğacak kandı...

Ölürken dahi duvarlara kanlarıyla Devrimci Sol yazan Adana şehitlerimizden biri olan Esmâ, tüm kadınlarımızca alçaklık karşısında direnmenin üstün bir örneği olarak daima hatırlanacaktır.

Hasan Polat (Bir Yakını)

Esmâ'nın sağlığı biraz bozuktu. Zaman zaman ağzından kan geliyordu. Buna rağmen Esmâ, bulaşığından camların silinmesine kadar derneğin temizliğini üşenmeden yapıyordu. Dernek Esmâ için, aile yuvasından ve okulundan daha önce geliyordu. Bir keresinde polis derneği kordona aldığı anda, içerde 48 kişi vardık. Esmâ arkadaşlarla elinde karanfiller, camdan başını uzatmış, marş söylüyordu. "Sosyalist Basın Susturulamaz" kampanyasında dernekte arkadaşlarıyla açlık grevine girdi. Durumu iyi olmayan arkadaşların çoraplarını yıkardı. Baş ağrısı

olan arkadaşların başını yıkıyordu. Şekerli su hazırlıyordu. Elin-den ne geliyorsa onu yapmaya çalışıyordu. Sıcak, sevecen bir kişiliği vardı. Gittiği her yerde, çalıştığı işyerinde gerçekten Esma'yı sevmeyen yoktu.

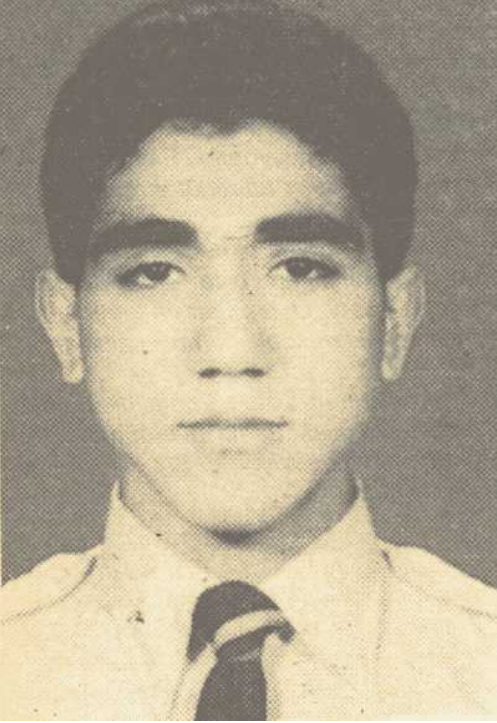
Ayşe Santur (Annesi) ve Gülşah Santur (Babaannesi)

Çocuklarımin içinde Esma'nın yeri ayrıydı. Terbiyeli, ağır-başlıydı. Evde babasıyla bir arkadaş gibiydi. Söylediğini yapan, bir lokma ekmeğini bile komşularıyla ve arkadaşlarıyla yiyen bi-riydi. Esma açık sözlüydü. Lafını esirgemezdi. Yalan söylediğini hiç duymadım. Girişkenliği, neşeli hali ise hala gözlerimin önün-de. Nerede olursa olsun kıpır kıpırdı, oynar, herkese sarılır, espri yapar, gönülleri almasını bilirdi. Bizim evde babaannesin-den çocuklara kadar folklor oynadığımız günler çok olmuştur. Esma verdiği sözü tuttu. Bana "Anne ben onlara teslim olmam bir daha." demişti. Esma'yla gurur duyuyorum. Esma her şeyi-mizdi. Esma için beni ölüme götürseler tereddüt etmeden gide-rim. Onu çok seviyoruz. (...)

Esma'yı kimse vazgeçiremedi. Esma ölmedi, öldürüldü. Es-ma kendisine tecavüz edilmesi karşısında bize, "Polis acizlikten ve korkaklığından bunu yaptı." dedi. Öyle rahat ve kararlıydı ki, şaşırdık ve sevindik. "Bana yaptıkları kendi namussuzluklarıdır." diyordu.

Babaannesi: "Bütün torunlarımin içinde Esma bir taneydi. Esma her şeyimizdi, evimizin direği-ydi. Esma'mı öldürdüler. Kü-çük bir torunum var. Esma onu çok seviyordu. Biz de çok sevi-yoruz, bizim için bir Esma da odur."

*Vurun ulan
Vurun
Ben kolay ölmem
Ocak'ta küllenmiş közüm
Halkıma sözüm var*

**Silahlı Devrimci
Birlikler
Üyesi**

**GÜVEN KESKİN
(1973-....)**

GELECEĞİ GENCECİK SAVAŞÇILARIMIZ İNŞA EDİYOR...

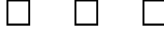
Adana/Kozanlı olan yoldaşımız genç yaşına rağmen büyük bir olgunluğa sahipti. Bu olgunluğa, dünyayı ve Türkiye'yi yeniden biçimlendirme çabalarının en önünde, cephenin ön hatlarında yer almakla gerçekleşiyordu.

Ülkemiz yoksullarının büyük kentlerde yaşamlarını sürdürmeye çalıştıkları, dahası, tüm toplumsal, sosyal etkinliklerden tecrit edildikleri gecekondü bölgelerinde devrimci örgütlenmenin temellerini oluşturmaya çalışanlardan biri Güven yoldaşı. Yoksulluğa, emeğiyle yaşamının zorluklarına alışkın olan Güven'in gecekondü halkıyla arasında aşılmaz engeller yoktu. Onları çok iyi tanıyordu, ne istediklerini, nasıl yaşadıklarını çok iyi biliyordu. Özlemleri insanca, emeğinin hakkını alarak yaşamaktı ve Güven onlara böyle bir yaşam kurmanın bu düzende mümkün olmadığını, bu düzende ancak başkalarının emeğini çalarak, insanların onurlarını çiğneyerek aşağılık bir yaşam sürdürenlerin her hakka sahip olduklarını anlatıyor, emekçilerin, yoksulların kendi düzenlerini kendi güçleriyle kurabileceklerini ve mücadelesinin yöntemlerini yaşamıyla gösteriyordu.

Kendisi de bir işçi olan Güven, yeni insanın saflarımızdaki iyi bir örneğiydi. Her zaman inançlı, her zaman yiğit olan, elindeki işi inatla sonuna kadar takip eden Güven, 1991 yılında SDB savaşçısı olarak görevlendirildiğinde aynı çalışkanlığı ve fedakarlığı bu alanda da gösterdi.

Politika bizim gibi ülkelerde masabaşında yapılamıyor, bu tür "politik" çalışmaların pratikte hiçbir sonuç yaratmadığı açıkça görülüyor. Politika ülkemizde sokaklarda, meydanlarda, çatışmanın, kuşatmanın ortasında yapılabiliyor. Her türlü spekülasyon, lafazan faaliyeti reddeden, mahkum eden bu politik arenada geleceğin inşa edilmesine omuz veren, emek veren, gerektiğinde ikirciklenmeden can veren bir yoldaşımızdı. Adana'da 30 Nisan 1992 günü bulundukları üssü kuşatan Mete Altan ve emrindeki ölüm mangalarının yayılım ateşi başladığında, Güven ve yanındaki yoldaşları ölümü değil, devrim kervanını bir adım daha ilerletecek, yeni gelenekler oluşturacak bir eylem biçimini düündüler ve yarattılar. Eylemleri son nefeslerinde kurdukları pu-

su oldu, kanlarıyla haykırdıkları inanç ve örgütlerine bağlılıkları oldu. Başlattıkları bu geleneği koruyacak, geliştirecek yoldaşlarının olduğunu biliyorlardı, bu güvenleri boşa çıkmayacak.

Nurcan Keskin (Ablası)

Aslında çok üzgünüm, ancak bu Güven'in seçimiydi ve kendine göre doğru olanı seçti. Belki de birçok insanın yapması gereken buydu. Gazeteyi okuduğumda çok öfkelenmiştim. Ama Güven'i yalnız bırakmayanların ve haklı savaşını devam ettirenlerin olması beni sevindiriyor.

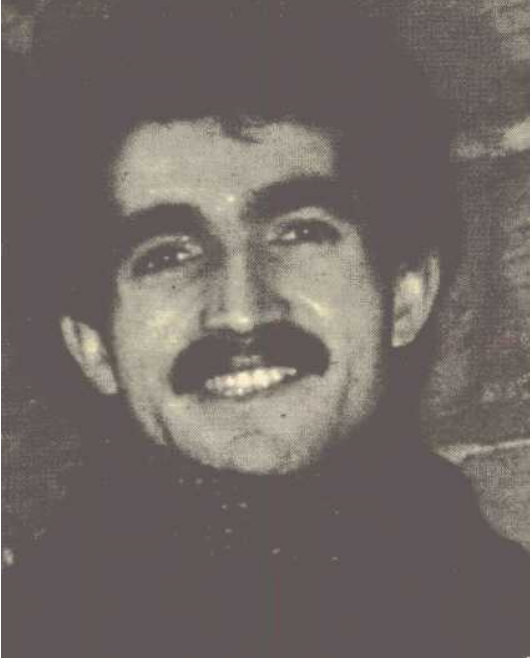
Yapılan yargısız infazdır. Polis suçlu olduğuna inanıyor olsaydı, sağ yakalamayı denerdi. Zaten bizim ülkemizde, polis varken yargıya gerek kalmıyor. Yaptıkları tek şey insanları yargısız öldürmek. Bir polis öldürüldüğünde mücadele eden insanlara olayı yıkmaya ya da suçlu göstermeye çalışıyorlar, öyleyse devrimcileri öldürenleri de sorgulamak lazım.

Besiye Keskin (Annesi)

Bize sürekli adaletsizliklerden, sömürüden bahsediyordu. Kardeşlerine devrimci düşüncüyü anlatıyordu. Babası, evi yıkıp apartman yapmak istiyordu. Kendisi buna karşı çıkıp, Avcılar'da gecekonduda oturmayı tercih ediyordu. Son zamanlarda eve geç gelmeye başladı. Bazen sabah çok erken evden ayrılıyordu. 20 Ağustos 1991'de eve gelmedi. Ondan sonra da hiç görmedik.

Kendisine birçok olanak tanındı, hepsini reddetti. Dayısı 17 milyon getirdi kendisine, Almanya'ya gitmesi için, ama parayı yüzümüze fırlattı.

O gözler ki içinden kavga
içinden neşe
içinden sevdalar akar
O gözler ki, yarınların habercisi
bir çift özgürlük ateşi
dostluk ve adaletin simgesi
O gözlerde boşuna aramayın
korkuyu
yılgınlığı
Hiçbiri yok o gözlerde
İnadına bir kavga
inadına yaşamak var
Yarınlara

**Silahlı Devrimci
Birlikler
Komutanı**

HALİL ATEŞ
(1960-....)

KAVGANIN ATEŞİNDE ÇELİKLEŞMİŞ BİR KOMUTAN...

Sivas/Zaralı bir işçi ailesinin çocuğu olan Halil, 12 Eylül öncesinden beri devrimci mücadelede yer alan, ülkemiz sınıflar mücadelesinin önemli dönüm noktalarından 12 Eylül'ü bir devrimci olarak yaşayanlardandı. Devrimci hareketimiz saflarına 1988 yılında katılan Halil yoldaş, o güne kadar başka bir siyasi yapılanmada yer alıyor ve yüreğiyle, emeğiyle devrim için ter döküyordu.

SDB'lerimizin kuruluşundan itibaren bu örgütlenmede yer alan Halil, bir savaşçı olarak başladığı bu görevinde atılganlığı, kararlılığı ve pratikliğiyle birlik komutanlığı görevine atanmış ve bu komutanlık görevini de layığıyla yerine getirmiştir. Komutan olarak da savaşçı olarak da SDB üyeliği, devrimin tüm cephelelerinde olduğu gibi fedakarlık ve atılganlıkla, kararlılıkla, cesaretle üstesinden gelinebilecek bir görevdir. Elbette ki, diğer alanlarda faaliyet gösteren insanlarımızdan bir ölçüde farklı yetenekler gerektiren bu alanda, ölümle yaşam daha fazla birbirine karışmıştır, düşmanla daha açık ve doğrudan bir çatışma zemini vardır. Ancak görevini yerine getirme bilinci bu alanda çalışan tüm savaşçılarda egemen anlayıştır. Sorun ölüm-yaşam ikilemine sokulduğu anda, görevler ve devrimin çıkarları ikinci plana düşer ve bu faaliyetler artık yaşamı sürdürme faaliyetleri haline dönüşür. Bu anlayışla herhangi bir faaliyetin yürütülemeyeceği çok açıktır. Böyle bir anlayış tüm alanlardan daha fazla SDB örgütlenmelerinde ağır tahribatlara yol açar ve devrimin yumruğunu etkisiz hale getirir. Bu yumruğun felç olmaması için SDB savaşçılarının motivasyonunun her zaman en üst düzeyde olması, siyasi ve askeri bilinç düzeyinin yükseltilmesi gerekir. Bugün SDB'lerimizde böyle bir motivasyon, böyle bir siyasi-askeri bilinç yaratılmıştır. Bu motivasyon ve bilinç SDB'lerimizi her an hareketli, her an üretken kılmıştır. İşte bu hareketlilik ve üretkenliğin sağlanmasında devrimci hareketimizin yönlendirici rolü elbette ki belirleyicidir. Ancak bu yönlendiriciliğin yanında, Halil gibi sorunlu kafasında çözmüş savaşçı ve komutanların da büyük bir rolü vardır. Bu yönlendiricilik Halil yoldaş gibilerinin bilinçli ve ısrarlı tavırlarıyla pratikte somutluk kazanmış ve bir geleneğin gi-

derek kökleşmesi sağlanmıştı. Son olarak Ankara Silahlı Devrimci Birlikler Komutanlığı görevini sürdüren Halil, ölüm duyusunu yenmiş, görevini daha iyi bir yaşamı inşa etmenin gururuyla ele alıp yerine getirmiştir. Sayısız eyleme girip çıkan, eylemlerdeki atılgan ve gözünü budaktan sakınmaz tavırlarıyla başarılarında önemli bir role sahip olan Halil, birçok kere ölümle tanışmış, ölümle alay edebilmiştir. Bu ölüm değildi. Bu, halkların kurtuluş mücadelesinde toprağa düşen bir tohum olmaktı. Bu devrimci mücadelenin şehitler kervanına katılmaktı. Halil de ölümü hep böyle kavradığı için, hiçbir zaman ölüm-yaşam ikilemine düşmemiştir.

4 Mayıs günü Ankara'da birliğine yönelik bir operasyonu boşa çıkarmak için uğraşırken, defalarca düşmanla karşı karşıya gelen, saatlerce düşmanla kovalamaca oynayan Halil, hiçbir şekilde birliğini düşman saldırısı karşısında yalnız bırakmamış, son nefesinde birlik üyelerini ve örgütün malzemelerini korumak için çaba sarfetmiştir. Bu çabalarını sürdürürken, birkaç kez düşmanla çatışmaya giren Halil, son olarak düşmanla bir kere daha karşılaşmış ve kurulan pusuda Demetevler'de katledilmiştir. Halil bizler için değerli bir yoldaş, çelikleşmiş bir komutandı. SDB'lerimiz Halil gibi daha nice komutanlara sahiptir ve daha nice celerini yetiştirecektir. Halil'in cesaret ve kararlılığını yaşatacak komutanlarımız olduğu için gururluyuz.

Bir Yakını Halil Ateş'i Anlatıyor

Onun çok belirgin özelliği, düzenli olması ve giyiminde titiz davranmasıydı. Ben hiçbir zaman onu ütüsüz pantolonla görmedim. "Her şeyimizle örnek olmalıyız." derdi. Bu düzenliliği ve titizliği mücadelesine de yansıyordu. Ölüm karşısında da en ufak bir tereddüt göstermeyeceğini biliyordum. Çünkü "Çatışarak öleceğim." demişti. O, Ferit Eliuygun'un ölümüne üzülüyordu. Ama "Ölüm Ferit'le bile güzeldir." diyebilmişti. Zaten vasiyeti de Ferit'in yanına Devrimci Sol geleneklerine uygun bir şekilde gömmektir. Bir keresinde haberlerde yakalananlar vardı. Ve belge ele geçtiğinden söz ediliyordu,, Halil, böyle şeyleri kabul etmezdi. "Böylesi durumlarda yapacağım ilk iş belgeleri yok et-

mek ve ondan sonra çatışmaktır." demişti.

O her şeyiyle mükemmel bir insandı. Dürüst, sıcak, akıllı ve kararlıydı. Herkesin derdine ortak olur, çözüm bulmaya çalışırdı. Uzak görüşlü olması onun aramızda saygın bir yer almasını sağladı. Soğukkanlılığı ise, çok belirgindi. Sakin davranışları onu birçok kez kurtarmıştır. Düşünür, eksiği gediği tamamlamaya çalışır ve bunları yaparken telaşlanmazdı. Özellikle bir devrimci öldüğünde ağıt yakılmasını, ağlanmasını istemezdi. "Acınızı" derdi "başka türlü düşmandan çıkarın." Randevularına ise, oldukça sadık ve dakikti. Ben sadece gezmek için bile olsa onunla buluştuğumda geç kalsam azarını işitirdim. Gözleri ise insanları en çok etkileyen ve özellikle onu anlatan özel bir parçasıydı sanki. O gözlerde her şeyi görmek mümkündü. Bütün duygularını rahatlıkla gözlerinde anlatabilirdi. O, yaşamı boyunca her işte çalışmıştır. Konfeksiyondan tutun da inşaatlara kadar çalıştığı birçok yeri biliyorum. O, inanç adamı, o savaşçı ve yöneticiydi.

*Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz
Alını kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz
Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını*

**Silahlı Devrimci
Birlikler
Üyesi**

**ALİ YILMAZ
(1971-....)**

SAVAŞÇILIK ÜSTÜN BİR SORUMLULUK VE CESARETLİLİK GEREKTİRİR

Kastamonulu bir ailenin çocuğu olan Ali, devrimci hareketin ülkenin her yanından, ezilen halk, sınıf ve tabakalarının her kesiminden oluşan renkli, zengin yapısının bir parçasıydı. Bu renkliliğin, zenginliğin odak noktası baskı ve zulüm düzenine karşı mücadele etmekte, kararlılıktı, cesaretti.

Ali bu zenginliğe, renkliliğe damgasını vuran nitelikleri taşıyan ve bu yüzden devrimci hareket içinde yer alan fedakar, kararlı bir devrimciydi. Devrimci hareket içinde ilk olarak mahalli bölge çalışmalarında cesur ve kararlı tutumuyla, hiç bitmeyen enerjisiyle öne çıkan Ali, bir süre sonra bu niteliklerini daha verimli kılacağı bir alana aktarıldı. 1991 ilkbaharından itibaren SDB savaşçılığı görevine atanan Ali, o günden bu yana görevlerini aksatmadan, en küçük bir tereddüt yaşamadan mücadelesini sürdürdü.

Devrimci Sol savaşçıların en önemli ilkelerinden biri düşmana hiçbir şey teslim etmemek, örgüt ve devrime ait ne varsa düşman saldırısından onları korumak, düşman eline geçmemesi için son nefesine kadar bu uğurda çaba göstermektir. Bir örgütün, bir bütün olarak devrimci mücadelenin korunması, ancak bu ilkenin tam anlamıyla yaşama geçirildiği takdirde sağlanabilir. Bu noktada, düşman saldırısından korunması gereken en önemli unsurlardan biri de birlikte mücadele edilen yoldaşlardır. Bu yüzden hiçbir Devrimci Sol savaşçısı, tek bir yoldaşını dahi savaş meydanında bırakmamak, hiçbir yaralıyı düşmana teslim etmemek zorundadır.

Ali, 4 Mayıs 1992 günü, düşmanın birliğine yönelik bir saldırıyı başlatacağını anladığı andan itibaren, komutanı Halil ile birlikte yoldaşlarını ve örgütün önemli malzemelerini düşman eline teslim etmemenin, bunları kurtarmanın mücadelesine girdi. Sorun kaçmak değil, kurtarmaktı; yoldaşları ve örgütsel malzemeleri kurtarmaktı. Yakalanan her yoldaş, yakalatılan her malzeme-doküman örgüte zarar, düşmana yeni bir koz demektir. Örgüt zarar görmemeli, düşmana bir koz verilmemeliydi. O gün komutanı Halil'i ve Ali'yi yönlendiren bu sorumluluktu. Ve bu sorumluluklarını sonuna kadar yerine getirmeye çalışan Ali, defalarca

düşmanın pususundan kurtulmasına rağmen pes etmeyip çabalarını sürdürdüğü için, son olarak Demetevler'de kurulan bir pusuda komutanı ile birlikte çatışarak şehit düştü. Bu sorumluluk duygusunu hep taşıyacağız.

Bir Arkadaşı Ali'yi Anlatıyor

Bir zamanlar yalnızca bir sorumuz vardı insanlara; çekiliyor musun, çekilmiyor musun? Böyle bir şey için yapılması gereken konuşmaların hiçbirine zamanımız yoktu. Direkt bir soruydu. Onun cevabı da direkt oldu, hemen kabul etti. Düşünün, yeni bir insan, böyle bir teklifi sevinçle, gözleri parlayarak kabul ediyor. 12 Temmuz'un ona zor geldiğini hatırlıyorum. O, hiçbir şey yapamamanın öfkesiyle doluydu: "Biz dolduracağız o yerleri." diyordu. Çok açık bir insandı. Konuşurken, acaba söylemediği bir şey var mı diye düşünmezsin hiç. Neşeli ve espriliydi. Utangaç, hani deyim uygun düşerse köy delikanlıları gibiydi. Ve sevimli. Yüzüne baktığınızda çocuk, neşeli ve sevimli bir tip. Ama konuştuğunda hem dinleyen, alan, hem de bir şeyler verebilen büyüklüğü vardı. O, ilk direkt sorudan bir süre sonra, bir kez daha bu kez tüm ayrıntılarıyla uzun uzun konuşulmuştu. Yanıt olarak yalnızca gülümsemişti önce... "Bunlar anlatılıyordu, biliyordum, bunun çocuk oyuncağı olmadığını biliyordum. Hareketimizi tam olmasa bile tanıyorum. Ve ben hareketimin insanıyım. Evet, zor ama yoldaşlarımız başardı bunu. Ben de başaracağım." demişti sonra da. Ondan bir gram şikayet, sızlanma duymadım hiç. Paylaşma yanıysa çok güzeldi. Her an yoldaşlarını düşünen, en ufak olanağı yoldaşları, hareketi için değerlendirmeye çalışan bakışı vardı. Örneğin evde atılacak sıradan bir eşya, onun için önce bu açıdan bir değerlendirme konusuydu. Sorumluluk yanı, devrimci mücadele içinde yer aldığı kısa süreyle kıyaslanamayacak ölçüde gelişmişti. Düşünüyor, dikkat ediyor, aldığı işi en iyi ve en güvenli biçimde yapmak için hiçbir şey eksik bırakmıyordu.

O, tertemiz bir devrim savaşçısının yalın, mütevazı örneğidir.

*Biz sırtımızı kokmuş beyinlerin
korkak yüreklerin
iğrenç salyalarına değil
Zafer dolu şanlı tarihimize yaslıyoruz*

**Silahlı Devrimci
Birlikler
Üyesi**

**SOLMAZ KARABULUT
(1965-....)**

CİDDİ VE İLKELİ BİR DEVRİMCİLİK SOLMAZ'IN TANIMIYDI...

Balıkesir/Bigadiçli orta halli bir ailenin kızı olan Solmaz, bir öğretmenimdi. Okul yıllarında tanıştığı devrimci mücadelesine öğretmenliğinde de devam etti. Ankara'nın yılgın-sinmiş devrimci yaşamına canlılık kazandıran devrimci hareketin profesyonel örgütlenmesinin inşa edilmesi çalışmalarında yer aldı. Dönemin özelliklerine bağlı olarak, bir yandan demokratik platformda kamu emekçilerinin devrimci örgütlenmesi çalışmalarını yürütürken, diğer yandan da daha ileri bir örgütlenme çalışmalarının çalışkan bir elemanı oldu.

Bu çalışmalar içindeyken, 1989 yılında bir operasyonda yakalandı ve bir ayı aşkın bir süre işkencede kaldı. İşkenceciler Solmaz ve yoldaşlarının direnişini kırmak için bütün yasal sınırları çiğnemek zorunda kalmış, belgelerde sahtekarlık yaparak, Solmazların işkencede kalma sürelerini daha kısa göstermek için her türlü sahtekarlığı yapmışlardı. Bu sahtekarlık çabalarında Ankara DGM Başsavcılığı her zamanki gibi ön plandadır ve her fırsatta Solmaz ve yoldaşları nezdinde Devrimci Sol'a olan kinlerini kusmuşlardır.

İşkencelerden sonra tutuklanan Solmaz, kapatıldığı Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde adli tutuklulardan, dürüst kadın gardiyanlara kadar herkesin saygısını kazanmış, kadınlar koğuşunun temsilciliğini tutukluluk süresince bu saygın ilişkileriyle sürdürmüştür. Kadınlar koğuşuna ilişkin her sorunun Solmaz'a danışılarak çözüldüğü, onun çözümlerinin mutlaka dikkate alındığı bu süreçte, zindancı, işkenceci gardiyanların Solmaz'a karşı kinleri ve saldırıları hiç bitmedi. Ama Solmaz hiçbir zaman bu saldırılardan yılmamış, tam tersine işkencecilerin üzerine daha bir kararlılıkla gitmiştir.

Cezaevinden çıkar çıkmaz, mücadeleye hazırım diyen Solmaz, "Özgürlük"ten mücadelenin içinde olmayı anlayan kararlı bir yoldaşımızdı. Ve bu "özgürlüğünü" SDB savaşçısı olarak yerine getirmeye çalışan Solmaz, bu görevini yerine getirirken, 4 Mayıs günü Ankara Dikmen'de bulunan üslerini kuşatan ölüm mangalarının ağır makineli silahlarla, bombalarla yaptıkları saldırıda şehit düşmüştür. Devrimin ciddi ve ilkeli bir savaşçısı olan Sol-

maz'ı unutmayaçağız, mücadelemizde yaşatacağız.

Solmazı Kısa Bir Süre Evinde Kaldığı Bir Aile Anlatıyor

Açık söylemek gerekirse devletin ve bazı sol çevrelerin yarattığı olumsuz propagandaların etkisi eşimde ve bende az da olsa vardı. Bu kısacık sürede söz konusu etkiler tamamen dağıldı. En karmaşık politik sorunlardan, günlük yaşamda her an yüz yüze olduğumuz işyeri ve ev işi sorunlarına kadar her şeyimizi paylaşır olduk. Bazen büyük tat aldığımız siyasi sohbetler yapıyorduk. Bazen de yerinde ve zamanında yaptığı şakalarla bizi kahkahalara boğuyordu. Bizim işyeri ve aile çevremiz geniştir. Buna karşın kimseyle, yıllardır tanıdığım insanlarla bile böyle dolu dolu bir dostluk ve paylaşım kurduğumu hatırlamıyorum. Hatta Solmaz'ın bizde kaldığı günlerde, aile ve aile çevremizden kimsenin gelmesini istemiyorduk. Bu süreyi yalnızca Solmaz'la değerlendirmek istiyorduk. Solmaz bizdeyken o kadar çok bahsetmişim ki, "Yeter artık" deyip, alındıklarını belli ediyorlardı. Bazen kendi kendime, böylesine neşeli, yaşam sevinciyle dolu, yaşama sıkı sıkı sarılmış insanların, gerçekten ölümü burunlarının dibinde hissedip hissetmediklerini düşünür ve hangi ellerin böyle bir insanı öldürebilecek kadar alçalabileceğini merak ederdim. Ama şimdi çok daha iyi görebiliyorum. Ölüm haberini aldığımda aciz saldırı karşısında sohbetlerimizdeki gülümsemesiyle, siyasal tartışmalardaki ciddiyetiyle ölümü karşıladığından emindim.

*Bir güneş sönüyor
Ölümü tercih etti
İhanet etmedi hiç
Hep öyle kaldı*

**Silahlı Devrimci
Birlikler
Üyesi**

FİKRİ KELEŞ
(1970-....)

ONURLU BİR SDB SAVAŞÇISI...

Sivaslı bir emekçi ailesinin çocuğu olarak İstanbul/Çağlayan'da doğan Fikri, yaşamını emeğiyle kazanan bir konfeksiyon işçisiydi. 1989 yılında yeni ve onurlu bir yaşamı tanıdı. Bu emekçi halkların kurtuluşu için, devrim için mücadeleydi. Bu, devrimci bir yaşamdı. Ahlaksızlığın, onursuzluğun, adaletsizliğin, alçaklığın egemen olduğu bir düzende, onurun, ahlakın, adaletin mücadelesiydi bu.

Gültepe, Çağlayan, Sanayi Mahallesi emekçileri, yoksulları Fikri'yi her zaman sevgi ve saygı ile anacaklar. Çünkü o her zaman yanlarında olan, kurtuluş yolunu özüyle sözü bir yaşamı ve mücadelesiyle gösteren, yaşatan biriydi.

1990'da Esenler'de gözaltına alınıp tutuklandığında, cezaevi onun için bir okul oldu. Bunu bir fırsat olarak gördü ve bu fırsatı kendini geliştirme yönünde çok iyi değerlendirdi. Cezaevi çıkışında kararlı ve bilinçli bir Fikri'yi herkes görüyordu artık. Bu hali onunla konuşan herkese yansıyor, coşku ve inancını tüm yol-
daşlarına, çevresine taşıyordu.

Kendisine SDB savaşçılığı görevi verildiği anda, Fikri'nin cevabı tam da beklendiği gibi oldu: "Devrimci Sol saflarına katıldığım günden beri onurlu bir SDB savaşçısı olmayı istiyordum, bana bu görevi layık gördüğünüz için çok sevindim."

Onur savaştır, onur direnmektir, onur ezilmemektir. Ve Fikri bu onura her zaman sahip oldu. Korku, teslimiyet, aman dileme ile onur bir arada bulunamazdı ve Fikri'de SDB savaşçısı olmanın onuru başka bir şeye izin vermedi.

Ankara/Dikmen'de üslerini kuşatan, bombalarla, uzun menzilli silahlarla saldıran faşist katillere karşı Devrimci Sol savaşçı-
larının kararlılığını, cesaretini bir kez daha gösteren Fikri, yanın-
da bulunan yoldaşı Solmaz'la birlikte 4 Mayıs gecesi şehit olurken, geriye her koşulda mücadeleyle yoğrulmuş örnek bir yaşam bıraktı. Yaşamı onurumuzdur.

Remzi Keleş (Ağabeyi)

Fikri dört dörtlük bir insandı. Komşumuzdan tutun da bütün

mahalle halkı Fikri'yi severdi. Evde çok saygılıydı. Biz Fikri'nin vatan haini olduğuna inanmıyoruz, anarşist olduğuna da inanmıyoruz. Bu bir katliamdır. Başka da adı yoktur bunun. Ben şuna inanıyorum ki, kardeşim halkı için öldü, bunu herkes bilir. Gazetelerde yazılanlara inanmıyoruz. Gazeteler polisin yaptığı katliamları gizlemeye çalışıyorlar. Herkes Fikri ve arkadaşlarının halk için öldüğünü iyi biliyor. Fikri ve arkadaşlarına laf söyletmem. Çünkü onlar ölmedi, şehit oldular. Fikri bir şehittir artık. Bana sorarsanız, Fikriler bitmez, onu en iyi arkadaşları tanır.

Münire Keleş (Annesi)

Benim oğlum karıncayı bile incitmezdi. Sakin, uyumlu bir insandı. Herkesi korur, sayardı. O bizi hiçbir zaman incitmedi. Burada yardım etmediği insan yoktur. Başarılı bir öğrenciydi, saygılı ve efendiydi. Ailemizde ve arkadaşları arasında çok sevilirdi. Onunla gurur duyuyoruz.

Bir Arkadaşı Fikri'yi Anlatıyor

O coşku dolu, tükenmeyen bir enerjiye sahipti. Neyi nerede söyleyeceğinin, neyi nerede yapacağını bilinci içinde hareket eder, olumsuzlukları en aza düşürmeye çaba sarfederdi. Onu tanıyıp sevmeyen insan sayısı oldukça azdır. Fikri insanlara karşı her zaman sevgi, saygı dolu biriydi. Bazen bebek kadar masumlaşır, genç bir kız gibi utangaç olurdu. Ama düşmana karşı hep aynı kararlılığı gösterirdi; soğukkanlı ve acımasız...

Dernek çalışmalarında aldığı her görevi canı pahasına da olsa başarıya götürmek için canla başla çalışır, aldığı doğru kararlarla başarılarına yenilerini eklerdi. Hiç anımsamıyorum, Fikri'nin bir işi yarım bıraktığını. Öyle bir yapıya sahip değildi çünkü.

*"En çok sevdiklerimden uzak
ve en çok sevdiklerimle yan yana
boğup pis kokulu otların tümünü
kır çiçeklerini yeşertmek
ve estirmek için
yurdumun her yerinde
tertemiz dağ havasını,
orta yerindeyim savaşımızın"*
(Hamiyet Yıldız)

**Silahlı Devrimci
Birlikler
Üyesi**

**HAMİYET YILDIZ
(1969-....)**

"HİÇ İFADE VERMEDİM"

1 Aralık 1989'da İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu sivil faşistler tarafından basılır. Kantine afişlerini asmak isteyen faşistlere karşı orada bulunan bir DEV-GENÇ'li tavır alır ve başlattığı kavga ile faşistlerin okulda etkinlik kurma çalışmalarının önüne daha baştan set oluşturulmasını sağlar. Okul o gün faşist saldırıları ve sivil faşist-idare işbirliğini protesto etmek için işgal edilir.

İşte tek başına olduğu halde "1 Aralık Direnişi"ni başlatan tavrı almakta bir an bile tereddüt etmeyen bu cesur, kararlı ve atılgan DEV-GENÇ'li Hamiyettir.

Adapazarı/Kaynarcalı bir köylü ailesinin kızı olan Hamiyet, temiz, dürüst, canayakın ve atılgan kişiliğiyle tüm DEV-GENÇ'li-lerin yakından tanıdığı, yaşamını mücadelenin gereklerine göre biçimlendirmiş örnek bir devrimcidir. "Ailem, yakınlarım, duygusal bağım... Her şeyim Devrimci Sol'dur" diyen Hamiyet'in yaşamı bu kısacık cümlesinde özetlenmiştir aslında.

Hamiyet için her zorluğun, özverinin, emeğin bir anlamı vardır. Çünkü tüm bunlara mücadele için, devrimci hareket için katlanılır. Hamiyet'in gözünde devrimci hareket ise "Halkların kurtuluşunu, cesaret ve özveriyi, sosyalizme olan inancı ve inatçılığı" ifade eder.

Mücadelede en önemli ve geçerli denetim biçiminin, kişinin kendini amaçlarıyla ve harcadığı enerjinin karşılaştırılmasıyla yapılabileceğini bilince çıkarabilmiş bir devrimcidir Hamiyet. "Tüm enerjimle eksik kaldığımı gördüm" dediği dönemleri de olmuştur ve herkesten önce bunu Hamiyet fark edip, gidermiş ve bugün onur duyduğumuz bir devrimci yaşamı bizlere miras bırakmıştır.

İşkencecilerle defalarca karşılaşan ve hepsinden de başarıyla çıkan Hamiyet, bu başarılı devrimcilik yaşamını iki kez girdiği cezaevinde de sürdürmüş, özgürlüğünü gasp edenlerin düzenine karşı yürütülen savaşa bu alanda da tüm enerjisiyle katılmıştır.

9 Nisan 1992 günü İzmir'de işkencecilerle bir kez daha karşılaşmış Hamiyet. Bu kez kaçanlar işkencecilerdi. Saatlerce, son mermisine kadar çatışan Hamiyet kısa ama onurlu yaşamını

devrimci bir eylemde yitirdi. Devrimin üstün bir savaşçısıydı. Yaşatacağız.

Havva Suiçmez (Bir Arkadaşı)

Hamiyet'i herkes çok canayakın, çok sevecen, çok dinamik ve enerjik bir insan olarak tanır. Çok yardımsever ve paylaşımcıdır. Bulunduğu okulda ilişkiye girmediği hemen hemen hiç kimse yok gibidir. O okulda çalışmaya başladıktan sonra, okulda önemli bir canlanma görülmüştü.

1 Aralık'ta faşistler ellerinde silahlarla geldiler. Basın Yayın'da o sırada bizim sadece bir arkadaşımız var; o da Hamiyet. Hemen tavır koyuyor ve faşistlerin afişlerini indiriyor. Hamiyet'in bu tavrı faşistlere karşı protesto eylemi olarak işgalin gerçekleştirilmesinde büyük rol oynamıştır.

Bir yerde, bir bölgede çalışırsın. Senin için özel birtakım insanlar olur. Onlar gerçek anlamda güvenebileceğin insanlardır. Onlarla her şeyi paylaşırsın. Hamiyet de onlardan biriydi.

Öylesine canlı bir insandı ki, bir yerde gösteri yapılacak ve gösteriye pankartın yetişmesi lazım. O yarım saat veya daha az zaman kalmasına bakmaz, hemen hızla pankartları hazırlar. Hazırladıktan sonra çantasına koyup, koştura koştura gösteriye gider. Yetişir mi yetişmez mi diye düşünmeden bu işe girer. İstisnasız her seferinde de yetişmiştir.

Çevresinde, gittiği her yerde öylesine sevilirdi ki, öldürüldükten sonra okul çevresinden herkes onunla ilgilendi. Fotoğraflarını bulmaya çalıştılar. Hatta bizim dışımızda ailesini arayanlar oldu. Daha da önemlisi Basın Yayın'da Devrimci Gençlik dışında 30 'u aşkın insan kendi aralarında para toplayıp, Hamiyet için ilan verdiler. Bunda onun yarattığı dostluk vardı. Farklı çevrelerden insanların ona sahiplenmesi, onun için oturup ağlaması ve neler yapılabileceğini düşünmesi Hamiyet'in kendini kitlelere sevdirmesiyle açıklanabilir.

Toplum içerisinde girdiği her yere ayak uydurabilen, kişilik olarak olgun, ağırbaşlı, yerinde ve zamanında hareket eden bir insan olmasının yanında, ilk bakışta yaramaz bir çocuk izlenimini uyandırır. Ama konuşmaya, ciddi bir şeyler tartışmaya baş-

ladığı zaman, o yaramaz çocuktan eser kalmaz, ciddi bir hava içerisinde insanları kendisine bağlamaya çalışan bir ağırbaşlılık ortaya çıkardı.

Hamiyet, sürekli kendini aşmış, yenilenmiş ve her adımında hareketiyle ve mücadelesiyle bütünleşmiştir.

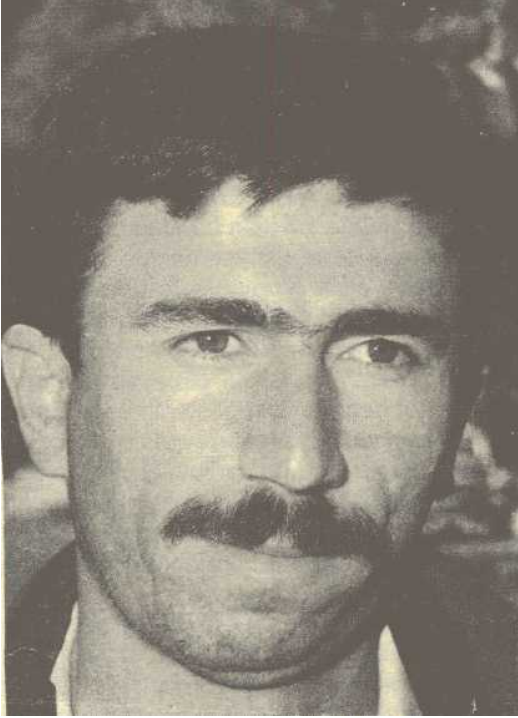
Hatice Arıkan (ÖZGÜR-DER Üyesi)

Burjuva basın, şehidimiz Hamiyet Yıldız için "kimsesiz militan, kimsesizler mezarlığına gömüldü" diye yazıyordu. Oysa Hamiyet kimsesiz değildir. Hamiyet'le birlikte çarpan binlerce yüreğin önüne yine burjuva yasaları çıktı. "Ölen bir kişinin cenazesini ancak akrabalık ilişkisini kanıtlayan bir aile ferdi alabilir." diyen bir yasa vardı. Hamiyet arkadaşın ailesini ölümünün üçüncü gününde bulabildik. Ne yazık ki, biz aileye ulaşmadan polis ve polisle işbirliği halindeki basın daha ilk günden onları bulmuş ve gözdağı, yalan ve demagojilerini başlatmıştı. Güç şartlarda ulaştığımız köyden uzakta iki haneden oluşan mahallede ilk evin ışıkları yanıyordu. Ve içeriden kadınlar panik halinde "Gelen kim?" diye bakıyorlardı. Kapıyı çaldığımızda bir kadın kapıyı tedirginlikle açtı. Peş peşe sorular soruyordu: "Kimsiniz? Niye geldiniz? Neden soruyorsunuz? Ne görüşeceksiniz?.." Hamiyet'i tanıdığımızı, onun için geldiğimizi söyledik. Bir kadın üç gündür polislerin, gazetecilerin gelip gittiğini söyledi. Israrla babasını görmek istememiz üzerine "Biz haber verelim." dediler. Biraz sonra 30-35 yaşları arasında bir kadın ağlayarak geldi ve boynuma sarıldı. Hamiyet'in ablasıydı. Bir yandan içinin yandığını söylerken, bir yandan da sarılıyor, "Hamiyet'imın saçlarına benziyor." diyerek saçlarımı okşuyor, öpüyor ve ağlıyordu. O ara diğer ablası geldi. Aynı şeyleri o da yapıyordu. Bir yandan Tüm ÖZGÜR-DER'li anamıza, diğer yandan bana sarılarak ağlıyorlardı. Büyük abla "Sizler iyi insanlarsınız biliyorum, birbirinizi bizden daha çok seviyorsunuzdur, sizleri de öldürecekler, ne olur biz yıldı, teslim olduk, siz de olun. Cenazeyi alamayız. O öldü. Biz de mi ölelim? Alırsak bizi de öldürürler." diyordu. "Büyüklerimize danıştık. Büyüklerimizden, akrabalarımızdan polisler, savcılar var. Almayın, alırsanız olay çıkar dediler." diyerek korkusunu anlatıyordu.

İlk aldığımız şehidimizin bu olmadığını söylediğimizde inan-

mıyorlardı. Hepsinin gözlerinde korkuyu gördük. Cenazeye saygıdan söz ediyoruz. Hak veriyorlar ancak korku hemen yolu kesiyor. "Siz alın." diyorlar. Biriniz gelin alalım diyoruz. "Gelemeyiz, öldürürler." diyorlar. "Siz öğrenin bize de haber verin." diyorlar. Abla bizi eve almak istiyor ancak akraba olan diğer kadın kapıyı kilitleyip, kabul etmiyor. Yağmur çiseliyor. Ağaç kütüklerinin üzerine oturup, konuşmayı öneriyoruz, kabul etmiyorlar. O da onları korkutuyor. Cenazeyi almazlarsa kimsesizler mezarlığına gömüleceğini söylüyoruz. Abla "Olsun" diyor. "Kimsesizler mezarlığı ne demek sen biliyor musun? İki gün sonra kemiklerini çıkarıp fırlatacaklar." diyoruz, abla duraksıyor. Ancak korku iletisi bir kez girmeye görsün insanın içine. "Ne yapabiliriz, o öldü artık." diyor. "Sizin mezarlığınız yok mu? Mezara saygı yok mu?" diye soruyoruz. "Var" diyor. "Saygı olmadıktan sonra mezarlığın durmasının anlamı var mı?" diyoruz. "Alın getirin. Hatta birlikte alalım." diyoruz. "Biz de isteriz ama biz de ölemeyiz." diyor abla. "Bir şey olmaz." diye söz veriyoruz. "Olursa bizi kendi ellerinle öldür." diyoruz. Abla, "Seni nasıl öldürürüm, nasıl kıyarım sana, o nasıl laf." diyor. Şaşkın. Korku yerleşmiş, söküp atamıyorlar. Bir yandan sevgi, diğer tarafta korku. İkna edemiyoruz. Baba geliyor. Aynı şeyleri söylüyor. Boş sözlerle, yalanlarla, korkuyla donatılmış. "Yapamazsınız, bu devletle uğraşmak kolay değil, Osmanlı'dan beri geliyor. Olan canınıza oluyor. Haklısınız bu düzen bozuk ama yapamazsınız." diyor. Yanımızdan ayrılırken "Gidin, bizi arayıp sormayın. Biz yıldık, korkuyoruz." diye belirtiyor. Babaanne gelip ağlıyor. Yine sarılıp öpüyor. Ancak o da korkuyor. "Sen bari git al, birlikte alalım." diyoruz. "Yok, büyüklerimiz karar verdi. Alınmayacak. Olay çıkarmış." diyor. Sevgi değil, korku daha ağır basıyor. Geri dönüyoruz.

*Sürer gelir yıllarca
yurdumda özgürlük kavgası
gerilla türküsü
kıyım ve pusu
iç içe
ölüm ve sevda*

**Silahlı Devrimci
Birlikler
Üyesi**

**ÖNDER ÖZDOĞAN
(1965-....)**

DEVRİMCİLİĞİN GÜCÜ YÜREĞİNDEDİR

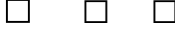
Sivaslı bir köylü ailesinin çocuğu olan Önder, her bulunduğu yerde tavırlarıyla, samimiyetiyle, mütevazılığıyla kendini sevdi-ren, yoldaşlarının saygısını kazanan bir devrimciydi. Hiçbir görev onun için küçümsenen, benimsenmeyen bir görev olmadı, disiplin anlayışı ve yüreğindeki devrim özlemi böyle bir küçük burjuva kompleksine yer vermiyordu... Öyle ki, geçmişte yaşadığı bir hastalığın yol açtığı fiziki tahribatlara karşın olağanüstü bir çaba harcayarak rahatsızlığını yenmeyi başardı, bu rahatsızlığını hiçbir zaman işlerin önüne dikmedi, hiçbir zaman şikayetçi olmadı.

Devrimci yaşamında her zaman iyi bir öğrenci ve hem de iyi bir öğretmen olan Önder, bir yeraltı adamıydı. Yeni insanları yeraltı yaşamına adapte etmekte, onlara bu zor yaşamın kurallarını ve ilkelerini öğretmekte üstün bir yetenek gösteren Önder, bu alanda birçok insanı yetiştirdi, ustalaştırdı.

1992 başında SDB üyesi olarak görev alan Önder, mütevazı ve çalışkan yapısıyla kısa zamanda savaşın bu alanında da aranan, her işe el atan bir savaşçı oldu. Bu yetenekleri ve özverili çalışmalarıyla kısa bir sürede Birlik Komutan Yardımcısı olan Önder, eylemdeki sadeliği, soğukkanlılığı ve cesaretiyle her SDB savaşçısının taşıması gereken özellikleri gösteriyordu. Önder, yapılamayacak bir işin olduğunu kabul etmeyen devrimcilerdendi. O sadece yapılması gereken işin gösterilmesini isterdi. Ama onun mekanik bir asker olduğu anlamına gelmez bu. O bir Devrimci Sol savaşçısının inisiyatifine de sahipti. Harekete geçmek için illa da emir gerekmezdi. Koşulların gerektiği yerde doğru eylemi, gereken faaliyeti göstermenin gerekliliğine, bunun kaçınılmaz bir görev olduğuna inanırdı. Ve bu inancı doğrultusunda bakardı işine.

Önder son görevinde bir cezalandırma eyleminde şehit düştü. Eylem anında "Devrimci Sol Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarıyla, "Kahrolsun Faşizm" haykırılarıyla Devrimci Sol'a uzanan ellerin nasıl kırılacağını gösteren Önder, eylem sonrası karşılaştığı ölüm mangaları karşısında da aynı sloganları son nefesine kadar atma gücünü buldu. Bir Devrimci Sol savaşçısının nasıl yaşaması ve ölmesi gerektiğini mücadele dolu yaşamı ve kahr-

manca ölümüyle gösteren Onder'in mücadelesini ve eylemlerini sürdüreceğiz.

Ailesi Önderi Anlatıyor

Köye genellikle tatillerde gelir ve kuzu yaymakla zamanını geçirirdi. Devamlı kitap okurdu. Çevrede çok sevilen bir insandı. Siyasi konularda sürekli konuşur, Türkiye'nin koşullarını anlatırdı. "Benim ölüm haberimi duyduğunuz zaman gözyaşı dökmeyin, sadece mezarıma kırmızı karanfil getirin." derdi. Köyde aileler arası tartışmalar olduğunda müdahale ediyor, karşı çıkıyordu. Kimseye darılmazdı. Çocukları ve hayvanları çok severdi.

Annesini çok severdi. Ailesiyle sürekli konuşur, düşüncesini anlatırdı. Her yerde mücadelenin gerekliliğini savunurdu.

Kadınlara her zaman saygı duyar, kitap okumalarını öğütler, dedikodunun gereksiz olduğunu anlatırdı. Pek çok kadın, "O bizim için öldü." deyip, aileler arasındaki dargınlığa bile aldırmadan cenazeye gelmişlerdi.

Büyükler ona çok büyük bir saygı duyuyordu. Babası "Benim oğlum halk için öldü. İnsanlar cenazeye gelmeye korktu." derken, köyden alınanlara üzülmüştü. Ayrıca tüm köy bu olaya tepki gösterdi.

BÖLÜM 3

ORADA HALK VARDI: NAMLULARIN ALTINDA ŞEHİTLERİNE SAHİP ÇIKTI

Cellatlar, devrimin şehitlerinden korkuyorlardı. Törenleri engellemek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Boyun eğilmedi. Köylerden, kentlerden, fabrikalardan, okullardan, semtlerden insanların omuzlarında, onlara layık gömüldüler. Yüzlerce, binlerce insan haykırdı: 'Bir Gider Bin Geliriz. Yeni Sabahat'ler, Yeni Sinan'lar, Yeni Fazıl'larız''

*Hayata bir ad konulacaksa eğer
Bundan sonra o sizsiniz
Özlemler diyarında
kardeşliğinizle kavrulan
yüreğimizde sizleri
taşıyacağız o güne değin
Fırtınalarda siz olacaksınız Ama
özlem hiç bitmeyecek hiç
bitmeyecek*

"Karacaahmet Hiçbir Yasayı, Hiçbir Gücü Tanımayan Devrimin Meşalesiydi"

Şehitlerimizin aileleri tehdit edildiler, gözaltına alındılar. Sabahat'in annesi ve ablası 2-3 saat Siyasi Şube'de tutuldular, tehdit edildiler. Satı'nın babası mezarlığa sokulmadığı gibi, cenazeler kalkana kadar karakolda gözaltına alındı.

21 Nisan günü şehit ve tutsak aileleri, avukatlar morgun önünde cenazelere sahip çıkmak için bir araya gelmişlerdi. Orada, polisin her tür saldırısı, tahrikleri, provokatif davranışları altında kendi korku ve paniklerinin çarpıcı ifadesiydi. Orada avukatlar tartaklandı, polis otosuna bindirilerek götürülmek istendi. Avukat Zerrin Sarı o anı şöyle anlatıyor:

"Polislerle tartışırken, Av. Ahmet Düzgün Yüksel ve İmmihan Gün'ü almak istediler. Polis otosuna bindirmeye çalışıyorlardı. Aileler ve diğer avukatlar olarak bellerine sarıldık ve polisin saldırısını engelledik. O gün Satı'nın cenazesi için mezarlığa gittiğimizde benim ve Av. Cemal Yücel'in kimliğini aldılar. Bizlerin avukat olduğumuzu bilmelerine karşın 'Siz teröristlerin avukatısınız, siz onların fakültesinden mezunsunuz, mezarlığa almayacağız.' diyerek tartaklayıp, polis otosuna götürmeye çalıştılar. Uzun süreli tartışmadan sonra kimliklerimizi alabildik ve oradan uzaklaştık."

Ailelerin cenazeleri mezarlığa kadar götürmesine bile tahammül edemediler. Cenaze arabalarını kaçırdılar. O gün İstanbul'da olağanüstü güvenlik önlemleri alınmıştı. Öyle ki, Sarıyer sırtlarındaki Küçükarmutlu kuşatma altına alındı, giriş-çıkışlar engellendi ve operasyon yapıldı.

Makbule ana operasyonu anlatırken şöyle diyordu:

"Ben 65 yaşındayım. O gün hasta halde evdeyken bir de baktım ki bir grup polis geldi. Bana 'Burada kimler var?' diye sordular. Yemin billah ettim 'kimse yoktur.' dedim. Kısa boylu, esmer olan polis 'Buna ne inanıyorsunuz?' deyip copla vurunca yere düştüm. O sırada başıma kova gibi bir şey geçirdim. Yoksa başımı parçalayacaklardı. Evimin yan tarafına götürdüler, yere yatırdılar, alnım taşlara gelince kanadı. Saçlarımdan tutarak çekiyorlardı. Başımı bir an kaldırdım; etrafım gençler ve çocuklarla doluydu. Hepsi de yere yatırılmış, polisler de üzerlerine çıkmış çığnıyorlardı. Şimdiye kadar böyle bir şey görmedim. Sürekli küfredip, 'Öldürün bunları.' diyorlardı. Gençleri toplayıp, arabalara bindirerek götürdüler."

"17 Nisan'da katledilen evlatlarımıza sahip çıkmak, onları kucaklamak için cenazelerine gidecektik. Bizlerin cenazelere sahip çıkmamızı engellemeye çalıştılar. Bütün suçumuz evlatlarımıza sahip çıkmaktı. O yüzden panzerler üzerimize sürüldü, otomatik silahlar üzerimize doğrultuldu."

İstanbul'un tüm polisi, özel timi ve her tip araç devreye sokulmuştu. Bunlar da yeterli görülmemiş, vapur iskeleleri, Boğaz Köprüsü çıkışları tutulmuş "şüphelendikleri" insanlar öbek öbek gözaltına alınmıştı. Üsküdar-Kadıköy hattı boyunca mezarlık çevresindeki polis işgalini yararak cenazelere sahip çıkıp, şehitlerimize layık tören düzenlemek isteyen on binler oradaydı.

Polislerin cenazelerine sahip çıkılmamasının öfkesiyle devrimcilere sahip çıkan halka hınçla saldırdılar. "Polislerin cenazesine neden gelmiyorsunuz?" diyorlardı. Öyle ki, İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir "Aileleriyle dahi 14-15 yıldır görüşmeyen, cezaevi firarisi olan bu kişilerle örgütsel bağları olmadığı takdirde ne gibi ilişkileri olabileceğini" sorma ihtiyacı hissetti ve saldırı emrini verdi. Öfkelerini kalas ve coplarla halkın bedenlerinde dindirmeye çalıştılar. Mücadele dergisi muhabiri Hatice Akdoğan bu saldırıları şöyle anlatıyordu:

"O gün bütün sokaklar, duraklar ve yollar halktan insanlarla doluydu. Değişik yerlerden gelmiş insanlar vardı. Bu kadar güvenlik tedbiri dahi insanların sayısında etkili olmamıştı. Herkes istisnasız, mezarlığın kapısına kadar bir kere de olsa gidiyordu. Gidenlerin çoğunu polis alıp, arabalara doldurdu. Cenaze saati geçmesine karşın insanlar oradan ayrılmıyordu. Mezarlığın kar-

şısındaki durakta yoğun bir birikme olunca, polis bütün gücüyle saldırdı. Aldıkları insanlara karşı mahalle halkını kışkırtmaya çalışıyorlardı. (...)

Bir muhabir arkadaşla birlikte gözaltına alınıp, karakola götürüldük. O kadar insanın cenazelere sahip çıkması polisi çileden çıkarmış olacak ki, çevik kuvveti karakolun içerisine sokarak rastgele vurmaya başladılar. Bir yandan vuruyorlar, diğer yandan 'Teröristlerin cenazelerine katılırsınız da polislerin cenazesine neden katılmazsınız.' diyorlardı. Bizler de İşkencecilerin, halk düşmanlarının cenazelerine gitmeyiz, halk için savaşılanların cenazeleri bizim cenazemizdir.' diyorduk. (...)

O gün çok güzeldi; her yerden, her ilden insanlarla bir aradaydık. Hepsi aynı duyguyla hareket ediyor, devrimcilerin cenazesine gelmenin ortak sevincini yaşıyorlardı. Gözaltında bulunduğumuz sürece, şehitlerimiz için anmalar yaptık, 1 Mayıs'ı kutladık, açlık grevi yaptık ve ifade vermedik."

Karacaahmet Mezarlığı'na girmek isteyen herkes suçlu ilan edilmişti. Hatta elinde karanfil bulundurmamak bile gözaltı nedeni oldu. Birçok kişinin ise kimlikleri alınıp, dövülerek bırakıldı. Serbest bırakılanların dışında 400'ü aşkın insan otobüslere doldurularak çevre karakollara ve şubeye götürüldü. Buralarda hamile kadınların sırtlarında zıpladılar, küfrettiler ve paralara el koydular. "O an insan değillerdi, hayvanlaşmışlardı. Yedi yaşındaki çocuktan, yetmiş yaşındaki insana kadar herkesi yerlerde sürüklediler." diyor Güldane Aldemir...

Tüm bunlara karşılık, halkın öfkesini, cenazeye sahip çıkma azmini kıramadılar. Belediye işçisi Ahmet Özen, insanların bu duygularını ifade ederken, şunları söylüyordu: "Polis terörü bizi yıldırmadı, kinimize kin kattı. Hiçbir şeye üzülmiyorum, sadece cenazeye katılamadığıma üzülüyorum. Bunun içindir ki, polisler gözlerimizde yaş değil, kin gördüler."

Yine de şehitlerimizin cenazeleri istedikleri ve onlara layık biçimde halkımız tarafından kaldırıldı. Onları uğurlayışımızı Gülten Şeşen şöyle ifade ediyor:

"Sabahat'in ailesi ve avukatlarla morgun önüne gittik. Polis kontrolü çok yoğundu. Özel bir engelleme yapacaklarını düşünmüyordum. Ancak avukatlara saldırdılar, bizi morgun içine sokmadılar. Biz, tören engellenir diye fazla ısrarlı olmadık. O sırada

içeri girebilmiş şehit aileleri cenazelerin çıkarıldığını söylediler. Arabası olanlar, arabasını almaya çalışırken biz de taksi aramaya başladık. Bu arada cenaze arabalarının, yanlarında hiçbir aile olmadan götürüldüğünü gördük. Polis cenazeleri kaçıırıyordu. Arabalara atlayarak konvoyun peşine takıldık, onları yakalaya bildik.

Karacaahmet'e geldiğimizde her taraf tutulmuştu. Cenaze arabaları ve polis arabaları içeri girdi, ardından biz de girmek istedik. Önümüzü kestiler. Bağırıp, çağırarak 'Nereye gidiyorsunuz, giremezsiniz.' diyorlardı. Tartışmalarımız sonuç vermedi, karşımızda silahlarla örülü bir duvar vardı. Biz diğer kapılara doğru yöneldik. Ancak tek kişinin girebileceği en küçük kapılar, hatta duvarların üstü dahi tutulmuştu. Pek çok kapıdan geri çevrildik.

Elimizde kefenler, her kapıda tartışıyorduk. Ben Sabahat'le en son konuşan kişiydim. Telefonu, o geceyi, Sabahat'in sözlerini unutamıyordum. Cenazeye katılmak bana onun vasiyeti idi. Mutlaka girmeliydim. Yoğun ısrarlarımız sonucu bir grup aile, yaşlı-başlı insanlar o yağmurun ve tepemizde dolanıp duran helikopterin altında mezarlığa girebildik. Bize üç kişi girebilirsiniz demişlerdi. Biz olmaz dedik, yürüdük. İçeri girdik ve arkamızdan koşarak yetişip bizi durdurdular; 'Bomba ihbarı var.' diyorlardı. Bizi ilgilendirmeyip tartışmaya başladık. Onlara 'Biz olmadan cenazeler kalkmaz.' deyip, yürümeye devam ettik. Biz bir grup kadın yağmur altında sırlıklam ve bize çok yakın uçan helikopterle yürüyorduk.

Yönümüzü ve yerimizi de tam bilmiyorduk. Sonunda camiye bulduk. Camide, çok erken gelmiş ve şans eseri içeri girebilmiş ailelerden 50-60 kişi vardı. Sabahat'in ardından Fazıl'ın cenazesi geldi. Satı'nın cenazesi gelmemişti. Babası gözaltına alındığı için gecikmiş.

Bizim sayımızdan çok fazla sivil polis etrafımızda siyah torbaların içindeki silahlarıyla dolaşıyorlar, bir kenarda da çevik kuvvet otobüsü duruyordu. Orada insan artık cenazeleri kaldırmaktan başka bir şey düşünmüyor. Ne olursa olsun, şehitlere uygun bir tören olmalıydı.

Şehitler yıkanırken, ağıtlar yakılıyor, mendiller sallanıyor, hesabının sorulacağı haykırılıyordu. Ağlayan insanlar yerine öf-

ke vardı. Bütün aileler şehitleri görmek, onlara dokunmak için başlarına geliyorlardı. Biz şehitlerin yıkıldığı yere kalabalıktan ulaşamadık. O sırada Fazıl'ın tabutu kapatılmıştı. Bu nedenle bayrağı saramadık. Ancak Sabahat'e bayrağı sarabildik. Aynı nedenle Satı'ya da saramamıştık. Katafalk başında tek tek insanlar değil, herkes birden yumruklar havada nöbet tutuyordu. Kendiliğinden böyleydi. Hatta cami imamı bile cenazelerimizden şehitler diye bahsediyorlardı.

Cenazeleri mezar başlarına kadar hep sol kollar havada, sloganlar, marşlar ve kinimizi haykırarak götürdük. Satı'nın annesinin yol boyunca 'Bir Satı Ölür Bin Satı Gelir' deyişlerini unutamıyorum. Sanki daha önce her şeyi tek tek konuşmuş, ayarlamışız gibi tek bir vücudun parçaları gibi yürüyorduk. Gazeteciler ve polisler bizi takip ediyordu. Cenazelerimizi polisler arabalarla taşımak istemiş, izin vermemiştik.

Mezar başlarına geldiğimizde Hasan Eliuygun'un annesi Bakiye Eliuygun, Hasan'ın mezar taşına sarılarak Bak arkadaşlarınız geldi, onlar sizin yanınıza geldiler.' diyordu. Bu herkesi etkilemişti. Şehitlerimiz, resimleri ailelerinin ellerinde zılgıtlar eşliğinde gömüldüler. Sanki orası artık şehitlerin kendi kanlarıyla, kendi vücutlarıyla elde ettikleri devrimin toprağıydı. Orası, hiçbir yaşı, hiçbir gücü tanımayan devrimin meşalesi gibiydi. Konuşanlar, sloganlarını, ağıtlarını haykıranlar üzerlerine çevrili namluların önünde, fakat o toprağa layık bir şekilde kendilerini sınırlandırmadan konuştular, söylemek istediklerini söylediler.

İçeriye sokulmayan, gözaltına alınan, dövülen binlerce insanı yanımızda duyuyorduk; sanki milyonlarla beraberdik. Her türlü engellemeye rağmen şehitlerimiz kendilerine layık şekilde gömüldüler.

Dışarı çıktığımızda gözaltına alınmamış ama oradan da ayrılmamış bir gruba karşılaştık. Onlar, içeri girememenin hıncını yaşıyorlardı. Yüzlerinde böyle bir ifade vardı; bizlere şanslı insanlarmışız gibi bakıyorlardı. Bir an için bu şanslı insanlardan biri olmaktan utandım sanki. O gruba hiçbir şey diyemedim. Duydum ki o grup daha sonra içeri girmiş, mezar başlarında saygı duruşunda bulunmuşlar.

Topluca otobüse bindik, Kadıköy'e dek marşlarımızla geldik."

Olayı izleyen bir gazeteci ise izlenimlerini şöyle anlatıyordu: "Karacaahmet Mezarlığı Kadıköy ve Üsküdar'dan itibaren Terörle Mücadele Şubesi polisleri, özel tim ve resmi polisler tarafından saatlerce önce abluka altına alınmıştı. O kadar güç yağmalarına rağmen oldukça tedirgindiler. Özellikle bizim fotoğraf çekmemizden son derece rahatsız oldular. Bu nedenle zaman zaman üzerimize saldırıyorlardı. Mezarlığa girebilmiş bir grup insan ise yağmurun altında cenazelerin kaldırılmasıyla uğraşıyordu. Yağmur onları hiç etkilemiyordu, sanki başka bir yerde yaşıyor gibiydiler. Yağmur ve etraflarındaki polis onları ilgilendirmiyordu. Onlardan biri polisin vahşetini ve cesetlerin halini anlattığında, daha önce operasyonu öven kimi gazeteciler şaşkınlıklarını gösterdiler ve olayın bir infaz olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar."

"Bak Yüzlerce Sinan Gelmiş"

Sinan Kukul'un cenazesi 19 Nisan günü Trabzon'un Beşikdüzü ilçesinin Vardarlı Köyü'nde toprağa verildi. Mücadele Muhabiri Savaş Karakurum töreni şöyle anlatıyor:

"Cenazeyi götürürken, yol boyunca gittiğimiz her yerde polis denetimi ve takibi altındaydık. Her ilin giriş ve çıkışında çoğunlukla çelik yelekti polisler olmak üzere jandarma tarafından karşılanıyorduk. Sürekli tedirgindiler. Hepsi bir an önce kendi illerinin dışına çıkarmak için özel çaba sarf ediyordu. Trabzon'a böyle geldik.

Köye geldiğimizde köyün etrafının jandarma ve çelik yelekli polislerce sarıldığını, köylülerin ise bizi beklemek üzere köy kahvehanesinde toplandığını gördük. Cenazeyi omuzlarımıza alarak, patika yollardan Sinan'ın evine götürdük. Burada da jandarma ve polis tarafından ev tutulmuştu, gelişi ve gidişi engellemek istiyorlardı. Sinan'ın babasına, cenaze törenine ailesi dışında kimsenin katılmaması için baskı yapıyorlardı. Bunun kâr etmediğini görünce köy muhtarını devreye soktular.

Öğleye doğru Karadeniz Üniversitesi'nin boşaldığı, öğrencilerin cenazeye katılmak üzere köye hareket ettikleri haberini aldık. Bu sırada jandarma ve polis önlemlerinin daha da arttığını

gördük. Saat 12.00 civarında uzaktan slogan sesleri geldi. Trabzon, Rize, Ordu'dan minibüslerle gelen 400 civarında devrimci-demokrat insanın sesleriydi. Çoğunluğu genç olan bu insanlar kızılı-erkekli, alınlarında kızıl bantlarla, sloganlarıyla eve geldiler. Sırayla cenaze başında nöbet tutulurken, aynı zamanda Sinan hakkında konuşmalar yapılıyordu. 'Oy Sinan'ım kalk arkadaşların gelmiş. Sinan'ım kırmızılar sana ne kadar yakışmış.' diye ağıtlar yakan anaya, babası Musa Kukul 'Ağlama, niye ağlıyorsun, bak yüzlerce Sinan gelmiş.' diyerek son anına kadar yanında olan arkadaşlarını gösteriyordu.

Öğle namazının ardından mezarlığa doğru yola çıktık. Pan-kartlar ve çelenkler eşlik ediyordu cenazeye. Polis ve jandarmaysa yaklaşık 300 metre uzaktan izliyordu. Mezarlığa ulaştığımızda polisin video çekimine karşı annesi 'Pis katiller, oğlumu siz öldürdünüz, çekin beni de çekin.' diye bağırdı.

Sinan, sloganlar, marşlar ve anısı üzerine konuşmalarla beraber, uğruna ölümü kucakladığı Devrimci Sol bayrağına sarılarak gömüldü. Köy halkı her türlü baskıya rağmen baştan sona bizimle beraberdi."

"Bize Ölüm Yok"

Ayşe Gülen'in annesi Fatma Gülen 19 Nisan günü cenazeyi almak için Almanya'dan gelmişti. "Suçsuz çocuğumu öldürdüler. Benim Almanya'da temizlik yaparak kazandığım paralarla kızıma aldığım evime 'hücre evi' dediler. Oysa biz Almanya'da 'devletimiz, devletimiz' diyoruz. Devlet ise çocuklarımızı öldürüyor. Bugüne kadar devrimcilere hiç maddi yardımda bulunmadım. Ancak bundan sonra her türlü maddi yardıma hazırım." diyordu. Ayşe'nin cenazesi memleketi olan Rize'ye götürüldü. 20 Nisan günü Fındıklı ilçesine bağlı Çayırılı Köyü'nde insanlar tören için hazır bulunuyordu. Töreni izleyen Mücadele Muhabiri Savaş Karakurum o günü şöyle anlatıyor.

"Trabzon'dan bir grup, Ayşe'nin cenaze törenine katılmak üzere minibüslerle yola çıktı. Yolculuk esnasında minibüsümüz hem Trabzon çıkışında, hem Rize girişinde çevrildi. Her zamanki gibi takip ediyorlardı. Minibüs şoförleri polis tarafından tehdit

edilip, para cezasına çarptırıldılar. Her şeye rağmen, köye ulaştığımızda yine yoğun 'güvenlik önlemleri' ile karşılaştık. Yine ailesine, devrimcilerin katılmaması yönünde baskılar yapıldığını öğrendik. Ailesi, törene katılanların polis tarafından taranacağı-nın tedirginliğini yaşıyordu.

Sürekli polis ve jandarmalarla tartışma ve çekişmelerimiz oldu. Cenazeyi kaçırma niyetlerinden haberdardık. Buna yönelik önlemler alındı. Cenaze üstü açık kamyonetlerle mezarlığa götürüldü. Yol boyunca insanlar alınlarında kızıl bantları, sol yumrukları havada gittiler. Polis konvoyu durdurup, cenazeyi yalnız gömmek istedi ancak başarılı olamadı. Ayşe, mezar başına kadar omuzlarımızda götürüldü.

Tipik bir Karadeniz dağ yeri idi burası. İnsanlar derelerin içinden, dizlerine kadar sulara, sık ağaçlar içerisinde dar patika yollarda yürüyerek onu son yolculuğuna uğurlamak için gelmişlerdi. Mezar başında toplanarak saygı duruşu ve çeşitli konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı. Ayşe'nin sevdiği şiirler okunuyor, marşlar söyleniyordu. Tören sonunda babası bir konuşma yaptı; 'Kızıma terörist diyorlar. Kızım anarşist ya da terörist değildi. Kızımı katlettiler. Oysa onu katletmeselerdi, üç gün sonra yurtdışına çıkacaktı. Öyleyse ona neden yurtdışına çıkma izni verdiler.' diyordu."

Ayşe Nil Ergen'in cenazesi ise, 19 Nisan günü morgdan alınarak Mahmutbey Köyiçi mezarlığında toprağa verildi. Cenazesi morgdan alınırken, anma töreni ve saygı duruşu yapıldı. O, 'Devrim Şehitleri Ölümsüzdür' sloganı ve cenaze arabasına atılan çiçeklerle uğurlandı. Şadan Öngel Denizli'ye, Arif Öngel Amasya'nın Merzifon İlçesi'ne ailesi tarafından götürüldü. Taşkın Usta ve Hüseyin Kılıç'ın cenazeleri ise Pendik ve Gaziosmanpaşa'da toprağa verildi.

"Bizim İçin, Halkı İçin Öldü"

24 Nisan günü cenazesi köye götürülen Önder'in yüzü açıldığında her zamanki güzel ve emin gülümsemesi belirmişti. Vücudunda çeşitli işkence izleri vardı. O gün, Önder'in ailesi ve Kutlukaya Köyü yas içindeydi. Cenaze hazırlıkları yapılırken,

bütün gece sohbet edildi. Köylüler, ona nasıl değer verdiklerini anlatıyor, gençler onun ne kadar özverili bir insan ve kararlı devrimci olduğunu ifade ediyorlardı. Önder'in onlara sık sık tekrarladığı "Sakin arkamdan ağlamayın, beni kırmızı karanfillerle, slogan ve marşlarla uğurlayın." dediği vasiyeti ağızlarındaydı.

Ankara'dan, çevre köylerden insanlar köye dahi sokulmadan gözaltına alındı, Ulaş Karakolu'na götürüldü. Hatta cenaze yıkılırken jandarmalar tüfeklerini Önder'e ve onu yıkayanlara çevirmişlerdi. Evet ondan korkuyorlardı.

"Sen ölmeyeceksin, ölmemeliydin" ağıtları arasında babası "Neden ağlıyorsunuz, o bu yolu seçti ve böyle onurlu bir ölümü kendisi istedi. Bizim için, halkı için öldü." diyor ve insanlara ağlamamasını söylüyordu. Onlarca insanın gözaltına alınmasıyla, ailesine yapılan baskılarla yetinmeyen polis, son çare olarak, Önder'in cenazesini kaçırdı. O gün köyde Önder'in sloganlarla, karanfillerle kaldırılmasını engellediler ama onu yüreklerden silemediler. Çünkü o, "İnsanın insan tarafından sömürülmediği, herkesin emeğiyle kazandığı bir düzende hep beraber yaşamak için ve zafere kadar devrim diyebilmek için, hep birlikte güzel günler için mücadele edelim." demişti.

Fikri Keleş, İstanbul Mahmutbey'de, Halil Ateş İstanbul Hasdal'da, Solmaz Karabulut ise İzmir'de aileleri tarafından toprağa verildi.

**"Vasiyetimdir: Cenazemi, Sloganlarla, Kırmızı
Karanfillerle, Devrimci Sol Bayrağıyla 12
Temmuz Şehitlerinin Yanına Gömün."**

Bu sözler 30 Nisan'da Adana'da katledilen Esma Polat'ın sözleriydi. 2 Mayıs'ta polis ablukasıyla İstanbul'a getirilen cenazesi kaldırılınca kadar polis terörü devam etti. Ailesi üzerinde estirilen terör, "Cenazeyi ve cenazeye katılacak insanları tararız." tehditlerine kadar vardı. Ailesi yaşadıklarını şöyle anlatıyor:

"Kızımızın cenazesini aldığımız günden beri polisler evimizi abluka altına aldılar. Cenazeyi nereye kaldıracağımızı sorup duruyorlardı. Kızımızın vasiyetini yerine getirmek için Karacaahmet'e kaldıracağımızı söylediğimizde, daha da saldırgan/aştılar,

tehdit üzerine tehdit savurdular. 'Cenazeyi kesinlikle kaldırtmayız. Orası teröristlerin yen. Birkaç tane terörist gelecek, slogan atacak. Hem onları, hem de cenazeyi tararız. Bunlardan da sizleri sorumlu tutarız.' diyerek tehdit ediyorlardı."

Ailesi üzerinde terör estiren ve gerekli evrakları elde eden polis bir an önce cenazeyi gömmek istiyordu. Hatta, cenazenin nereye gömüleceğini ailesine bile söylemediler. Ama başaramadılar. Polisin cenazeyi Sanayi Mahallesi'ne götüreceğini anlayan devrimciler ve aileler mezarlığa gittiler. Orada polisler kudurmuş bir şekilde saldırdılar. Çelenkleri parçaladılar, yazıları yırttılar, karanfilleri çiğnediler ve dövmedikleri insan bırakmadılar. Yaşlı anaları yerlerde sürüklüyorlardı. Kafası yanlan Esmâ Polat'ın yengesi; *"Cenazeyi bizden kaçırmak için her yolu denemişlerdi. O an Esmâ'nın resmi benim elimdeydi. Polis amirlerinden biri 'Şu orospunun elinden resmi alın, kafasına geçirin.' diye bağıırıyordu. Diğer bir polis de 'Hepinizin sonu bu olacak. Hepinizi öldüreceğiz.' deyip, bizlere saldırıyordu."* diyor. Saldırı sonucunda, polis Esmâ'nın ailesinden beş kişiyi ve ayrıca iki kişiyi daha gözaltına aldı. Geriye birçok insanı yaralı bıraktı.

Güven Keskin Adana'da, Sıddık Özçelik Çorum'un Mecitözü Köyü'nde aileleri tarafından gömülürken, Hamiyet Yıldız İzmir'de toprağa verildi.

Evet, sadece canlı bedenlerimizden değil, ölü bedenlerimizden bile korkmuşlardı. Bu korku onlarda olduktan sonra, şehitlerimiz kızıla kesmiş karanfiller olarak bu ülkenin her karış toprağında yeşerecektir.

BÖLÜM 4

TANIKLIKLAR VE İZLENİMLER

Devlet, onun basını, televizyonu, her tür yetkilisi, kalemşörleri, direnişi ve zaferi karalamak, çarpıtmak için ellerinden geleni artlarına koymadılar. Ama onların bütün çabaları boşuna. Gerçekleri gizlemeye onların gücü yetmeyecek. Biz gerçeklerin daha iyi anlaşılması için bizzat tanıkların anlatımlarına yer veriyoruz.

"Tankınızla, Topunuzla Gelin Korkaklar"

1.6-17 Nisan'ın görgü tanığı gazeteciler ve çevredeki insanlar o güne, o saatlere, zafere ve düşmanın yenilgisine tanık oldular.

16 Nisan 1992 saat 21.30... Polis telsizinden Kadıköy Emniyet Amirliği'ne bağlı bir ekibin anonsları yükseliyor.

-88... Merkez 88...

-Dinliyorum.

-Doktor Kemal Ergüder Sokak... Silah sesleri ihbarı alıyoruz.

(Anonslar duruyor, bir süre sonra yine aynı ses.)

-88... Merkez 88... Malum sesler bizimkilermiş. Çalışma yapıyorlarmış. Merkez 88... Konuşmayı kesin...

(...)

Bu anonslar gazetelerin istihbarat servislerinde telsiz dinleyen muhabirleri harekete geçiriyor. Hararetli telefon görüşmeleri ve telsiz anonslarından sonra "nüfuzlu" polis muhabirleri Çiftelhavuzlar, Üstbostancı, Erenköy ve Sahrayı Cedit'te "ölü ele geçirmeler" ve çatışmalar olduğunu öğrenmekte gecikmiyorlar. Aynı anda basılan o kadar çok ev vardı ki... Bir anda elleri ayakları dolaşılıyor. Sinan Kukul'un öldüğü söylentileri yayılıyor ilkin. Merak dalgası hakim. Kim ya da kimler var aralarında.

Üstbostancı Doktor Kemal Ergüder Sokak'tan bir ekip otosu çıkıyor. Mahalle terk edilmiş durumda. Ve çatışma bitmiş. Polis yoğunluğu azalmıştı ama yine de sokak tutulmuş durumda. Ve gazeteciler içeri alınmıyor. Sokakta ne olup bittiği tam olarak kestirilemiyor. Gazeteciler bir karakola koşuşturuyorlar, bir hastaneye. Polise yakınlığı ile tanınan bazı muhabirler "Abiciğim" yalvarmalarıyla bilgi almaya çalışıyorlar. Sinan Kukul'un iki arkadaşıyla birlikte öldürüldüğü haberi kesinlik kazanıyor. Çiftelhavuzlar, Sahrayı Cedit ve Erenköy'de de benzer olaylar yaşandığı haberi de kesinleşiyor. Gazeteciler kan kokusu aldıkları bu yeni adreslere doğru yöneliyorlar.

Bu arada telsizle "müjde" bekleyenler ve birbirlerine davetiye çıkaranlar oluyor. Meydan gazetesi İstihbarat Şefi Baki Avcı muhabirine soruyor: "Ahmet müjdeyi ver! Dursun Karataş da var mı?"

Aynı kanalı kullanan Meydan Muhabiri Ahmet Akpak telsizle Milliyet Muhabiri Ali Fuat Duatepe'yi Çiftelhavuzlar'a çağırıyor:

-Gel, gel! Büyükler burada gel!

-Dayı orada mı Dayı?

-Gel! Gel! Dursun burada!

Üstbostancı'da Sinan Kukul ve arkadaşlarının cesetlerinin daha savcı bile gelmeden morga kaldırıldıkları öğreniliyor. Olay yerine savcının gelmesiyle birlikte sokağa girebilen gazeteciler ise evin balkonunun hemen altındaki yol üzerinde kan birikintileri buluyorlar. Sinan ve Şadan'ın yolda, Arifin ise evde katledildiği anlaşıyor. Apartmanın yöneticisi gazetecilerin "Nasıl insanlardı?" sorusuna kısa ama öz yanıt veriyor: "Sessiz, sakın, efendi insanlardı."

Yüzlerce polis Erenköy Hayri Eğmezoğlu Sokak'taki İkizler Apartmanı'nda da marşlar ve sloganlarla karşılaşıyor. Ölüm mangaları bir katliam da burada gerçekleştiriyor. Fazıl, Satı ve Hüseyin'in ölümlerine dönüp dönüp ateş ettikleri anlaşıyor. Saatler sonra eve girebilen gazetecilerin de Fazıl ve arkadaşlarının her birinin şakakları ndaki kurşun izlerinin ne anlamına geldiğinin farkına varmaları zor olmuyor. Evin içi karmakarışık ve cesetler odaya gelişigüzel serpiştirilmiş. Bir türlü korkularını bastıramayanlar, sonra da bu korkularını birtakım ucuz mizansenlerle gizlemeye çalışmışlar. Oysa bazı şube muhabirleri polislerden daha cesur, daha açık sözlü davranıyorlar. Gece boyunca Milliyet gazetesinin telsizinden Ali Fuat Duatepe'nin salyaları saçılıyor:

"Paket üç oldu", "Paket beş oldu"...

Kozyatağı Sahrayı Cedit Sokak. Saat 01.20 suları. Operasyon bitmiş ve kapıda resmi bir ekip otosu duruyor. Her defasında olduğu gibi yine basını içeri almıyorlar. Gazeteciler kapıda beklerken, çevik polisleri onlara zafer havasında "Bittiler artık." diyorlar. Tam o sırada telsizden bir şahsın vurulduğu ve üzerine kızıl bayrak bırakılarak eylemin Devrimci Sol tarafından üstlenildiği geçiyor. Polislerin yüzlerindeki zafer sarhoşluğu ifadesi yerini şaşkınlığa bırakıyor. Omuzları düşüyor. Söylem hemen değişiyor, "Tek tük kaldılar." diyorlar bu kez.

Katliamın üzerinden 2-3 saat geçmesine rağmen savcı yeni geliyor. Kapıda bekleyen 8-10 gazeteci, gruplar halinde içeri alınıyorlar. İçeride kesinlikle çatışma olduğu izlenimi uyanmıyor. Camlarda ve duvarda çok az kurşun izi var. Cam kırılmamış bile. Girişin hemen karşısındaki (sol taraftaki) salonun duvarında

kurşun delikleri var. Buranın dışında kurşun izlerine rastlanmıyor. Oysa Ayşe'lerin biri banyoda, diğeri ise evin girişinde bulunuyor. Kurşun izlerinin bulunduğu salon ile Ayşe'lerin katledildiği bölümler tamamen birbirinden ilgisiz durumda. Ayşe Gülen'in elinin yanında 7.65 mm. çapında bir silah duruyor. Silahı daha önceki durduğu yer olan sehpanın üzerinden alarak elinin yanına koyan bir şube muhabirinin çabaları da sonucu değiştirmeye yetmiyor. Aksine daha da güçleştiriyor. Çünkü elinin yanında silah var. Ortada kurşun izi yoktu. Hürriyet gazetesinin bu "acar" muhabiri Orhan Can daha sonra Çiftelhavuzlar'da sivil polislerle birlikte "İstiklal marşı" söylerken, kimliğini daha açık ortaya koyuyor.

Girişte sağdaki odada bir sehpanın üzerinde bir adet G-3 şarjörü göze çarpıyor. Herhalde Hürriyet muhabiri bunu da diğer Ayşe'nin yanına koymayı unutmuş olacak. Şarjör var ama ortada silah yok. Ayşe'yi tanıyan çevre sakinleri gazetecilerin sorularını "Hiçbir kötülüklerini görmedik, çok iyi insanlardı." diye yanıtlıyorlar. O anı aktaran bir çevre sakini ise 'Çok kısa sürdü. İlk başta polisler tarafından tek taraflı seri bir ateş açıldı. Daha sonra da tek tek 3-4 el silah sesi duyduk. Kesinlikle çatışma belirtisi yoktu." diyor. Polisin yasadışı örgüt üyesi diye göstermek istediği ve çatışma süsü vererek katlettiği bu insanların oturduğu evin kapı ziliinde Ayşe Gülen Uzunhasanoğlu ile eşi Ruhi Uzunhasanoğlu'nun adı yazılı.

Hatta daha bir gün önce apartman giderleri konusunda Ayşe Gülen'le konuştuklarını söyleyen apartman yöneticisi, Ayşe'nin kendisine "Ruhi yarın gelecek. O zaman ödeme yapacağız." dediğini belirtiyor.

Nasıl oluyordu da "yasadışı örgüt üyesi" insanlar, kendilerine ait evde, isimlerini dahi gizleme ihtiyacı duymuyorlardı?

Çiftelhavuzlar!... Cezmi Or Sokak... Günün son saatleri. Karasu Apartmanı'nın 12. katındaki üç Devrimci Sol savaşçısını kuşatmaya gelen yüzlerce polis, bütün enerjileriyle saldırı halinde. Panzerler, ekip otoları, uzun namlulu silahlar eve çevrilmiş durumda.

Polislerin alkollü olduğu her hallerinden, konuşmalarından belli. İçlerinden bazıları bunu gizleme gereği duymuyor ve "gazetecilerin" ısmarladığı binaları yol ortasında içiyorlar. Aldığı al-

kolden ve arkasına saklandığı ağaçtan cesaret alan "panzer" lakaplı bir sivil polis, eve doğru bağırarak "Teslim olun şerefsizler, sizi annenize teslim edeceğim" vb. tahrik edici sözleri sürekli tekrarlıyor. Ama pencereden bakılıp, "Yaşasın Devrimci Sol", "Yaşasın Silahlı Devrimci Birliklerimiz" sloganlarıyla yanıt verildiğinde "panzer" ağacın arkasına daha da sokuluyor. Yüzünde garip bir şaşkınlık var. Korkusunu kaba saba küfürlerine sığdırmaya çalışıyor ama bunu bile başaramıyor.

Sabahat ve Eda'nın seslerini "Yaşasın Türk Polisi" sloganlarıyla bastırmayı başaramayınca, bu kez sarhoş naraları atıyor, "yuh" çekiyor. Manukyan'ın batakhanelerinde fedailik yapanların, üniforma giydirilmiş, ellerine telsiz ve silah tutuşturulmuş halleri halkın gözünden kaçmıyor. Halka anlatabilecek, savunacak şeyleri olmayan bu serseri güruhunun, Eda'nın haykırdığı gibi lağım farelerinden farkları yok.

12. katın penceresinden koyu bir duman çıkmaya başlıyor. Ne silah sesi, ne de herhangi bir küfür duyuluyor. Herkes ama herkes dumanın yükseldiği pencereye bakıyor. Ne olabilir sorusu geçiyor kafalardan. Ama anlamak uzun sürmüyor. Belge ve dokümanları yakıyorlar. Polisin eline hiçbir şey bırakmayacaklar. Pencereye gelen Eda "Lağım fareleri, size bir çöp bile bırakmadık." diye haykırıyor. Her zamanki davranışları: ölümle yüz yüze olmalarına rağmen, örgütünü, yoldaşlarını düşünmeleri, örgütüne ve yoldaşlarına bağlılıkları polisler arasında homurdanmaya yol açıyor, moralleri bozuluyor. Bin bir türlü küfür yağmuru boşalıyor alkollü ağızlardan. Birçoğu sarhoş gevelemesi niteliğinde.

Gazetecileri eve yaklaştırmayan polisler, evin arka penceresini gören bir inşaattan resim çekmek isteyen foto muhabirlerine ise silahlarının namlusunu gösteriyorlar. Bir süre sonra da yanlarına giderek, zorla aşağı indiriyorlar. Çatıya saklanmayı başaranlar ise, polisin harcadiğı binlerce mermiden başlarını bile kaldıramıyorlar.

Sabahat Karataş ile apartmanın arka penceresini gören bir evin bahçesinde bekleyen iki gazeteci arasında kısa ama anlamlı bir konuşma geçiyor.

-Siz kimsiniz?

-Gazeteciyiz.

-Hangi gazeteler var?

-Hürriyet ye Cumhuriyet.

-Daha ne kadar burjuvaziye uşaklık edeceksiniz? Buradaki gerçekleri yazacak mısınız?

... Yanıt yok... Muhabirler yalnızca susuyorlar.

Hemen herkes savaşıların etkisi altında. Ne sarhoş naralaları, ne de kasa kasa yakılan mermiler, onlarca bomba, cesaretle, inançla düşüncelerini haykıran, "Cesaretiniz varsa gelin." diye meydan okuyan savaşçıların halkta yarattığı etkiyi kırmaya yetmiyor.

Dairenin kapısını zorlayan polislerin kullandığı bomba ve silah seslerinin ardından, savaşçıların her seferinde yükselen haykırıışları, bütün mahalleye yayılıyor: "Ölülerimiz dahi korkutuyor sizi. Geceleri rüyalarınıza giriyoruz. Titriyorsunuz korkudan. Hadi gelin, ayak parmaklarınızı dahi gösteremezsiniz... Devrimci adaletimizden kaçamayacaksınız. Yoldaşlarımız cezalandıracak sizi." Polisler pencereye ateş ederek, savaşçıların görüntülerini silmeyi umuyorlar zaman zaman. Ama bu mümkün olmuyor. Yüreklere ve dilleri susmuyor.

Saldırı o kadar yoğun ki, sokağı kesif bir barut kokusu kaplıyor. Polisler kendi silahlarının çıkardığı gürültünün paniğiyle bağılıyor, kaçıyor. Aralarında sokak lambalarının direklerine sarılanlar bile var. Küfürün bini bir para.

Polisler hareketlerini kontrol edemez durumdalar. Çılgınlar gibi küfür edip, silahlarını delice ateşliyorlar.

Sessizlik kaplıyor ortalığı. Gün ağarmaya başlıyor ve onlar hala direniyorlar.

Günün ağarmasıyla birlikte polislerin tedirginlikleri daha açık gözlenebiliyor. Yorgunluk ve korku yapışmış yüzlerine. Bu kadarını ummuyorlardı şüphesiz.

Sabah saat 06.00 suları. Evin arka penceresinde Devrimci Sol bayrağı dalgalanmaya başlıyor. Hemen alt katta yuvalanan sivil polisler bayrağa ateş ediyorlar. Sarhoş beyinlerinden belki de bayrağı öldürebileceklerini geçiriyorlar. 07.00 sıralarında bayrağın dalgalandığı pencerede iki kadın savaşçı beliyor. Bir ellerinde silahları, diğer ellerinde zafer işaretleri var. Ve bayrağa ateş eden polisler o anda buharlaşıyor, yok oluyor.

Sabahı selamlıyorlar. Sloganları sessizliği inletiyor. Birazdan karşılaşacakları ölüme rağmen zar zor seçilebilen yüzlerindeki

gölümsemeleri hissetmemek mümkün değil. Halkla sohbet eder gibiler. Pencereden tüm mahalleye yayılan "Halkımız, sizler için kucaklıyoruz ölümü." sesleri polislerin küfür sağanağına yol açıyor. Mermi ve bomba gürültüleri altından "Yaşasın Göztepe Direnişimiz" sloganları yükseliyor tekrar tekrar.

Savaşçılar direndikçe polisler çileden çıkıyorlar. Bombaları, mermileri tüketiyor ama savaşçıların sesleri tükenmek bilmiyor. Ek tahrip kalıpları ve bombalar isteniyor. Bombalar Boğaz Köprüsü'nde teslim alınıyor. Çatıda mevzilenen özel tim görevlileri ısrarla bomba istiyor. Akılları sıra şifre ile gizlemeye çalıştıkları konuşmaları bile yüzlerine gözlerine buluşturuyorlar:

"Bacadayız. Kestaneleri getirin."

"... Anlayamadım"

"El bombaları ve tahrip kalıpları."

Hazırlıklar tamamlanıyor ve bu kez Menzir'in emri bekleniyor.

"Sayın 33.10 (Menzir) emirleriniz..."

"Kestaneler yanlış yerde kaynayabilir."

"Hayır efendim! Tam üstlerindeyiz..."

Bombalar... Bombalar... Hiçbirisi fayda vermiyor. Ne yapsalar, ne etseler olmuyor. Saatler geçiyor... Takvim değişiyor ama onlar hala direniyorlar. Telsizlerinin şarjları boşalan polisler, Şişli'den, Kadıköy'den ve Üsküdar'dan dolu telsizler istiyorlar.

Özel Tim Harekat Şube Müdürü İbrahim Şahin seken bir kurşunla ayağından yaralanıyor. Bunun üzerine diğer bölgedekiler de dahil olmak üzere bütün tim görevlileri Çifttehavuzlar'a yığılıyor. Panik içindeler. Suratları asılıyor... Koşuşturuyorlar...

Sabah 07.30... Bir polis müdürü anons ediyor. "Semt sakinlerinden hiç kimse 08.00'e kadar dışarı çıkmasın." 10-15 dakika geçmeden şiddetli bir patlama ve kurşun yağmuru başlıyor. Art arda 10'a yakın patlama ve dinmek bilmeyen mermi sağanağı sürerken, panzerler ve çevik kuvvet apartmanın önüne doluşuyor.

Özal Harekat Tim Şefi ile apartmanın içinde mevzilenmiş bir tim görevlisi arasında telsiz kısa kanalından şu konuşmalar geçiyor:

"Şefim birini görüyorum ne yapayım?"

"Götürebilir misin?"

"Hem de kafasından..."

"O zaman götür..."

Tek bir el silah sesi duyuluyor.

08.05... Patlama ve kurşun sesleri bitiyor. Pencereye çıkan bir tim görevlisi tarafından "Türk bayrağı" asılıyor ve tim görevlisi havaya ateş açıyor... Yüzlerce polis, bomba ve silahlarıyla kuşattıkları üç kişiyi katletmenin zaferini kutluyor. Özel tim aşağı indiğinde havaya tekrar ateş açıyor. Bu kez trafik polislerine kadar hepsi ona eşlik ediyorlar. Bu sırada kendilerini görüntülemek isteyen gazetecileri "Çekmeyin" diye, tehdit ediyorlar.

Evin arkasındaki bir inşaatın girişinde 35 yaşlarında bir şahıs ile polislerin tartıştıkları da gözleniyor. Konuşmaları tam olarak anlaşılamıyor ama şahsın yüksek sesle "Burası hukuk devleti mi? Polis devleti mi?" diye bağırdığı duyuluyor.

"Bravo abi, hepsini geberttiniz..." sesleri ve hararetli alkışların geldiği yöne dönen gazeteciler donup kalıyorlar. Çünkü bu sesler ve alkışlar iki gazeteciye(!) ait. Bununla da yetinmeyen iki şube muhabiri (Biri Günaydın gazetesi muhabiri Haldun Tekinalp) özel timin ellerine sarılıyor ve öpmeye kalkışıyor. Sarmaş dolaş oluyorlar.

Ve nihayet eserini görmeye gelen Menzir de Karasu Apartmanı önünde beliriyor. Doğrudan yukarı çıkan Menzir bir süre sonra aşağı indiğinde "çocuklarını" tebrik ederken, gazetecilerden bazıları da kendisini tebrik etmeyi ihmal etmiyor ve soruyorlar: "İçeri girecek miyiz?" Yanıt "Savcı geldikten sonra" oluyor. İçeri girmek isteyen bina sakinleri dahi eve alınmıyorlar. Operasyon bittiğinde eşi ve çocukları acıktığı için bakkala inen apartman sakinlerinden biri ile polisler arasında tartışma çıkıyor.

"Emir var alamayız."

"Burası benim evim. Benim girmeye hakkım var ama sizin burada durmaya ve beni engellemeye hakkınız yok."

Bir başkomiser durumu savcıya aktarıyor ve yanına iki polisin nezaret ettiği bu şahıs evine girebiliyor.

Nihayet üç saat sonra savcı geliyor ve 3-5 kişilik gruplar halinde gazeteciler içeri alınıyor. Evin içinde mermi izi olmayan yer kalmamış. Gazetecilerin ev içindeki soruları sivil giyimli bir yetkili tarafından "Bilemem", "Konuşamam" diye yanıtlanıyor. Mutfaktaki buzdolabını açan polisler viski şişelerini göstererek "Bakın

bakın bunlar bir de sosyalist, komünist olacaklar." diyor. Ancak polislerin operasyon sırasında koyu renk torbalarla herkesin gözleri önünde içeriye bir şeyler taşıdıkları da yine herkes tarafından iyi biliniyor.

(...)

Sabaha kadar kaçacak yer arayanlar, şimdi sarhoş naralarla bağırıyorlar. Tükenmişliklerini gizlemek amacıyla tüm gece boyunca megafonla "Kimse dışarı çıkmasın, pencerelere yaklaşmayın." diyorlarken, şimdi bayrak asmaları için emirler yağıyorlar.

Bu durumu en iyi yine kendileri bilmelerine ve polislerin sarhoş nefeslerini sürekli duymalarına karşın, basın "görevini" yapıyor ve katiller sürüsünü "halk" diye duyuruyor. Oysa orada halktan en küçük yardım ve destek görmediler.

Aynı günün akşamı Star 1, röportaj yaptığı iki kişiyi "mahalle halkı" olarak tanıtıyor. Yaşlı bir adam ve genç biri. Yaşlı adam sıradan korkularını dile getirirken, genç olanı "biz halk olarak" diye başladığı konuşmasını terör edebiyatıyla sürdürüyor ve "polisin güçlü olduğunu, yanında olmak gerektiğini" belirtiyor. Kim bu genç adam? Tabii ki yaka numarasından, görev yerine kadar herkesin tanıdığı ve bildiği bir sivil polis!..

"Öldürülenler 'İyi' İnsanlardı"

Gazeteci Deniz Teztel operasyon yapılan evlere gitmiş, çevre halkıyla konuşmak istemişti. İzlenimleri şöyleydi:

-Siz yargısız infazlardan sonra evlere gitmişsiniz. Buradaki izlenimleriniz nedir?

-Ben infazlardan yaklaşık bir ay sonra gazeteme bir haber yapmak için Çiftehavuzlar, Bostancı, Sahrayı Cedid'teki evlere gittim. Bu semtlerde polisin gerçekleştirdiği operasyonları halkın ağzından dinlemek istedim. Ancak üç semtte de halkın ortak bir duygusu vardı: Korku...

-Korku mu? Nasıl korku, evlerde öldürülen insanlardan mı korkuyorlardı, yoksa başka bir şeyden mi?

-Hayır, evlerde öldürülenlerden korkmuyorlardı. Yaşadıklarını anlatmaktan korkuyorlardı. Öldürülen insanları tanıdıklarını söylüyorlardı, onların iyi insanlar olduğunu söylüyorlardı... Ama, operasyonlar sırasında neler olduğunu anlatmaktan çekmiyorlardı.

-Bunu biraz daha açar mısınız?

-İlk olarak Sahrayı Cedit'teki eve gittim. Çevrede bulunan bir markete girip, içeride bulunan insanlara olayın nasıl olduğunu sordum. Önce hepsi birbirinin suratına baktı, sonra da "Oldu işte." dediler. "Evde çatışma oldu mu?" diye sordum. Bunun üzerine marketteki bir hanım, "Evet olmuş." dedi. Markette bulunan 30-35 yaşlarındaki bir bey ise "Hayır olmadı." yanıtını verdi. 20 yaşlarındaki bir genç ise "Muş'la, miş'le anlatılmaz bunlar. Benim bildiğim çatışma olmadığı." dedi. Kısaca markette bulunanların çoğunluğu çatışma olmadığını söylüyorlardı. Ancak isimlerinin kesinlikle yazılmamasını istiyorlardı. Daha sonra eve gittim. Tüm katları tek tek dolaşım. Kapıyı açanlar, ya olay gecesi evde olmadıklarını söylüyorlardı, ya da "Bilmiyoruz." diyorlardı, veya kapının arkasından "Kim o?" diye seslenip, kapıyı açmıyorlardı. Çevrede bulunan birkaç dükkana öldürülen iki bayanı tanıyıp tanımadıklarını sordum. Evet tanıyorlardı ve öldürülenler "iyi" insanlardı.

-Diğer semtlerde neler oldu?

-Bostancı'da da insanlar konuşmak istemiyorlardı. Herkes aradan bir ay geçtikten sonra niye bu konuları karıştırdığımı soruyordu. Mahalle sakinlerine göre olay bitmişti. Ufak bir çocukla konuşma olanağım oldu. 7-8 yaşlarındaydı. Bir gün sokakta oynarken düşmüş, Sinan onu eczaneye götürmüş. Çocuk "O ağabeyi tanırdım, iyi bir ağabeydi." dedi. Bunları anlatırken annesi geldi yanımıza ve çocuğa bir tokat atıp, "Bunları herkese anlatma demedim mi? Bir gün başımıza iş açacaksın." dedi. Daha sonra da benden oğlunun isminin kesinlikle yazılmamasını istedi.

-Karasu Apartmanı'nda ne oldu?

-Aslında orada da aynı şeyler oldu. Çevredekiler konuşmak-

tan çekiniyordu. Ancak orada operasyon saatlerce sürdüğü için herkes sabaha kadar olayı izlemişti. Müteahhidin oğlu ve inşaat-taki çavuşla konuştum. İkisi de olay günü orada olmadıklarını söylediler. "Evden aşağıda bekleyen halka ateş edildi mi?" diye sormam üzerine çavuş, önce kesin bir dille "Hayır" dedi. Daha sonra "Ama ben bilmiyorum, yoktum." dedi. Gerek müteahhidin oğlu, gerekse çavuş, öldürülen Taşkın Usta'dan "Taşkın ağa-bey" diye bahsediyorlardı. Her ikisi de "Teröriste benzemiyor-du." diyordu. Hatta çavuş Taşkın'ın yazıhanede oturup, telefon-lara baktığını ve "Burada sizin işinizi yapıyorum. Sizden maaş alacağım." diye kendisine takıldığını anlattı. Çevrede konuştu-ğum insanların çoğu da evde bulunanların aşağıdakilere seslen-diğini, bazı şeyler söylediklerini, ancak ateş etmediklerini söyle-diler. Karasu Ayrıntıman'ına çok yakın olan bir kuaföre gittim. Bir gazetede kuaförün "Sabahat Karataş'ı tanırım. İyi bir insandır." dediği çıkmıştı. Ancak kuaför de böyle bir şey söylemediğini, ga-zetecinin bunu uydurduğunu, her müşteriye tanımasının olanak-sız olduğunu, Sabahat Karataş'ın bir kere dükkanına geldiğini, fön çektiğini ve "kibar birisi" olduğunu söyledi...

-Tüm anlattıklarınızdan özetlersek, evlerin bulunduğu semt-lerdeki insanlar bir şeyler biliyordu, ama anlatmıyordu...

-Evet, kesinlikle böyle... Birçok insan operasyonları duymuş-tu, görmüştü... Ama gördüklerini, duyduklarını anlatmaktan çeki-niyorlardı... Kimbilir belki de bu insanlar bildiklerini anlatırlarsa, kendi başlarına da bir gün böylesi olayların gelebileceğini düşü-nüyorlardı.

-Başlarına bir gün böylesi olayların gelebileceğinden duy-dukları korkuyu gözlemlediğinizi belirtiniz. Bu korkunun kayna-ğında polisin doğrudan tehdidi hissediliyor muydu? Yoksa daha farklı olarak...

-Polis doğrudan tehdit etmiş olabilir. Ama sonuçta bu ülkede insanların bildiklerini anlatmaları ya da tanıklık yapmalarının, başlarına "bir şeyler" gelmesine neden olmasını düşünmeleridir. Bu da düzene ve iktidara güvensizlikten kaynaklanmaktadır. Yani polis doğrudan tehdit etmemiş bile olsa sonuçta devletin ne yapabileceğini bilmenin "korkusu" bu korkunun temel kaynağıdır.

Erenköy'deki Evin Kapıcısı ve Eşi Anlatıyor: "Bir İçim Su Gibiydiler"

Sinan Kukul, Arif Öngel ve Şadan Öngel'in katledildiği apartmanın kapıcısı ve eşi o günü ve onları şöyle anlatıyor:

Kapıcı: Saat 11.00 civarında eve geldim. Evde yalnızdım. Aradan 10-15 dakika geçmeden gürültüler, bağırımlar ve silah sesleri gelmeye başladı. Ne olduğunu anlayamadım. Kapıyı açtım, bir komiser duruyordu. Merdivenler polislerden geçilmez haldeydi. "Ne oluyor?" dedim. "Gir içeri." deyip, kapıyı yüzüme kapattı. Apartmanın etrafı da neredeyse 300-400 polisle çevriliydi.

Silahları yoğundu. Bir ara bizim pencerenin dibinden 4-5 el silah sesi geldi. Birini vurmuşlardı. Üst katlardan da "Katil Polisler" diye bağırarak bir sesi duyuyordum. Sonradan öğrendim, Arif ağabeyin sesiymiş. Sürekli böyle bağırdı. Sinan ağabeyle, Şadan ablayı pencerenin dibinde öldürdüler.

Son olarak, üst katlardan birkaç el silah sesi de geldikten sonra, sesler kesildi. Bir komiser kapıyı açtı ve bana "Onları nasıl tanıyorsun?" dedi. Ben de "Kimleri tanıyor muyum?" deyince "İki no.lu dairedekiler." dedi. İnanır mısınız, dizlerim çözüldü. O ana kadar herkes aklıma gelirdi de iki numaradakiler gelmezdi. Kahroldum, sabaha kadar ağladım.

Komisere "Çok iyi insanlardı." dedim. "Kadını bari öldürmeseydiniz." dediğimde, komiser, "Onlar bizi vuruyor." diye cevap verdi. Ben de lafımı sakınmadım. "Çok kalabalıksınız, nasıl vuracaklar, içinde vurulan var mı?" dedim. Komiser sesini çıkarmadı. Beni birçok kez şubeye götürdüler; hep onları soruyorlardı. O zaman da aynı şeyleri söyledim; "Sağcı olmuşlar, solcu olmuşlar beni ilgilendirmez, ama ben şunu bilirim, çok iyi insanlardı. On bir dairenin hepsini öldürseniz böyle yanmazdım. O kadar dürüsttüler ki..." dedim.

Eşi: Bu apartmanda onlarla bir ev gibiydik. Andaç gündüzleri sürekli benim oğlanla birlikteydi. Birlikte oynarlardı. Şadan abla eve gelir konuşurduk. O kadar iyi insanlardı ki, bu apartmanda en iyi anlaştığım kişiydi. Bir gün bize para lazım olmuştu. Bir daireye gittim, onlarda yokmuş. Şadan ablaya söyledim. Yarım saat içinde hallederim dedi. Gerçekten parayı eve getirip, çocuğa bırakmış. Onlar, "Eğer apartmanla sorunuz olursa veya

"herhangi bir derdiniz olursa" söyle derlerdi.

Kapıcı: Sinan ağabeyi sık sık görmezdik. Bir gün üst katlara mobilya taşıyordum. O da eve geldi ve bana "Biraz da biz terleyelim." deyip mobilya taşıdı. Arif ağabey de öyleydi. Dürüst, canayakın, efendi. İnanır mısınız on bir daire uça umurumda değil, ama onların ölümü çok üzdü bizi...

SHP'nin böyle olduğunu bilmiyordum. Bilseydim bu olayları görmemek için taşınır giderdim. (...) Polis evdeki bütün eşyaları alıp gitti. Kimi kime şikayet edeceksin ki...

Eşi: Benim oğlan sürekli Andaç'ı sayıklıyor. Onu çok seviyordu. Bakın, o gün çıkan bütün gazeteleri kestim. *(Gazeteleri, kupürlerine tek tek bakıp anlatıyorlar. Gazetelerde yazan yalanların kendilerini üzdüğünü söylüyorlar.)*

Kapıcı: Onları anlatmak mümkün değil. Ne diyeyim, bir içim su gibiydiler ve onları öldürdüler.

Halkın Hukuk Bürosu Avukatları:

"Devlet, Operasyonlarda Gösterdiği 'Kahramanlığı' Mahkemelerde Gösterememektedir"

17 Nisan 1992 tarihli gazetelerin manşetlerinde "Devlet yumruğunu indirdi", "Dev-Sol'a büyük operasyon", "11 terörist öldürüldü", "Teröristin sonu" gibi insan hak ve özgürlüklerinden, yaşama hakkından nasibini almamış, kendisine gazeteci-aydın misyonunu yakıştıran örümcek kafaların yazdığı haberleri okuduk. 16 Nisan günü başlayıp, 17 Nisan günü sabaha kadar süren operasyonlarda 11 devrimci katledilmişti. Benzer bir katliam bir yıl önce 12 Temmuz'da yaşandığında da basından yine benzer başlıkları okumuştuk. Ancak, ardında "Devlet zanlıyı sağ yalamalı", "Yargıya iş bırakılmıyor" haberleri vardı. 17 Nisan operasyonunda devletin "terör" isterik çılgınlıklarına basın da katılmıştı. Öldürülenlerin evlerinde çok sayıda silah çıktığını söyleyenler, birkaç gün sonra bu silahların temiz çıktığını, herhangi bir eylemde kullanılmamış olduğunu büyük bir utanmazlıkla açıklayabiliyorlardı.

17 Nisan katliamı da daha önce yaşanan örnekleri gibi devletin "yargısız infazda bulunduğu" gerçeğini bir kez daha

gözler önüne sermiştir. Mahmutbey operasyonunda üç genç öldürüldüğünde "İktidarı daha yeni aldık, bizim iktidarımızda böyle olayların yaşanmasına izin vermeyeceğiz." diyen Demirel, bir gecede 50'ye yakın insan öldürüldüğünde katliamlara kutlama mesajı göndermiştir.

Bu iktidarın 5-6 aylık döneminde içişleri Bakanı'ndan Emniyet Müdürü'ne kadar devletin adam öldürme yetkisi teşvik edildi. Devlet, cenaze törenlerine dahi tahammül gösteremedi. Hiçbir yasada yazılı olmamasına rağmen, cenazeleri engellemeye kalkarak yine suç işledi. Devlet suç işleyen bir mekanizma görevi görmeye başladı. Bu nedenle DYP-SHP iktidarının, iktidara gelmeden önce çizdiği pembe tablolar ne kadar yalansa, dünya kamuoyunu yanıltmak amacıyla, altına imza attıkları anlaşmalara, kararlara da aynı gözle bakmak gerekir. Örneğin, toplu katliamların önlenmesine dair ilke kararlarının altına imza atabiliyor. Bu kararlar Birleşmiş Milletler çerçevesinde oluşturulmuş bulunan Ekonomik ve Sosyal Konsey'in 1989/65 sayılı kararına ek olarak 1991 yılında aldığı kararlardır. Bu kararların 1, 2, ve 3. maddeleri şu önlemleri içermektedir:

"Madde-1: Hükümetler, her türlü yasal olmayan, keyfi ve toplu infazları yasak etmeli ve kendi yasalarında bu tür infazların suç sayıldığını ve ihlallerin ciddiyetini göz önünde bulunduran uygun cezalarla cezalandırılmasını sağlamalıdır. Savaş durumları, savaş tehdidi, iç siyasal istikrarsızlığı ya da başka kamu zaruretini bu tür infazlar için gerekçe sayamaz. Bu tür infazlar, bu durumlarla sınırlı olmamakla beraber şehirlerde gerçekleşmemelidir; silahlı iç çatışmalar bir kamu görevlisini veya resmi yetkiyle hareket eden diğer şahısların ya da bu kişilerin teşviki, onayı ve rızasıyla hareket eden birini aşırı veya illegal şiddet kullanması durumunda ve gözaltında meydana gelen ölüm olaylarında bu yasak hükümet yetkililerinin çıkardığı kararnamelerin üzerindedir.

"Madde-2: Yasal olmayan, keyfi ve toplu infazları önlemek için hükümetler, yakalamak, gözaltına almak, tutuklu ve hükümlü olarak cezaevinde tutmaktan sorumlu olan tüm resmi görevliler ve yasa gereğince zor ve ateşli silahlar kullanma yetkisini haiz olan resmi görevlilerin kendilerine kesin bir emir-komuta zinciri çerçevesinde, sıkı bir denetim sağlanmalıdır.

"Madde-3: Hükümetler üst rütbeli subayların veya kamu yetkililerinin diğer şahıslara bu tür yasal olmayan", keyfi veya toplu infazların uygulanması için yetki vermelerini veya onları teşvik etmelerini yasaklamıştır. Herkes bu tür emirlere uymama hakkına ve sorumluluğuna sahip olmamalıdır. Yasal uygulayıcılarının eğitiminde bu hükümler önemle vurgulanmalıdır."

17 Nisan'da devlet 11 devrimciyi katletti ve bu katliamına meşruluk kazandırmak için gerek "Halk polisi alkışladı" türünden yalanlara, gerekse de çeşitli demagojilere başvurdu. Ancak bizler biliyoruz ki, operasyon sonrası gösterdiği "kahramanlığı" mahkeme salonlarında gösterememektedir; "Evet ben vurdum." diyememektedir. 12 Temmuz duruşmalarında gördük. Ezilip büzülen, yaptığı savunamayan "kahramanlar" adalet dilenmekteydiler. Ancak er ya da geç halk yargılamayı sonuçlandıracaktır. Ve o zaman devlet gerçekleştirdiği "yargısız infazların" hesabını verememenin telaşını yaşayacaktır.

Avukat Several Demir ve Avukat Oğuz Demir:

"Devrimcilerin Cenazelerinden Dahı Korkuyorlardı" Av.

Oğuz Demir: Olayı duyar duymaz, biz dört avukat olarak, Erenköy'deki eve gittiğimizde içeri alınmadık. Cenazeleri aşağı indirilirken gördük. Eve girmedik ama, oradaki insanlarla görüşmeye çalıştık. Bir kişi bize "Birtakım tıkırtılar duydum. (...) Tam kapıyı açtığımda çok uzun boylu, iriyarı, esmer bir adamla karşılaştım. Operasyon var, gir içeri diyerek, kapıyı çekerek kapattı. Daha sonra iki dakika geçmeden operasyon bitti." dedi.

Av. Several Demir: Savcıyla görüştüğümüzde vücutlarından otopsi yapılırken, bol miktarda kurşun döküldüğünü söyledi. Bir vahşet bu!.. Bu arada elbiselerinin olmadığını fark ettik. Elbiseler atış mesafesinin tespiti açısından önemli. Tuzla operasyonundan beri bu tür operasyonlarda elbiseler bulunamıyor. Son gelen üç kişinin elbiselerini emanete alabildik. Cesetleri yakından görmek istedik, yaklaştırmadılar.

Av. O.Demir: Bir ceset üzerinden onlarca kurşun çıkıyorsa bu bir hıncın o insan üzerinden çıkarılması demektir. Başka hiçbir şey değil... Öldürmekten öte, kinin göstergesidir.

(...)

Zevk içinde havaya ateş eden o kişiler, o insanları sağ olarak ele geçirmek için girmiş olamazlar. Öldürmek için, bir devrimciyi yoketmek amacıyla girmişlerdir.

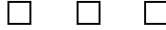
(...)

Av. S.Demir: Normal prosedüre göre polisin öldürme yetkisi yok. Öldürerek yakalama yetkisi yok. Polis sağ olarak yargıya teslim etmek zorunda. Günümüzde yargı yetkisi bile verilmezken, infaz yerinde gerçekleştiriliyor. İçişleri Bakanlığı'nın bir açıklaması var. "Yargı yavaş işliyor." diyor. İçişleri Bakanı'nın böyle bir açıklamada bulunması bu adamlara katliam zemini hazırlıyor. "Biz yakalıyoruz, mahkeme bırakıyor. Bizim çabalarımız boşa gidiyor." diyorlar. Böylelikle "Hem yargılanmasını yaparız, hem kararını veririz. Hem de kararı infaz ederiz. Olay biter." demek istiyorlar.

Ne insan olarak, ne de hukuksal olarak sorarsanız, "Ölü ele geçirme" diye bir şey olamaz. Ele geçirmek tabiri suçlu olduğu zannedilen kişinin yakalanmasına ilişkindir. Çünkü henüz suçlu tespit edilmemiştir. Yakalanıp suçunun tespit edilmesi teslim edilmesiyle mümkündür. Bu ele geçirmektir. İnsanlar bu tarzda öldürüldüğünde ele geçirme artık söz konusu değildir. İnsanların öldürülüp, infazları gerçekleştirildiğinde, yargının atlanması olayı vardır.

Av. O.Demir: Karacaahmet Mezarlığı'nda avukatların gözetilmesine alınması üzerine Üsküdar Savcısı "Bu idari bir işlemdir, kolluk kuvvetleri kendi kararlarını uygularlar. Bunu benim polise uygulamam mümkün değildir. Bana gelen tutanak üzerinde işlem yaparım." diyordu. (...) Burada görüleceği gibi, savcının bütün yetkisi polise devredilmiş vaziyettir. Bunu kendileri de açıkça ifade ediyor zaten. (...) Karacaahmet Mezarlığı'na gittiğimizde bize kesinlikle izin verilmeyeceği söylendi. Etrafımız çevik kuvvet tarafından sarıldı. Avukat olduğumuzu söylediğimizde bizi aramak istediler. Arayamayacaklarını söyledik. Daha sonra telsiz emriyle avukatları bırakın haberi geldi. Arabadan indirip, serbest bıraktılar. Savcılığa suç duyurusunda bulunmak için yürürken, bu sefer bir sivil oto yanımızda durdu ve silahlarıyla inerek bize saldırdılar. Tehdit edip, küfrediyorlardı. Kesinlikle içkiliydiler ve gözleri dönmüştü.

Av. S.Demir: Polisin cenazeye katılanlara saldırmaması, gö-zaltına alması hiçbir şeyle açıklanamaz. Geleneklerimizde cenezelere isteyen katılabilir... Yasal olarak da 2911 sayılı kanun açıktır. Cenazeler bu yasa dışında tutulmakta, izinsiz gösteri kapsamına girmemektedir. Kaldı ki, cenazelere illa tanıyanlar katılır diye bir şey olamaz. Kendini sorumlu hisseden herkes, istediği cenazeye katılabilir, yasal herhangi bir sınırlama yoktur, işlem de yapılamaz. Bu da gösteriyor ki, devrimcilerin cenazelerinden dahi korkuyorlar. Halkın sahip çıkmasına tahammül edemiyorlar. (...)

ADANA KATLAMIYLA İLGİLİ TANIKLIKLAR

Güven Keskinin Bir Yakını: "Cesedinde Darp İzleri Vardı"

Polis 17 Nisan katliamının aynısını Adana'da da gerçekleştirdi. İstenseydi sağ yakalanabilirlerdi. Polis savcıcı da getirerek infazı resmileştirmeye çalıştı. Polis cenazeyi çok uzak yollardan götürerek katılımı engellemeye çalıştı, ben bile cenazeye son anda yetiştim. Cesedine baktığımda kafasında darp izleri vardı. Bu da öldürüldükten sonra veya öldürülmeden önce dövüldüklerini gösteriyor. Ayrıca gazetede çıkan resimler polis tarafından hazırlanıp çekilmiş olabilir.

Bir Lise Öğrencisi: "Polise Karşı Kinim Arttı"

Saat 17.30'da silah sesleri duydum ve sesin geldiği yere gittim. Damların üstünde komandolar vardı. Ev sarılmıştı. Kordonun önünde sivil polisler çoğunlukta idi. Damlardan sürekli ateş ediliyordu. Evin dört bir yanına ateş ediliyordu. Sivil polisler, "Ambulans gelecek." diyerek, halkın arasında yol açtılar. Daha sonra insanların önüne ve arkasına dağıldılar. Önde kiler "Türkiye, Türkiye" diye bağırmaya başladılar. Arkadan da sesler geliyordu, Ama sürekli ateş açıldığı için anlaşılmıyordu. Ön-

dekiler 10-12 yaşlarındaki çocuklardı. Sanki maçıymış gibi slogan atıyorlardı.

içeriden patlama sesi geldi. Sürekli ateş ediliyordu. Oradan ayrılmaya karar verdim. Çünkü çok etkilenmişim.

Polis ile halk arasındaki ilişki belli, aralarında önemli bir mesafe var. Orada polise karşı bir soğukluk vardı. Çevredeki insanların bir kısmı slogan atınca diğerleri de slogan atmak zorunda kaldı. Ben böyle düşünüyorum. Slogan atanların hepsinin isteyerek attığına inanmıyorum.

Bayıltan bombalar kullanılsaydı, yakalanabilirlerdi. Yani istenseydi bu insanlar sağ yakalanabilirdi. Bunları görünce polise karşı kinim arttı.

Bir Gazete Muhabiri: "Kanlarıyla 'DS' Yazmışlardı"

Ev, polis tarafından sarıldıktan sonra Mete Altan içeri girdi. Ve on dakika sonra yanımıza gelerek, "Teslim olun çağrımıza slogan ve marşlarla karşılık verdiler. 'Teslim olmaksızın çatışır, ölürüz.' dediler. Savcı da yanımızdaydı." açıklamasını yaptı.

Yarım saat sonra polis ateş etmeye başladı. İçeridekiler slogan atıyordu, ama anlaşılamıyordu. Makineli silahlarla ateş ediliyordu. Gaz bombası atıldı, ardından tekrar bombalar atıldı. Daha sonra evin kapısı bombayla açıldı.

İçeri girdiğimizde, içeride bulunanların üzerinde çok sayıda kurşun vardı. Duvarlar delik deşik olmuştu, içerdekiler ölmeden önce duvara kanlarıyla "DS" yazmışlardı.

Çevrede yüzlerce insan vardı, olayları şaşkınlık ve tedirginlikle izliyorlardı. Özellikle örr taraftaki çocuklar ve sivil polisler, polis lehine sloganlar atıyor ve İstiklal Marşı söylüyorlardı. Polis çevredekilere, slogan atırarak, milliyetçiliği körüklüyordu.

Operasyona tanık olan bir arkadaşım beni aradı, şok halindeydi. "Hayatımda böyle bir şey görmedim, insanlar öldürülürken, birileri kalkıp slogan atıyor, İstiklal Marşı söylüyor." diyordu.

ANKARA'DAKİ KATLİAMLARLA İLGİLİ TANIKLIKLAR

İktidarın açık infazları karşısında burjuva basın ve çeşitli köşe yazarları katliamlara alkış tutarken, ya da gerçeklere gözleri-ni kapatırken, gerçekleri açıklayan onurlu gazeteciler de vardı.

Gazeteci Hasan Uysal:

"Açıkça Sorgusuz, Yargısız Bir İnfazdı"

Önce herhangi bir "teslim ol" çağrısı yapılmadan 15-20 ci-varında makineli tüfekte, yirmi dakika kadar taranarak bina delik deşik edildi. Daha sonra delik deşik edilmiş evden'tek bir tabanca sesiyle karşılık verildi. Ardından ev makineli tüfeklerle yayılım ateşine tutuldu. Bu arada içeriden canhıraş bir bayan sesi duyuldu. Bu sesi duyunca polislerden biri, iki bomba isteyerek, eve art arda iki bomba attı. Gürültü ve patlamanın ardından polisin "Etrafınız sarıldı, teslim olun." sesi duyuldu. Bu açıklamalarla, benim gördüklerimin hiçbir alakası yok.

Bu açıkça "sorgusuz, yargısız bir infazdı." Panzerleri ve otomatik silahlarıyla, bombalarıyla, yüzlerine kara çalınmış yüzlerce özel tim ve siyasi polisleriyle binayı delik deşik ederek havaya uçuruyorlar. Buradan bunların sağ yakalamak gibi bir düşünceleri olduğunu çıkarmak mümkün mü? Bu gerçek yerinde bir infazdır. Başka bir açıklaması olamaz.

Ben bir grup polisin sokak sakinlerine silahlarını kaldırarak talimat verdiğini gördüm. "Bayrak asın, bayrak asın." diyorlardı.

Polislerin talimatına korkudan ve dehşetten sinmiş Narlı Sokak sakinleri yanıt vermedi. Yanıt vermek bir yana, pencereden başını uzatan bile yoktu.

Bu olaylarla birlikte düşününce "Bire karşı dört" diyen İçişleri Bakanı'nı, "Kana kan intikam" diyen sözde güvenlik görevlilerini, "Kahrolsun insan Hakları" diyenlerle bu olayları düşününce gördüklerimi hiç de yadırgamıyorum.

Katliama Tanıklık Eden Bir Aile:

"Artık Sağ Yakalamıyorlar, Öldürüyorlar"

Evde 45-50 yaşlarında bir kadın, aynı yaşlarda bir adam ve 25 yaşlarında bir genç bulunuyor. İlk önce söze genç olanı başlıyor.

-Akşam eve geliyordum. Her taraf sivil ve resmi polislerle çevrilmiş, mahalleden ne kimse çıkabiliyor, ne de kimse girebiliyordu. Ben de giremedim. Bu nedenle olayın yakın tanığı sayılmam. Ama duyduklarıma göre istense bu insanlar sağ olarak yakalanabilirlermiş. Polisin başta öldürmek için geldiği belli. Önce öldürüp, sonra "teslim olun ulan çocukları" diye küfretmelerinden anlaşılıyor.

Kadın söze giriyor.

-Hücre evi dedikleri ev karşımızdaydı. Rahatlıkla görebiliyorduk. Fakat polisler "Herkes içeri girsin, ışıklarınızı söndürün, kimse camdan dışarı bakmasın." dediler. Her taraf polis doluydu. Binlerce polis vardı. Bütün hazırlıkları yaptıktan sonra evi uzun bir süre taradılar, iki sefer de bomba attılar. Daha sonra "Teslim olun ulan çocukları" gibi küfürlerle içeridekileri hiç ses gelmediği halde teslim olmaya çağırdılar.

-İnsanlarda genellikle bir şaşkınlık, bir ürperti vardı. Sadece bir kadın "İyi olmuş" gibisinden bir şeyler söylüyordu. Ben de kendimi tutamadım, "O nasıl söz, onlar insan, hiç insanın ölümüne sevinilir mi?" dedim. "Dinimizde bile ölümlere saygı vardır." dedim. Ben bunları deyince sustu. Olaydan sonra cenazeler çıkarılırken, çoğu türbanlı bir grup kadın geldi. Bunlar polisi alkışladılar. Polis mahalle çocuklarına şeker ve çikolata vererek, çocukları etrafında topluyordu. Çocukların ellerine bayrak tutuşturdular. Sonra da geçen polisleri alkışlattılar.

-Olayın etkisinden halen kurtulamadım. Çok üzüldük. Evi gördükçe o genç çocuklar gözümüzün önüne geliyor. Halk da o eve sanki türbe gibi gelip gelip bakıyor.

-Alışveriş ettiği bakkal olaydan çok etkilenmiş. Ağladığını görenler var. Artık sağ yakalamıyorlar, öldürüyorlar.

**Telsizier'deki Katliamı Gören Bir Mahalle Sakini:
"Halkın İnsanların Ölümünü Alkışlayacağına
İnanmıyorum"**

Olayın olduğu gece 22.40 civarıydı. Kahveden çıkmış eve doğru gidiyordum. Tüm yollarda, kavşaklarda polisler vardı. Mahalle kuşatılmıştı. O yana doğru giden araçlar geri çevriliyordu. Tipleri çok farklı kişiler, kimlik kontrolü yaptılar. Operasyon yaptıkları belliydi. Sonunda eve gidebildim. Mutfağın penceresi o tarafa bakıyor. Olayı bu pencereden izledim. Evin bulunduğu cepheyi görüyordum. Orada çok sayıda polis vardı. Çevredeki evlere "Lambalarınızı söndürün." diye bağırlıyorlar, söndürmeyen, ya da olayı izleyenlere el feneri tutuyorlardı. Böyle bağırlarak, el feneri tutarak milleti korkutmaya çalışıyorlardı. Ama şunu söyleyeyim ki, çevredekileri korkutmaya çalışırken, aslında polislerin psikolojik durumu ortaya çıkıyordu. Heyecandan mı, korkudan mı artık, ellerinden kaskları, şarjörleri düşüyordu. Çok tedirgindiler. Gelip giderken ekip otoları çöp tenekelerine çarpıyordu. Biraz önce de dediğim gibi polisler bu haldeyken bağırlıyorlar, insanların camlardan uzaklaşmasını söylüyorlardı. Bir de "Banyoya girin" gibisinden sözler duydum.

Televizyonda halkın polise destek verdiği söyleniyor. Polisin alkışlandığı yazıyor gazetelerde. Benim gördüğüm kadarıyla böyle bir şey olmadı. Halkın bu insanların ölümünü alkışlayacağına inanmıyorum. Tanık oldum ve böyle bir şey duymadım. Alkış sesine benzeyen tek duyduğum ses silahların kızığının şak şak sesiydi.

**İşçilerin Enternasyonal Mücadelesiyle Dayanışma
Komitesi: "Polisin Amacı Katletmekti"**

3 Mayıs'ta operasyonun yapıldığı eve giderek inceleme yapmak istediğimizde evin sivil polislerce işgal edildiğini gördük. Bize araştırma yapmak için izin verilmediğini söylediler. Eve gitmemize izin verilmeyince bizler de dışarıdan baktık, ancak çatışma izlerine rastlayamadık. Dışarıdan konuştuğumuz insanlardan, evin çevresinin iki saat öncesinden sarıldığını ve

çevrede bulunanların oradan uzaklaştırıldığını öğrendik. Öldürülenlerin ayaklarında ayakkabıların olduğunu duyduk. Bu da gündüz saatlerinde ya içeri girer girmez, ya da dışarı çıkmaya hazırlanırken, operasyonun gerçekleştirildiğini gösterir. Evde sadece bir silah çıktığından* dolayı çatışmanın olabileceğine ihtimal vermiyoruz. Operasyonu gerçekleştiren Emniyet Müdürlüğü için birçok soru işaretleri var. Bu çelişkiler Güven'in ailesiyle konuştuğumuzda da ortaya çıktı. Güven'in cesedine baktığımızda göğsünde ve kulağında kurşun izleri ve kolunda açık yara izleri gördük. Operasyonun nedenini Emniyet Müdürlüğü'ne sorarak öğrenmemiz gerekiyor. Operasyon saat 16.30'da insanlar sokaktayken başlatılmış. Onlar da sokakta gezerken, rahat bir şekilde gözaltına alınamaz mıydı? Bize göre polisin amacı onları katletmekti. Ve olayı yargısız gerçekleştirmekti.

"Direnmek Dediğin Böyle Olur"

17 Nisan günü Kürt halkı her zamanki gibi normal bir gün yaşıyordu. Ancak, bu normallik saat 13.00'te radyo haberleriyle bozuldu. "İçlerinde Sinan Kukul'un da bulunduğu Devrimci Sol örgütünün 11 militanı İstanbul'da polisle girdikleri silahlı çatışma sonucu ölü olarak ele geçirildiler."

Bu haber, önce suskunluk, sonra derin bir üzüntü yaratıyor ve arkasından, "Nasıl olur? Olamaz, yalandır." sözleri geliyordu. Devletin TV'sine, radyosuna olan güvenini çoktan yitirmiş olan halk, bunun da bir düzmece haber olabileceğini düşünerek inanmak istemiyordu. Diyarbakır'da akşam hava yavaş yavaş karar-maya başladığında insanlar evlerine çekildiler. Evlerinde televizyonları olmayanlar ve gençler ise kahvehaneleri dolduruyor.

Büyük bir heyecanla beklenen an tekrar geldi. Saat 19.30. Star 1 haberleri ve yine aynı haber. Çiftelhavuzlar'daki çatışma ekrana geldiğinde, insanların sesi soluğu kesilmişti. Sloganlar ve onların "Cesaretiniz varsa gelin." sözleri birden insanlardaki düşünceleri değiştiriyor. Üzüntü coşkuya, coşku da alkışlara dö-

(*) Daha sonra hiç silah çıkmadığı kesin olarak anlaşıldı.

nüşüyordu. İnsanların çoğu nefesini tutmuş, sadece alkışlıyordu.

Kahvehanelerde bunlar yaşanırken, gecekondu mahallelerinde de durum bundan farklı değildi. Birçoğunun oğlu işkenceden geçmiş, hapishanede yatmış, ya da dağa çıkmış gözü yaşlı ama onurlu analar, "Helal olsun.", "Canlarım, işte direnmek dediğin böyle olur." diyerek tepkilerini dile getiriyorlardı.

BÖLÜM 5

SESSİZLİK YOK, MÜCADELE SÜRÜYOR

17 Nisan zafere açılan yeni bir kapı oldu; 30 Mart'lar, 14 Haziran'lar, 12 Temmuz'lar gibi...

17 Nisan zafere olan inancın, halka ve devrime karşı sorumluluğun, savaşçı geleneklerin yeni bir zirvesi olarak yükseldi...

17 Nisan devletin katliamcı niteliğinin, iktidarın vahşi yüzünün yeni bir ifadesi olarak yer etti halkın belleğinde...

11 Nisan Kürt, Türk, tüm milliyetlerden halkların direniş destanı oldu...

Ve 17 Nisan, devrimcilerin ve emekçi halkın gözlerinde korkuyu boşuna aradıkları gün oldu.

O gün "zafer" atışlarının kurusıkı olduğunu gördüler. Zafer direnenlere gülümsüyordu. Çünkü orada alkışlanan, yüceltilen savaşçıların direnişiydi. Katledenler ise yine lanetlendi, protesto edildi ve hesap soruldu...

Devrimci Sol 2 Haziran 1992 tarih, 51 sayılı Haber Bülteniyle 17 Nisan öncesi ve sonrası gerçekleştirdiği eylemleri açıkladı.

"İkiyüzlülüğü, İşkence ve Katliamı Ahlak Edinmiş Bir Düşmanla Savaşıyoruz" başlığını taşıyan bültenin eylemlerle ilgili kısmını veriyoruz.

(...)

"EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI EYLEMLERİMİZ DEVAM EDECEKTİR..."

21 Nisan 1992 tarih ve 50 sayılı Haber Bülteni'mizde 16-17 Nisan öncesi ve sonrası eylemlerimizi ayrıca kamuoyuna açıklayacağımızı duyurmuştuk. Bugüne dek yaptığımız gibi bundan sonra da eylemlerimiz üzerine herhangi bir gölge düşürülmesine izin vermeyeceğiz. Oligarşinin tüm yalan ve demagojileri bunu başaramayacaktır.

16-17 Nisan öncesi eylemlerimiz:

1-31.3.1992, İstanbul, Gültepe Karakolu bölge halkına devrimcilere yönelik baskı, terör ve işkence uygulamaları nedeniyle bombalanarak tahrip edilmiştir.

2-31.3.1992, İstanbul Halkalı Vergi Dairesi, oligarşinin halkın emeğine el koyma yöntemlerinden biri olan vergileri protesto etmek amacıyla bombalanmıştır.

3-2.4.1992 günü İstanbul Bahçelievler'de devrimcilere yönelik birçok operasyona katılan polis memuru İbrahim Coşkun, bu suçlarının karşılığı olarak savaşçılarımız tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

4-7.4.1992, İstanbul Alibeyköy Karakolu, oligarşinin halklara ve devrimcilere yönelik baskı ve denetim aygıtlarından biri olması nedeniyle savaşçılarımızca bombalanıp tahrip edilmiştir.

5-9.4.1992 günü İzmir Bayraklı'da işkence ve cinayet şebekelerinin eğitim merkezi olan Bornova Polis Okulu'na ait servis aracı savaşçılarımızca pusuya düşürülmüş, çıkan çatışmada polis memuru Volkan Türkoğlu ile kontrgerilla öğretmeni Ramazan Ege'nin pislikle örülmüş yaşamlarına son verilmiş, diğer işkenceciler yaralı olarak kurtulmuştur. Çatışma sırasında alçakça kurşuna dizilen Hamiyet Yıldız yoldaşımız şehitler kervanımıza katılmıştır. Hesabını mutlaka soracağız.

6-15.4.1992 günü İstanbul/Edirnekapı'da sorgusu tamamlanan Kadir Yavaşoğlu isimli polis ajanı güvenlik birimimizce ölümle cezalandırılmış ve yanına işlediği suçların itirafı bırakılmıştır. Bu itiraflara göre:

Yaşadığı bir gözaltı sırasında polisin ajan-muhbirlik teklifini kabul eden bu şahıs, ajan-muhbirlik faaliyetleri konusunda çeşitli yerlerde ve zamanlarda hain Şaban Taşçı ve 1. Şube işkencecileri tarafından eğitime tabi tutulmuştur. Ancak aldığı tüm eğitime rağmen örgütümüzün ihanet şebekelerine karşı aldığı önlemler sonucu bir zarar vermeden tespit edilerek gözaltına alınmıştır. Güvenlik örgütümüzce yapılan sorgusunda ajan-muhbir faaliyetine nasıl girdiğini, bu şebekede yer alanların isimlerini, kendilerine ders veren Ş.Taşçı ve 1. Şube polislerinin kimliklerini açıklamış, eğitim gördüğü yerleri ayrıntısıyla tarif edip göstermiş ve tüm suçlarını itiraf edip yazıya geçirmiştir. Bir ajan-muhbir şebekesinin üyesi olarak örgütümüze sızmak, faşizme örgütümüz hakkında bilgiler aktarmak isteyen bu hain, örgütümüz tarafından ölüme mahkum edilmiş ve alınan karar Güvenlik Örgütümüzce yerine getirilmiştir.

7-16.4.1992 tarihinde İstanbul Eyüp'te haraç ve zulüm estirmekten başka bir işlevi olmayan bir ekip arabası savaşçılarımızca pusuya düşürülmüş, arabada bulunan iki polis ile bir bekçi yaralı olarak kurtulmuştur.

8-16.4.1992 günü İstanbul Beşiktaş'ta Yurtiçi Kargo'nun sahibine ait olan MEF Dershanesi savaşçılarımız tarafından bombalanarak tahrip edilmiştir. Aylardır her türlü zorluğa ve polis saldırılarına karşın yiğitçe mücadelelerini sürdüren, hak almak için başlattıkları direnişten taviz vermeyen Yurtiçi Kargo işçilerini bugüne dek her türlü araçla desteklediğimiz gibi, bundan sonra da yanlarında olacağız. İşçilere karşı düzenin tüm baskı-terör kurumlarını seferber eden Yurtiçi Kargo sahibinden bu suçlarının hesabını sormaya devam edeceğiz.

9-16.4.1992 günü dünya halklarının baş düşmanı ABD'nin Tepebaşı'ndaki Başkonsolosluk binası savaşçılarımızca hedef alınmış ve bina atılan roketle tahrip edilmiştir. Bu sömürü ve zulüm düzeninin gerçek efendisi olan ABD emperyalizmine karşı tavır almak bugün tüm yurtsever ve demokratların başta görevidir. Çünkü özgürlük ve emeğin mücadelesi ülkemiz toprak-

larına, zenginliklerine el koyan emperyalistlerin kovulmasıyla başarıya ulaşacaktır. Emperyalizme istediği gibi at oynatacağı bir alan bırakmayacağız, her istediklerini yapamayacaklar. Tüm gücümüzle emperyalizme karşı mücadelemizi sürdüreceğiz, ülkemiz halklarına ve bir bütün olarak dünya halklarına yönelik her saldırının sorumlusu olan emperyalizm her zaman değişmeyen hedefimiz olmaya devam edecektir.

16-17 Nisan Sonrası Eylemlerimiz:

Oligarşi 16-17 Nisan katliamıyla ve daha sonraki cinayetleriyle bizleri kuralsız, pis bir savaşa çekmek istedi. Katliamlarla, bin yandan değerli savaşılarımızı hedeflerken, aynı anda insanlık dışı uygulamalarıyla bilinçsiz, kandiliğindenci tepkileri, kuralsız bir savaşı zorladı. Ancak örgütümüz hiçbir zaman oligarşinin bu tuzağına düşmedi, tüm eylemlerinde ilkeleri ve daha önceden açıkladığı hedefler doğrultusunda hareket etti. O pis, çirkef bir savaş istiyordu. Biz ise kurallarımızla, ilkelerimizle, hedeflerimizle bu savaşı nasıl kavradığımızı ve hiçbir zaman bilinçsiz bir kör terör içine düşmeyeceğimizi bir kere daha kanıtladık. Savaşı pis ve çirkef yöntemlerle sürdürmek ancak korkunun, paniğin belirdiği oligarşinin yöntemi olabilirdi ve öyle oldu. Sonuçta korkuları daha arttı, panikleri biraz daha yayıldı. Katliamın öğrenilmesinden hemen sonra harekete geçirilen Silahlı Devrimci Biriiklerimiz aşağıdaki eylemleri gerçekleştirmişlerdir. Bunlar dışında hiçbir eylemin sorumluluğunu üstlenmediğimizi, yüklenmek istenen eylemlerin kontrgerillanın marifeti olduğunu bir kere daha tekrar etmek isteriz.

10-17.4.1992 günü İstanbul Kağıthane'de oligarşinin baskı terör mekanizmasını oluşturan polislerden ikisi (Şerif Kurt ve Kadir Erdoğan) savaşılarımızca ölüm cezasına çarptırılmıştır.

11-17.4.1992, Bursa'da işkenceci polislerin toplanma yeri olan Polis Emeklileri Lokali bir SDB birliğimizce bombalanarak tahrip edilmiştir.

12-18.4.1992, İstanbul Gaziosmanpaşa semtinde gezici işkence merkezleri olan ekip arabalarından birini pusuya düşüren savaşılarımız arabada bulunan komiser Bülent Üstün ile Bekçi Mücahit Ünlü'ye bu suçlarının cezasını ödetmiştir.

13-19.4.1992, İstanbul Kocamustafapaşa'da üç polisin kal-

diğı bekar evi yerleştirilen bomba ile tahrip edilmiş, hiçbir yerde huzur bulamayacakları işkencecilere bir kez daha hatırlatılmıştır.

14-19.4.1992, *İstanbul Atışalanı'nda devriye gezen bir ekip arabası açılan taciz ateşi ile kovalanmış, rahat gezemeyecekleri mesajı verilmiştir.*

15-20.4.1992, *İstanbul Sanayi Mahallesi'nde polis İsmail Selçuk ve yanında bulunup yardım eden sicilli faşist Yılmaz Başkaya isimli şahıs cezalandırılmış, olayda çıkan çatışmada yoldaşımız Önder Özdoğan şehit düşmüştür. Son nefesinde dahi kendisini kuşatan ölüm mangalarına karşı sloganlarımızı haykıran Önder yoldaşımızın hesabını soracağız.*

16-20.4.1992, *İstanbul Topkapı'da Çevik Kuvvet polisi Selami Epik bugüne dek kırdığı kafa ve kolların hesabını savaşçılarımızın kurşunlarıyla ödemiştir. Yaralı olarak kurtulan bu işkenceci aynı şansı bir daha bulamayacaktır. Aynı olayda, "Polisi vuran terörist" diye lanse edilip, Merter'de kurşuna dizilen Eşref Kaplan isimli gencin açıkladığımız gibi ne örgütümüzle ne de eylemle herhangi bir ilgisi yoktur. N.Menzir çaresizliğini ve cinayetlerini bu tür yalanlarla örtbas etmeye çalışmaktadır.*

17-22.4.1992, *Adana'da Çevik Kuvvet polisi Eşref Edip Salman katliamların karşılığı olarak cezalandırılmıştır.*

18-22.4.1992, *İstanbul, Eyüp'te savaşçılarımızın Fatih Emniyet Amiri Ahmet Kaplan'ın geçiş yoluna kurdukları uzaktan kumandalı tuzak hedefi vuramamışsa da işkencecilere sokakta bile rahat gezemeyecekleri mesajını canlı bir şekilde vererek amacına ulaşmıştır.*

19-23.4.1992, *İstanbul Çağlayan'da birer işkence merkezi olan karakollardan Sirkeci Karakolu'nda görevli Komiser Muavini Ahmet Acar savaşçılarımızca cezalandırılmış, yaşamın sadece karakollarda olmadığı ve yaşamın her alanında devrimcilerin bulunduğu işkencecilere bir kere daha gösterilmiştir.*

20-25.4.1992, *İstanbul Okmeydanı'nda devriye görevi yapan bir ekip otosu taciz ateşiyle bölgeden uzaklaştırılmıştır.*

21-27.4.1992, *İstanbul Halıcıoğlu'nda Çevik Kuvvet aracı, savaşçılarımızın oligarşinin militarist güçlerinden el koyduğu G-3 silahıyla taranmış, arabada bulunan polislerden sekizi ağır yaralanmış, bunlardan Yedigöller Akanlaç isimli işkenceci*

4.5.1992 günü hak ettiği biçimde ölümden kurtarılamamıştır.

22-28.4.1992, Bursa Çekirge'de bulunan Devlet Bakanı Cavit Çağlar'a ait köşk baskı ve sömürü düzeninin sorumlularından biri olduğu için bombalanmıştır.

23-28.4.1992 günü İstanbul Bakırköy'de devriye gezen polis ekiplerine devrimci adaletin onlara sokakları da yasakladığını göstermek amacıyla bir tuzak hazırlanmış, tuzaktan kılpayı kurtulan ekip arabası tahrip edilmiştir.

24-30.4.1992, Mehmet Sami Tarhan isimli itirafçı, örgütümüze verdiği zararlar nedeniyle Sağmalcılar Cezaevi'nde güvenlik birimizce cezalandırılmıştır. Kürdistan Silahlı Birliklerimizden Tunceli gerilla birliğinin bir üyesi olan bu şahıs Mart ayı sonunda bir konaklama sırasında birliğinden kaçıp düşmana sığınmış ve itiraflara başlamıştır. İtiraflarını sonuna kadar sürdüren M.Sami Tarhan bu suçları nedeniyle cezalandırılarak örgütümüze ve halka zarar veren hiçbir itirafçı-muhbirin cezasız kalmayacağı bir kez daha gösterilmiştir.

25-2.5.1992, İstanbul Hürriyet Mahallesi'nde, 16-17 Nisan katliamına katılan bir polis timi, merkezleri olan kahvede savaşçılarımızca pusuya düşürülerek cezalandırılmıştır. Birinin yaralı kurtulduğu bu eylemimizde katiller timine mensup Tevfik Çiğerci, Ercan Göktepe, Ömer Akbulut, Adem Başer ve Cevat Yılmaz isimli işkenceciler hak ettikleri cezaya çarptırılmıştır.

Bu olay sonrası, eyleme katılanlardan birinin yakalandığını ve bu şahsın uyuşturucu müptelası olduğunu açıklayan Necdet Menzir'den o günden bu yana ses çıkmamıştır. Bugüne dek yüzlerce yalanı ortaya çıkan N.Menzir'i bu olayın iç yüzünü açıklamaya çağırıyoruz. Buyursun açıklasın kim uyuşturucu müptelası. Kendilerine hiçbir ifade vermeyen yiğit bir insanı suçlamak kolay, kanıtlamak zordur. Ama bu kez ölüm mangaları şefi Menzir, söylediklerini yutacaktır. Verecek tek bir cevabı yoktur çünkü.

26-4.5.1992, Bursa'da Necdet Bay isimli polis, bugüne kadar halklara ve devrimcilere karşı sürdürülen baskı ve katliam politikalarının uygulayıcılarından biri olarak savaşçılarımızca ölüm cezasına çarptırılmış ve bu ceza infaz edilmiştir.

27-6.5.1992, İstanbul Üsküdar'da Mehmet Damar ve Celal Sönmez isimli polisler ölüm mangalarının Ankara'da yoldaşları-

mıza karşı yürüttüğü katliama misilleme olarak cezalandırılmıştır.

28-6.5.1992, İstanbul Bakırköy'de Çevik Kuvvet mensubu Alaaddin Çaycı ile lokantasını polislere açıp bir üs gibi kullandırıran sivil faşist Fevzi Okyay cezalandırılmış, baskı-zulüm mekanizmasına ne şekilde olursa olsun yardım edenlerin cezasız kalmayacağı gösterilmiştir.

29-7.5.1992, İstanbul Bakırköy DYP İlçe Binası bombalanarak iktidarın baskı ve katliam politikalarından birinci derecede sorumlu Demirel'in partisine bir uyarı yapılmıştır.

30-8.5.1992, İstanbul Acibadem'de, halka ve devrimcilere karşı katliam politikalarının sorumlularından DYP'nin İstanbul il Başkanı Muhsin Divan savaşçılarımızca vurulmuş ancak bu emperyalist uşağı yaralı kurtulmuştur. DYP sorumlularına karşı eylemlerimiz devam edecektir. Tüm bu katliamların siyasi sorumlusu olan Demirel ve partisinin yetkilileri, milletvekilleri, mutlak savaşçılarımızın hedefi olacak ve suçlarının hesabını vereceklerdir. Bu olay sonrası Muhsin Divan gibi bir korkaktan kahraman yaratmaya çalışan iktidar ve uşak basın boşuna uğraşıyor. Ne M. Divan silahını kullanabilecek cesarete sahip olabilmektedir, ne de herhangi bir savaşçımız yaralanmıştır.

(...)

16-17 Nisan sonrası çok değerli yoldaşlarımızı kaybettik. Ama hiçbirinin yeri boş kalmadı ve şehit yoldaşlarımızın direnişleri yolumuzu biraz daha aydınlattı, gücümüze güç kattı. Bugün, 16-17 Nisan öncesinden daha güçlüyüz. Şehit yoldaşlarımızın bıraktığı direniş kararlılığı ve inançları gücümüzü büyümüş, kararlılığımızı bilemiştir.

Oligarşi ise biraz daha çıkmaza saplandı, biraz daha çaresizleşti. Devrimci şiddetin kabusunu yaşadılar ve bunu hiç unutmazlar. İstersek, gücümüzü yöneltirsek onları sokakta bile gezemez hale getiririz, evlerinden burunlarını bile çıkaramazlar. Biz güç kanıtlama ve kan dökme merakında değiliz ve hiçbir zaman da böyle bir isteriye kapılmayız. Kendi programımız ve hedeflerimiz doğrultusunda mücadelemizi ve eylemlerimizi sürdürmeye devam edeceğiz. Karşı karşıya kaldığımız her genel saldırıda, her katliamda aynı genel karşılığı göstereceğimizi ve oligarşiye verilen desteği ve destek sahiplerini hiç unutmayaca-

ğımızı bir kere daha hatırlatmak isteriz. Hiç kimse devrimcilerin bir operasyonla yok edileceğini sanıp da bayramlıklarını giyme-, sin, salyalarını akıtmasın. Herkese ruhlarını çıkar için satma- masını, doğrunun ve haklının yanında olarak çok şey kazana- caklarını, çöken bir düzenle birlikte mezara sürüklenmenin hiç- bir çıkar karşılığı kabul edilmemesi gerektiğini söylemekten bı- mayacağız. Bunu anlayanlar dostumuzdur, anlamamakta ve üç- beş kuruş için kendini satmakta ısrar edenlere ise düşmanlı- ğımızdan başka verecek bir şeyimiz olmayacak. Halkların ve devrimcilerin düşmanı olmak ise bugünden ölmek demektir, ta- rihin ve insanlığın lanetini kabul etmek demektir."

ÖZGÜR-DER'Lİ AİLELER YARGISIZ İNFAZLARI PROTESTO ETMEK İÇİN AÇLIK GREVİ YAPTI

Özgür-Der'li aileler, 16-17 Nisan'da 11 devrimcinin herkesin gözleri önünde, sorgusuz-yargısız infaz edilmesini ve iktidarın giderek yoğunlaşan baskı politikasını protesto etmek için açlık grevine başladılar.

11 devrimcinin ve Mardin'de 43 Kürt yurtseverinin katledil- mesinin sorumlusunun DYP-SHP hükümeti olduğunu açıklayan Özgür-Der'li aileler, Demirel'in MC dönemini hortlatmak istediği- ni belirttiler. Aileler, Demirel'in halkları birbirine düşürerek kırdır- ma politikasının yeni olmadığını, bu politikaların MC döneminin bir tekrarı olduğunu açıkladılar. "Biz, asıl teröristlerin kimler ol- duğunu çok iyi biliyoruz." diyerek Eminönü HEP binasında açlık grevine başladılar.

Grevci ailelerin basın toplantısında konuşan TAYAD Eski Başkanı Mustafa Eryüksel de yaptığı konuşmada, "Evet, ortada teröristler ve terör vardır. Yıllardır cezaevlerinde, işkencelerde ölümlerin ve son zamanlardaki yargısız sokak infazlarıyla ger- çekleştirilen toplu katliamların sorumlusu halk değil, devlettir." dedi.

**Ailelerin Demirel ve İnönü'ye gönderdikleri
mektubun metnini aşağıda sunuyoruz:**

"SAYIN DEMİREL, SAYIN İNÖNÜ

17 Nisan'da 11 insan daha öldürüldü. Ve bu ülkenin Başbakanı "Beyinlerini dağıttık" diyerek açıklama yaptı. Kimin beynini dağıtıyorsunuz Sayın Demirel? Sizin göreviniz insanların "hukuk içinde kalarak" beynini dağıtmak mı? MC dönemindeki katliamlarınız devam ediyor. Bir yandan demokrasi derken, bir yandan evlatlarımızı katlediyorsunuz. O zaman savcılar, mahkemeleri kaldırın. Sandalyelerinizden kalkın! Oralara polisleri oturtun. Oradan da "zafer" naraları atsinlar.

Her gün televizyonda insan haklarından söz ediyorsunuz. Teröristlerden bahsediyorsunuz. Biz analar televizyonda halkın gözü önünde kimin terörist olduğunu tartışmaya çağırıyoruz sizi.

ÖLENİN KİM OLDUĞUNU ÖLDÜRENİN KİM OLDUĞUNU GÖRECEKTİR, TANIYACAKTIR HALKIMIZ.. SORGUSUZ-SUALSİZ KATLETTİĞİNİZ ÇOCUKLARIMIZIN CENAZELERİNİ BİLE KALDIRMAMIZA TAHAMMÜL EDEMEDİNİZ. TÜM İSTANBUL POLİSİNİ ÜZERİMİZE SALDIRTTINIZ.

İktidara geldiğiniz günden beri işkence ve katliamdan başka ne verdiğiniz? İnsan hakları vaatlerinize halen kanan DYP-SHP'li-lere seslenmek istiyoruz...

Katliamlara ortak olmak istemiyorsanız, çocuklarınızı, yakınlarınızı onurlu ve adaletli bir çalışma sonucu kazanılmış bir parayla yedirmek, giydirmek istiyorsanız İSTİFA EDİN!

DÜŞÜNÜN! SUÇU ÜLKESİNİ SEVMEK OLUP DA BEDELİNİ İŞKENCELERDE, KAYBEDİLEREK VE KATLEDİLEREK ÖDEYENLERİN ANALARINI BABALARINI DÜŞÜNÜN VE KARRAR VERİN!

DİRENİŞ SAHIPLENİLDİ

17 NİSAN

-Devrimcilerin direnerek, savaşarak şehit düştüğü sabahın ilk saatlerinden başlayarak, direniş kalelerinde savaşçıların haykırduğu sloganlar, şiarlar dalga dalga yayılmaya başladı İstanbul sokaklarına. İstanbul'un pek çok yerine "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür", "17 Nisan'ın Hesabını Soracağız" yazılı pan-

kartlar asıldı.

-İstanbul Fındıklı'da Siemens binası, Samatya Ziraat Bankası molotof kokteylleri atılarak tahrip edildi.

-Eskişehir'de Gökmeydanı ve çeşitli mahallelerde Devrimci Sol imzalı "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür", "Sinan Kukul'lar Ölmez" sloganlarını içeren yazılamalar yapıldı, Atatürk Lisesi yakınlarına "Oligarşi Döktüğü Kanda Boğulacaktır-Devrimci Sol" yazılı pankart asıldı.

18 NİSAN

-İstanbul'da yedi banka şubesi, şehitlerin anısına, molotof kokteylleri atılarak tahrip edildi. Fakültelerin önüne ve şehrin değişik yerlerine DEV-GENÇ imzalı pankartlar asıldı.

19 NİSAN

-Gaziosmanpaşa ve Aksaray'da iki banka molotof kokteylleri atılarak yakıldı.

-Malatya E Tipi Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar İstanbul ve Kürdistan'daki 16-17 Nisan katliamlarını protesto için iki günlük açlık grevine başladılar.

-İnönü Üniversitesi'nde katliamı protesto için bir forum düzenlendi. Katliamların mücadeleyi durduramayacağı dile getirildi.

-Malatya'da şehrin birçok yerinde "Biji Devrimci Sol", "Devrimci Sol Yaşıyor", "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür, Hesabını Soracağız" içerikli yazılamalar yapıldı.

20 NİSAN

-Etiler, Gültepe, Şirinevler, Çağlayan, Levent, Pendik, Hasköy ve Küçükçekmece'de dokuz banka şubesi molotof kokteyli ve patlayıcı atılarak tahrip edildi.

-İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi ve İstanbul Üniversitesi Merkez Bina'da yapılan forumlarda katliam protesto edildi. Polis forumlara saldırarak 100'den fazla öğrenciyi gözaltına aldı. Ayrıca İTÜ Ayazağa Kampusu, Yıldız Üniversitesi ve Mimar Sinan Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nde de 16-17 Nisan şehitleri için forumlar yapıldı. Öğrenciler pankartları ve sloganlarıyla şehitlerine sahip çıktılar.

-Beyoğlu Demirören İş Merkezi'ne, Şirinevler Taşocağı'na, Şişli Üstgeçidi'ne, Bakırköy'e 17 Nisan direnişini selamlayan Devrimci Sol imzalı pankartlar asıldı.

-Gaziantep Özel Tıp Cezaevi'ndeki devrimci, yurtsever tutsaklar, İstanbul ve Kürdistan'daki katliamları protesto etmek için üç günlük açlık grevine başladılar.

-Bursa Görükle Kampusu Yurdu'nda UL-DER'liler ve yurtseverlerce 16-17 Nisan'da İstanbul ve Kürdistan'da katledilenleri anmak için bir toplantı düzenlendi. Devrimci, demokrat tüm grupların katıldığı anma, and içilerek bitirildi.

-EYÖ-DER'li öğrenciler Ege Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'nda 16-17 Nisan katliamlarını protesto etmek amacıyla bir forum yaptılar. Ayrıca üniversite içerisine Devrimci Sol imzalı pankartlar asıldı.

-Bornova'da bir banka şubesi molotoflandı.

21 NİSAN

-Küçükarnutlu'da, cenaze törenine katılmaları engellenen halk yaktıkları ateşlerle, pankartlarıyla şehitlerine sahip çıktı. 94 kişi gözaltına alındı.

-Çukurova Üniversitesi öğrencileri 11 devrimcinin katledilmesini protesto etmek için bir forum düzenlediler. Pankartlarda, sloganlarda şehitlere saygı, savaşın süreceğine inanç vardı.

-İstanbul Üniv. Edebiyat Fakültesi'ndeki öğrenciler bazı ders kitaplarını ve günlük gazeteleri ateşe vererek, katliamı, polisin 100 arkadaşlarını gözaltına almasını ve basının tavrını protesto ettiler.

-Diyarbakır Cezaevi'ndeki tutsaklar, 16-17 Nisan'daki katliamları protesto için 5 günlük açlık grevine başladılar.

-Hacettepe Üniv. Beytepe Kampüsü'nde AYÖ-DER'lilerin öncülüğünde tüm devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerin katılımıyla 17 Nisan şehitlerini anmak için bir forum yapıldı.

-ODTÜ'de devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerce düzenlenen anmada "AYÖ-DER'liler" imzalı "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür" pankartı açılarak, öğrenci gençliğin bugüne değin devrim şehitlerine sahip çıktığı ve bu geleneğin sürdürüleceği vurgulandı.

-EYÖ-DER'li öğrenciler 9 Eylül Üniv. Eğitim Fakültesi Kanti-

**OHS, GRUP YORUM, ÖZGÜRLÜK TÜRKÜSÜ,
FOSEM, Kültür ve Sanatta TAVIR dergisinin
Katliamla İlgili Açıklaması**

17 Nisan'da terörist diye ilan edilerek katledilen Ayşe Gülen, Ortaköy Kültür Merkezinde çalışmalarını sürdüren tiyatromuz OHS'nin bir oyuncusuydu. Gerek sokak oyunları, gerek sahne oyunları ile yüzlerce kez izleyici karşısına çıkan ve son güne kadar da tiyatro çalışmalarına katılan, yeri yurdu belli, tanınan bir arkadaşımızdı. Polisin 'ölü ele geçirmesi' bir kimsenin 'suçlu' sayılması-na yetiyor. (...)

Bu olay bir komplodur. Arkadaşımızın suçu neydi? Kanıtılsın! Eğer halkının mutlu, özgür, sömürsüz bir dünyada yaşamasını istemek ve bunun için tiyatro yapmak suçsa ve "terörizm"le adlandırılıyorsa, biz OHS oyuncuları bu suçu işlemeye devam edeceğiz.

**Tüm ÖZGÜR-DER Başkanı Av. Zerrin Sarı
Katliamla İlgili Şu Açıklamayı Yaptı:**

17 Nisan günü yapılan operasyonlar sonucu, polisin Anti-Terör Yasası'ndan aldığı güçle, pervasızca yaptığı yargısız infazlardan biri daha yaşandı. Kontrgerilla ve MİT, katliamlarına bir yenisini ekledi. (...) Devletin en yetkili ağızları da yargısız-sorgusuz infazı onaylamışlardır. Hem de 'hukuk sınırları içinde' cümlesini ağızlarından düşürmeden. Morgdaki cenazelerin aldıkları kurşun yaralarının durumundan, olayın 'yargısız infaz' olduğu çok açıktır. Bu mudur 'hukuk sınırları içinde kalmak?' (...)

**Devrimci Mücadelede Avukatlar Adına
Av. İmmihan Yıldırım:**

(...)

Polisçe katledilen bu insanların, haklarındaki iddiaların aksini ispatlama şansları ortadan kaldırılmıştır. Ortada sadece 'suçlayan, 'yargılayan' ve kararı 'infaz' edenler kalmıştır. (...) MİT'in kaleşörlüğünü yapanlar

dışındakilere sesleniyoruz:

-Yeni Tuzlalar, Hasanpaşa'lar, 12 Temmuz'lar, kana boğulan 1 Mayıslar ve Nevroz'lar istemiyorsak;

-İşkence ve yargısız infazlara son verilsin, kayıplar bulunsun, katliamlar durdurulsun, suçlular yargılansın istiyorsak,

-Halkın kendi değer yargıları olan hukuku ve adaleti savunuyorsak, katliamlara sessiz kalmayıp, karşı çıkmalıyız.

Çünkü bugün bu şekilde katliamı gerçekleştirenlerin, yarın genç-yaşlı, çoluk-çocuk demeden yüzlerce insanı katledeceğini unutmamalıyız.

ni'nde forum yaptılar. Forum alanı, katliamı kınayan afişler ve dövizlerle donatıldı.

-Güzelyalı ve Gürçeşme'de bazı banka şubeleri molotoflandı.

-Malatya DGM'de yargılanan Devrimci Sol tutsakları mahkemeye verdikleri dilekçede, devrimci adaletin 16-17 Nisan katliamının sorumlularının yakasını bırakmayacağını belirttiler.

22 NİSAN

-Ankara Üniv. Veterinerlik Fakültesi'nde 17 Nisan şehitleri için bir anma toplantısı düzenlendi, pullamalar, afişlemeler ve konuşmalar yapıldı.

-Ankara Üniv. Hukuk Fakültesi önünde de bir başka anma gerçekleştirildi. AYÖ-DER'lilerin düzenlediği anmaya diğer anlaşılar da katıldı.

-SUSER işçileri de düzenledikleri toplantıyla 17 Nisan şehitlerine sahip çıktılar. Anadolu Yakası Sular İdaresi'ndeki toplantıda, tüm işçilere şehitlerin cenaze törenine katılma çağrısı yapıldı.

-Ankara'da sanatçılar da 17 Nisan'daki katliama tepkilerini bir basın toplantısıyla ortaya koydular. Ankara Halk Sahnesi, Dağarcık Halk Bilim Araştırma Derneği ve Can Şenliği oyuncularından oluşan sanatçıların basın toplantısında, salonda, "Katliamlara Son" pankartı açılarak katliamı gösteren afişler sergilen-di.

-Adana'da Toros ve Gültepe'ye katliamı kınayan Devrimci

Devrimci Mücadelede İşçiler ve Memurlar Katliamı Kınayan Basın Açıklamasında Şunları Söylüyorlar:

Egemen sınıfların çarpıtmaları boşunadır. Halkın insanca ve onurlu yaşamı, ülkesinin bağımsızlığı ve demokrasi için ölümü göze alarak savaşanları halkımız her zaman sahiplenecektir, bağrına basacaktır.(...)

İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir cenazelerde gözüaltına alınan insanlara, cenazeye katılmalarını hazmedemeyerek sorulmasını istiyor; '15-16 yıldır annesinin-babasının yüzünü görmeyen bu insanlarla ne gibi ilişkileri var?' Madem ki sordu, bize de cevap vermek düşer. (...)

Halkımız bu insanları, açlığa, yoksulluğa karşı, yarı-nından korkmadan insanca ve onurlu bir yaşam mücadelesinde, fedakarlıklarıyla, çalışkanlıklarıyla, korkusuzluklarıyla her zaman yanında buldu. Ya sizi?

Sizi halkımız, işkencehanelerde, manavdan-kasaptan, esnaftan, önünüze gelen her insandan aldığınız rüşvetlerde, insanlıktan ve sevgiden uzak her davranışınızla, hak mücadelelerine her saldırışınızda, kurşunlarınızla, gecekondu yıkımlarında gördüler. (...) Türkiye toprakları ve Türkiye halkları devrimcileri her zaman bağrına basacak ve onların gösterdiği yolda onlarla beraber mücadeleye devam edeceklerdir.

Basın Açıklaması

Tuzla ve Cihangir infazlarıyla gelişen, giderek kurumlaşan yargısız infazlar, toplu imha operasyonları tüm kesimlerle, insan haklarıyla alay edencesine meşru gösterilmek istenmektedir. (...) İnsanlar devlet karşıtı ve devlet taraftarı diye ayrılarak farklı hukuklar uygulanyorsa, o toplumda insan hakları, eşitlik ve savunma lafta kalır. (...) Ne var ki, devlet, devlet karşıtı olarak değerlendirdiklerini imha etmeyi bir zafer olarak görmektedir. Bu anlayışın egemen olduğu yerde demokratik hukuk devleti ve insan hakları söz konusu olamaz.

İHD İSTANBUL ŞUBESİ

Sol Güçler imzalı pankartlar asıldı.

23-24 NİSAN

-Kürdistan ve İstanbul'daki katliamları ve İskenderun'daki keyfi gözaltıları protesto için HEP tarafından bir haftalık (ikişer gün dönüşümlü) açlık grevi yapıldı. Açlık grevinde yer alan İskenderun TÖDEFli öğrencilerce çeşitli dövizler asıldı, Devrimci Gençlik özel sayısı dağıtıldı.

-İstanbul'da birçok fakülte ve semtte büyük boyutta Devrimci Sol bayrakları ve "Devrimci Sol Savaşıyor", "17 Nisan Unutulmayacak" yazılı pankartlar asıldı. Şehrin değişik yerlerinde kuşlamalar yapıldı.

-Bursa Özel Tip Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklar, Kürdistan ve İstanbul'daki katliamları protesto etmek için 23 Nisan'dan itibaren açlık grevine başladıklarını açıkladılar.

-Bursa İHD, HEP, Otomobil-İş, EĞİT-SEN, TÜM SAĞLIK-SEN ve ÖZGÜR-DER'liiler bir basın toplantısı düzenleyerek, Kürdistan ve İstanbul'daki katliamları ve Bursa E Tipi Cezaevi'nde yaşanan baskıları protesto ettiler.

-Aydın merkeziyle, Nazilli, İncirliova, Atça, Sultanhisar ilçelerinde 16-17 Nisan şehitleriyle ilgili Devrimci Sol Güçler imzalı pankartlar asıldı, yazılamalar yapıldı.

-Aydın HEP binasında 16-17 Nisan katliamlarını protesto etmek için TÖDEF'li öğrencilerin girişimiyle üç günlük açlık grevi yapıldı.

-Söke Halkevi'nde de katliamla ilgili açlık grevi yapılırken, ilçede çeşitli pankartlar asıldı.

25-26 NİSAN

-Kocaeli'nde 17 Nisan direnişiyle ilgili yazılamalar yapıldı, yirmiyeye yakın pankart ve Devrimci Sol bayrakları asıldı.

-11 Devrimci Sol savaşçısının ve 37 Kürt yurtseverinin katledilmeleri HEP Bursa-Yıldırım ilçe binasında çeşitli kesimlerin katıldığı bir anma ile protesto edildi.

-Eskişehir'de Esbank ve Şekerbank şubeleri Devrimci Sol tarafından molotof kokteylleri ile tahrip edildi.

-Bursa'da Görükle Kampüsü'nde ve şehir içinde DEV-GENÇ ve DSG imzalı pankartlar asıldı, yazılamalar yapıldı.

Anadolu ÖZGÜR-DER Başkanı Aysel Sözeri'nin Basın Açıklaması

Soruyoruz:

Gaz bombası atıldıysa neden tarandılar?

Evladlarımızın evlerini tatbikat bölgesi olarak mı görüyorlar?

Hakim kim? Savcı kim? Mahkemeler nerede?

Halk; işkenceye karşı mücadele eden, işkencecilerin, halk düşmanlarının yargılanmasını isteyen, pahalılığa, zulme karşı mücadele eden evlatlarını reddetmez. Türkiye halkları çocuklarını tanır, devrimcileri bilir.

Dün Esmâ'lara, Gayrettepe'de tecavüz edenler mi insanlıktan, insan haklarından bahsedecek? (...)

12 Eylül'den beri işkenceleri ile, devrimcileri katletmesi ile ün salan Mete Mtan'lar mı adil davranacak?

Hayır!

Üç kişinin örgüt üyesi olup olmadıklarını bile bilmiyorlar.

Sağ yakalama değil, infazı nasıl saklarız çabası içindeler. Bizler Adana'daki bu katliamın sorumlularının yargılanmasını istiyoruz.

Halkın adaleti sokaklarda gerici-faşist güçlere slogan attırmak değildir. (...)

İHD Yönetim Kurulu'nun Yaptığı Basın Açıklaması

(...)

Yine 30.4.1992 günü Adana Kurtuluş Mahallesinde bir yargısız infaz daha yaşandı. Terörle Mücadele Yasası'ndan güç alan emniyet güçleri, suçları ne olursa olsun ele geçirip yargılaması gerekirken, insanları kendileri yargılayarak ve hükmü hemen vererek, infaz etme yolunu seçmişlerdir. Ayrıca emniyet güçlerinin operasyon sonrası havaya silah atarak ölümleri kutlaması ve ölümlere alkış tutmasını geleneklerimiz ve insanlık değerleriyle bağdaşmayan çağdışı bir davranış olarak görüyor ve kınıyoruz.

(...)

27-28 NİSAN

-Denizli'de 17 nisan'la ilgili olarak Devrimci Sol Güçler imzalı pankartlar asıldı. Ayrıca mücadele dergisi bürosunda işçilerin ve öğrencilerin katılımıyla üç günlük bir açlık grevi başlatıldı.

-Devrimci Mücadelede İşçiler ve Memurlar, İstanbul Anakent Belediyesi önünde basın toplantısı düzenleyerek 17 Nisan'daki katliamı protesto ettiler.

KATLIAMLAR YURTDIŞINDA DA ÇEŞİTLİ EYLEMLİLİKLERLE PROTESTO EDİLDİ

Berlin: 18 Nisan'da Kreuzberg'de bulunan Pamukbank şubesinin, Berlin'deki THY binasının camları kırılarak tahrip edildi. Eylemleri Devrimci Sol Güçler üstlendi.

Ayrıca 18 Nisan'da Berlin SFB televizyon binası 40 kişilik bir grupla işgal edilirken, Berlin'deki Haus Der Demokratie binasında Devrimci Sol Güçler tarafından başlatılan 3 günlük açlık grevi 25 Nisan'da sona erdi.

21 Nisan'da Alman Sosyal Demokrat Partisi işgal edildi.

Ulm: Bir banka şubesine molotof kokteyli atıldı.

Saarbrücken: Saarland TV binası işgal edildi.

Köln: 18 Nisan tarihinde, VDR ve RTL binası işgal edildi. 19 Nisan'da ise Köln THY binası işgal edildi. 19 Nisan'da Köln Halk Kültür Derneği'nde açlık grevi başlatıldı. Açlık grevine TKP-ML, TİKB ve İşçinin Sesi taraftarları destek verdi. Açlık grevi 25 Nisan'da sona erdi.

Hamburg: 18 Nisan'da THY, Yapı Kredi ve İş Bankası şubeleri tahrip edilirken, şehirde bir protesto yürüyüşü yapıldı.

19 Nisan'da ARD televizyonu işgal edildi.

Yine aynı gün Yapı Kredi Bankası şubesi işgal edildi, polis işgalcileri gözaltına almak isteyince, açlık grevi başladı.

Daha sonra da, açlık grevini devam ettirmek için bir kilise işgal edildi. Aynı gün, Türk Konsolosluğu Kültür Ataşeliğine molotof kokteyli atıldı.

24 Nisan'da gerçekleştirilen bir yürüyüş sonrasında, Hürriyet gazetesinin Hamburg bürosu işgal edildi. İşgalciler, Hürriyet ga-

"Faşizm Kanla Besleniyor, 17 Nisan Katliamının Hesabını Soracağız"

17 Nisan günü sabahın erken saatlerinde İstanbul'da büyük bir katliam yaşandı. Kan dökmeden iktidarlarını koruyamayanlar 11 Devrimci Sol üyesini katlettiler. (...)

Operasyonlar insanları yakalamak için değil, katletmek için düzenlenmiş, Devrimci Solcu olmak katledilmek için yeterli sayılmıştı. Kısa bir süre önce Mardin-Savur, Diyarbakır-Kulp, Elazığ-Alacakaya'da 37 yurtsever-devrimci ve halktan insanı katledenler, bir gün sonra gerçekleştirdikleri katliamla geleceklerini daha fazla kan dökmeye bağladıklarını bir kez daha göstermiş oldular. En büyük teröristin, devrimcileri teröristlikle suçlayan faşist devlet olduğunu bir defa daha ispatladılar.

DEVİRİMCİ SOL GÜÇLER AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

Türkiye ve Kürdistan'daki Katliamları Protesto Komitesi:

(...)

Türkiye işçi sınıfı ve Kürt ulusal hareketinin mücadelesi yeni mevziler kazanarak, faşist TC politikasını gittikçe daha fazla köşeye sıkıştırıyor. Bunun karşısında TC kontrgerilla cinayetleriyle halkımızın kazandığı tüm mevzileri dağıtmaya, uluslararası kamuoyunu yanlış bilgilendirmeye, katliamları gizlemeye, halklarımızı birbirine düşman etmeye, devrimcilerle halklarımız arasındaki bağları zayıflatmaya çalışıyor. (...) TC 16-17 Nisan gecesi 11 Devrimci Sol savaşıyla 17 PKK gerillasını katletti. Basın ve TV yoluyla yaydığı yalan ve düzmece haberlerle cinayetlerini haklı göstermeye çalıştılar. (...) Katliamların, gözaltıların, işkencelerin hesabını soracak güç, devrimciler ve devrimci mücadeledir. Katliamlar, kontrgerilla cinayetleri, işkenceler, gözaltılar, yükselen devrimci mücadeleyi ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini engellemeyecek, kazanan Kürt ve Türk halkları olacaktır.

(...)

zetesinde çıkan MİT kaynaklı yalan haberleri protesto ettiklerini söylediler.

Dortmund: 19 Nisan'da Pamukbank şubesi iki saat süreyle işgal edildi.

Frankfurt: Burada da banka şubelerine molotof kokteyli atılırken, TV binası işgal edildi.

27 Nisan'da Frankfurt Havaalanı'nın Türk seyahat acentelerinin yükleme yaptığı bölüm işgal edildi, faaliyetleri engellendi.

Avusturya: 18 Nisan'da Avusturya'nın üç ayrı bölgesinde çeşitli gösteriler yapıldı. 19 Nisan günü, Viyana Vakıf Bankası'nın camları kırılarak duvarlarına "Kahrolsun Faşizm" sloganları yazıldı.

24 Nisan günü ise, parlamento binasının Yeşiller'e ait bölümü işgal edildi.

İngiltere: 18 Nisan'da THY binası tahrip edildi. 20 Nisan'da Londra'da bulunan Türk Konsolosluğu önünde bir protesto gösterisi gerçekleşti.

22 Nisan'da burada bulunan Hürriyet gazetesinin ana dağıtım merkezi basıldı. Gelen gazetelerin dağıtımı engellenirken, bina da tahrip edildi. 25 Nisan'da yaklaşık bin kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Fransa: 18 Nisan'da Paris'teki Türk Konsolosluğu önünde bir protesto gösterisi düzenlendi.

20 Nisan'da Lyon şehrinde bulunan THY binası yakıldı.

21 Nisan'da Fransız TV'sinin 7. kanalı işgal edildi.

23 Nisan'da Paris'te bulunan Türkiye Emlak Kredi Bankası şubesi tahrip edildi.

24 Nisan'da ise, Paris'te bulunan Uluslararası Af Örgütü işgal edilerek açlık grevine başlandı. 25 Nisan'da açlık grevi bitirdi.

Yunanistan: Atina'da bulunan Uluslararası Af Örgütü'nün binası üç saat süreyle işgal edildi.

Belçika: 22 Nisan'da Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği adına düzenlenen bir basın toplantısında, 16-17 Nisan'la ilgili bir değerlendirme açıklandı. Basına olayla ilgili bülten dağıtıldı.

Hollanda: Rotterdam'da THY Şubesi yakıldı, olay yerine Devrimci Sol imzalı "17 Nisan Katliamının Hesabını Soracağız" pankartı asıldı.

Onların direnişi sahipsiz değildi. Kavgaları kavga bilindi ve bilinçlerden çıkmamacasına yer etti.

ONLARI SELAMLİYORUZ...

Onlar büyük bir davanın, devrime ve sosyalizme inancın bayrağını taşıyorlardı. Önderdiler, tertemiz yaşamlarıyla örnektiler, yeni insanlardı. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde şehit dâstârlar.

ONLARI SELAMLIYORUZ...

ONLARI SELAMLYORUZ...

KAMUOYUNA DUYURU
İNSAN HAKLARİVİENSEL BİLDİRGESİ

[illegible]

TRAK

**SÖZ VERİYÖRÜZ: DALGALANDIĞINIZ BAYRAK
ELİMİZDEN DÜŞMEYECEK!**

Avrupa Temsilciliği Adına
Ahmet Aydın

Oligarşinin halk diye lanse ettiği amigolu gösteri. Bu toplulukta uşak ruhlu gazeteci Orhan Can ve sivil polisler bulunuyor.

Kaybeden onlardı. Direnişin karşısında korkularını siper edecek yerler aradılar.

Halk katilleri değil, devrimcileri destekliyor.

Devlet binlerce insanın mezarlığa girmesini engelledi. Ancak balkın şehitlere sahip çıkmasını engelleyemedi. Daha sonraları birçok kez mezarları başında anmalar yapıldı.

Yurtdışında da şehitlere sahip çıkıldı, her eylemde, her yürüyüşte onların inançları haykırıldı.

Katliamı araştırmak üzere ülkemize gelen yabancı heyet ÖZGÜR-DER'li ailelerin açlık grevini ziyaret etti.

Denizli'de katliamı protesto için açlık grevi yapıldı.

Yaratılan değerlere sahip çıkmanın onurlu bir örneği; Adana Çukurova Üniversitesi.

Tüm saldırılara rağmen onlara layık bir tören düzenlendi.

Sinan çok sevdiği halkının kollarında toprağa verildi.

Devrim şehitleri sosyalist geleceğimizin temelidir.

**Sabahat Karataş Çifte-
havuzlar'da dalgalandır-
dığı Devrimci Sol bayra-
ğı ile defnedildi.**

Ayşe Gülen kızıl bantlar ve zafer işaretleriyle ayrıldı aramızdan.

Halkın Karacaahmet'e girmesini engelleyen polis, halkın şehitlere sahip çıkma kararlılığını kıramadı. O gün birçok yerde gösteriler düzenlendi. Kadıköy Altıyol'da yapılan gösteri ilgi çekti.

BÖLÜM 6

ŞEHİTLERE AİT FOTOĞRAFLAR VE BELGELER

Yollarını bir ağaç gibi kökleli gör
Yalan her yoldan uzağa çekmiş gibi görünür
Hükmi kararın verilmiştir oysa
Yıkılacak!... Çürümüştür...

Özür bir ilke yaratmak için
Gününce yılmak gerek. Ve bızlar
bunun için kenize veriyoruz. Sele-
cek bızların...
Her yeni yıl bu kavgada kat edilen bir
kilometre. Yeni yılda bir adım daha
atmak için, bızlar çıkarmış bir kila-
metre daha yaklaştırmak için daha
azimle, daha kararlı, daha maraflıyız
İmiz...
Yeni yılınızı kutluyor, coşkunuzla
kucaklıyoruz.

Devrimci Sol tutusakları
adına. Sinan Kural
S. Kural

Sinan mahkeme kürsülerini devrim kürsüleri haline getirdi ve o ayağa kalktığında yargıçlara, savcılara tek şey kalıyordu: Susmak.

Halklarımızın, emeğin ve
dirençin sesi olan MİRASEL'imize
YENİ YILDA coşkunuzla selamlıyoruz.
Faruk Özlüoğlu

Gel birlikte gidelim dostum
varsın taşlasınlar bizi
Varsın süğlesinler, bağlarımız
bulutlarda yitiriyoruz diye
Onlar ki hiç anlamamışlardır
Bizim hangi demir, hangi taşlar
hangi kan ve
hangi ateşle
Yapılar ve düşler kurup
türküler söyledığımızı

Amcabey'in gözlerinde umut ve kararlılık hiç eksik olmadı.

Eda'nın yeğeninin hatıra defterine yazdıkları

Eda, 1 Mayıs 1989'da devlet terörünü protesto eden basın toplantısında.

Devrim şehitleri her devrimci gibi Satı için de büyük önem taşırdı. O şimdi çok sevdiği devrim şehitlerinin yanında.

Arif, öğrencilerine ilk önce yurt ve insanlık sevgisi öğretiyordu.

Şadsın, halaylardaki coşkusunu devrimci mücadelede yükseklerle taşımayı başardı.

Ayşe Gülen, yeteneklerini devrimci mücadeleyle bütünleştirmiş bir devrimci sanatçıydı. 29 Mart 1992 Newroz şenliğinde ki oyunda.

[illegible][illegible]

Tekstur hepatisata dan warna kecoklatan dari bakteri Coliform dalam buah selada menunjukkan adanya mikroorganisme penyebab diare.

of fact

**Sorguda tecavüze uğradığını
iddia eden Esma Polat**

'İşkenceciler zavallıdır'

ÖRGÜT davaından tahliye edilen Esma Polat "İşkencedi polis sevmeysi bilmez. Onlar zavallidir" dedi.

Şafak Toprak Paksoy

İSTANBUL-Organ övesi olduğu iddiasıyla gazetelerinde Emniyet Müdürlüğü'ne polisin incelemesine uğratıldığı öne süren Esmâ Fehat Mahmetçisi önce tutuklanan Fehat Mahmetçisi'nin tutuklanması haberi oldu.

İye oldu.
osa Polat ifadelerinde, uydurma
kabiliyetleriyle poliste tecrübe-
li olan işçilere maruz kaldığı
eri sürdü. Örgüte üye olduğu ve
sanki devletin desteğiyle derunlaş-
mış, sanıklardan Enan Polat ve
Eyüphan Polat'ın talimatlarına göre
verildi. Sanıklar hakkında 22 yıl ka-
dını ceza ile sonuçlandırdı.

Polat'ın eşi Fəzəliyə Polad da, 1940-cı illərdə Azərbaycanın müstəqilliyi uğrunda şəhərdə qətl edilmişdir.

Esma aile sevgi-
sini ülke ve in-
sanlık sevgisiyle
bütünleştirmiş
bir devrimciydi.

Halil bir yapı ustasıydı. Yapı yükselmeye devam ediyor.

Coşkusıyla, neşesiyle, canlılığıyla herkesin sevip saydığı, bağrına bastığı bir devrimciydi Hatmiyet.

Fikri halkı için yaşadı, halk için şehit oldu. O, emekçi halkın sonsuza dek yüreğinde yaşayacak.

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1	
SON SÖZLERİ.....	9
BÖLÜM 2	
ONLARA DAİR	17
SABAHAT KARATAŞ.....	18
SİNAN KUKUL.....	26
A. FAZİL ERCÜMENT ÖZDEMİR.....	31
EDA YÜKSEL.....	35
TAŞKIN USTA.....	38
SATI TAŞ (KILIÇ).....	41
HÜSEYİN KILIÇ	44
ARİF ÖNGEL	46
ŞADANÖNGEL.....	47
AYŞE NİL ERGEN.....	52
AYŞE GÜLEN	55
SİDDİK ÖZÇELİK.....	58
ESMA POLAT.....	62
GÜVEN KESKİN	66
HALİL ATEŞ.....	69
ALİ YILMAZ	73
SOLMAZ KARABULUT.....	76
FİKRİ KELEŞ.....	79
HAMİYET YILDIZ.....	82
ÖNDER ÖZDOĞAN.....	87
BÖLÜM 3	
ORADA HALK VARDI: NAMLULARIN ALTINDA	
ŞEHİTLERİNE SAHİP ÇIKTI.....	91
BÖLÜM 4	
TANIKLIKLAR VE İZLENİMLER.....	103
BÖLÜM 5	
SESSİZLİK YOK, MÜCADELE SÜRÜYOR.....	127
BÖLÜM 6	
ŞEHİTLERE AİT FOTOĞRAFLAR VE BELGELER.....	154

*"Bizler birer kırmızı
karanfil olarak ülkenin
dört bir yanında açacağız."*

Fiyatı: 30.000 TL. (kdv. dahil)

Haziran